

Jan Michille

MARKET OF A

Ribegio

כ"ה בסיון, תשמ"ח 10.6.1988

1988 © ל הזכריות שמורות ל"מעריב" This Magazine is a Supplement to Maarlv International Edition

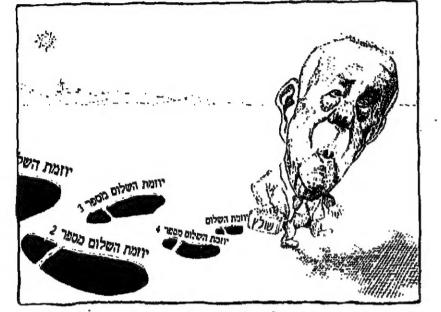
- היו"ר קעטבי עמוס לכב
- עם איזמל, על ספת הפסיכולוג אורית הראל
 - רק רגע אחר של סליחה סימה קרמון
 - סימה קרמון באוזני ילד פלשתיני הונתן גפן
- הכבשה הארומה כמשפחת קרליבך תלמה ארמון
- טיול סופשבוע, ממערב לכביש החוף נילי פרידלנדר
 - אהבת נעורים, סיכוב שני אכיבה מץ
 - שטח פרטי, דן צלקה נורית ברצקי
 - מר ישראלי מנחם חלמי
 - ביטל־ג'ום מיכל קפרא
 - לאכול בחוץ **49**
 - קרול וענת ואורנה ויעל הודית חנוך
 - שיפודים מאיר עוואל היים ואוהכים תמר אכידר
 - פנטהאוז גאל לכ,
 - הורוסקופ 60
 - מעריב לילדים 52

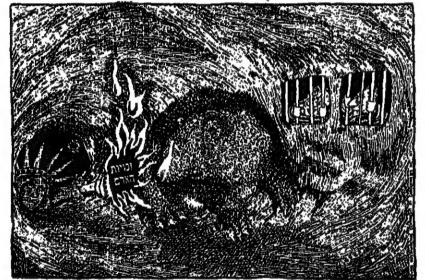
בשער: ד"ר קרוליין, מנחחת פלסטית ומסיכולוגיח, ואפי ארוי, בטקס נישואיהם בארח"ב. כתבה בעמוד 14.

עורך: עמי דור־און סגנית עורך: דניאלה בוקשטין סגנית עורך: אורית תראל

עודך גרפי: יורם נאמן מעצבות: אורלי אנשל, יעל תורן, וטע גרינשפן מודעות: אורי דינ

"איוואן – אני חושב שאני מריח אור בקצה המותרה"ו

5 มเลยสโน

האם את רגישה לשינויים בעולם הקוסמטיקה!

במחקר שנערך לאחרונה עלה כי 30% מהנשים סובלות מרגישות בעור. וכי כמעט מחצית מן האלרגיות בפנים נובעות ממוצרי קוסמטיקה מסקנה: מוצרי קוסמטיקה רגילים אינם

מתאימים לנשים בעלות עור רגיש! תכשירי הקוסמטיקה הרגילים מכילים חומרים מורכבים. במצב של רגישות עלול

מרכיב מסויים לחדור ולעורר אלרגיה שהיתה רדומה עד כה. מרנע זה את בבעיה לכל החיים. משום כך, עליך לטכל בפניך בחוכמה ולהשתמש אך ורק בתכשירים בטוחים להלימי

חאם ידעת כי בקיץ את רגישה יותר!

כידוע, החום הכבד, הלחות הגבוחה באויר וקרינת השמש החזקה פוגעים בעור, אך את, בעלת העור הרגיש חשופה בקיץ לסכנות נוספות : גירוי ואלרגיות בעור וכן חופעת כתמים.

בקיץ גוברות האלרגיות

רופאי העור גורסים: כתוצאת מחזעה מוגברת בקיץ הישראלי עולה רמת החדירות של העור, ולכף מוצרי הקוסמטיקה חודרים לעור ביעילות רבה יותר. בצד יתרון החדירות, מצויה סכנת הפגיעה בעור הרגיש: המרכיבים חייבןסוכניםיי כמו צבע, בושם וחומרים משמרים, המצויים בתכשירי קוסמטיקה רגילים, מעוררים את עורך לחגיב!

hydra +

המהפיכה הצרפתית המעניקה לחות פעילה מסביב לשעון

הידרה+ אינו עוד קרם לחות. הידרח+ הינו קומפלקס ויטמיני הייעובזיי בעור לאורך כל היום. הוא מפעיל את חעור ללא הרף לבניה מחודשת של השכבח החידרוליפידית.

שכבה זו מגינה על חעור מפני איבוד נוזלים, והיא רגישה לפגעי מזג האויר: חידרה+

האויר. הידרה+ מכיל חמרים אוצרי לחות ומסנני קרינה, ומשאיר את עור הפנים נעים למגע ועשיר בלחות למשך כל היום.

לחשיג בבתי תמרקחת הנבחרים.

קני תכשיר ROC בבית המרקחת, בקשי טופס הצטרפות למועדון ROC ושלחי אותו עם אריזה ריקה.

קני בקשי ושלחי א

סדרת טיפוח בריאוחית לעור רגיש.

בחודשי הקיץ, עם החשיפה לשמש, מתרבים

כתמי העור. הסיבה העיקרית לכך היא שילוב

של שמש ומרכיבים כמו חומרי ריח (בושם)

רגיל. בתכשירי ROC Paris חומרים אלו אינם

עברי לתכשירי ROC Paris ללא התומרים

רגיש לבריאות עורך ROC Paris

המסוכנים והבטיחי לך עור בריא גם בימי

מעבדות ROC Paris הוקמו למען הנשים בעלות

העור הרגיש. מזה 30 שנה הינם מובילים

בתחום חקוסמטיקה ההיפואלרגנית ב־80

תהליך הייצור הינו בפיקוח רפואי קפדני. כל

מרכיב העלול לנרות את עור הפנים מסולק

מיד. בניגוד למוצרי קוסמטיקה רגילים

לא תמצאי במוצרי ROC Parls חומרים

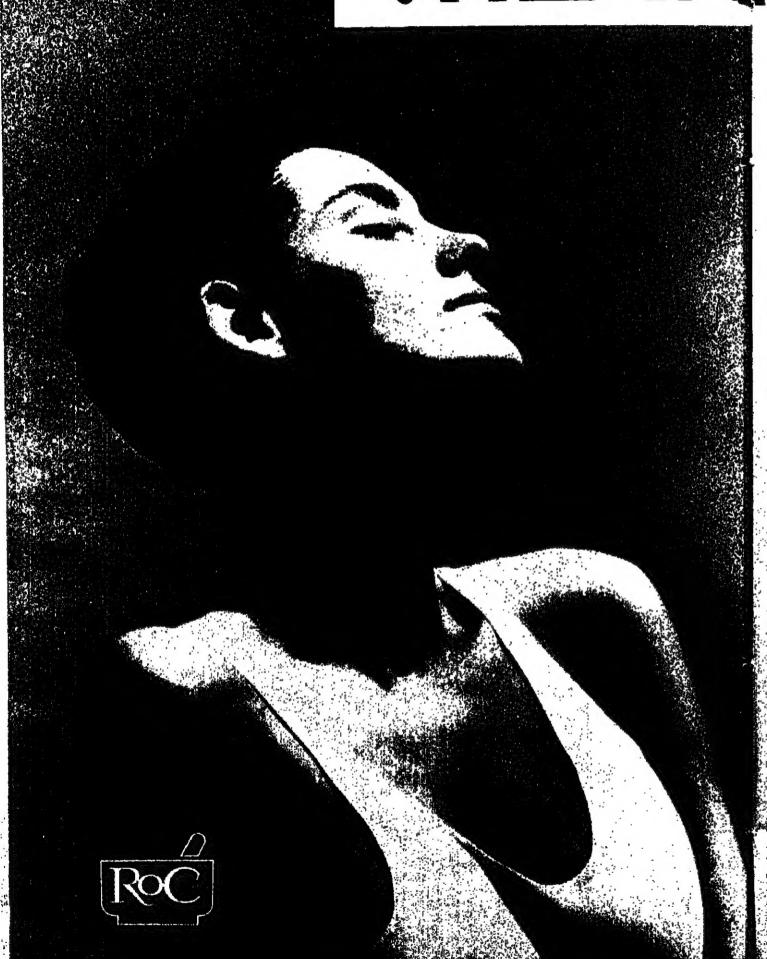
משמרים, בשמים, תוספות צבע וכוי.

לבחירתך עשרות מוצרי טיפוח,

איפור ושיזוף לעור יבש,

ואלכוהול הנמצאים כמעט בכל תכשיר קוסמטי

PARIS
TITLE TO THE PARIS
TO THE

ין כל הזעיריבורגנים האשכני זים של המפלגה הליברלית, בולט יצחק קעטבי מאור. ציי רוף של מהלכים ומניפולציות, פלום הצטרפותו למחנה מודעי, הפכו את יצחק קעטבי התימני, לאחר האנשים החוקים במפלגה הליברלית, ולמועמר כמעט וראי לכנסת הבאה.

השר יצחק מודעי אומר עליו כי הוא "אישיות מיוחרת במינה כרב נוניות שלה. תערוכת של גוע משוכח, עם תמימות תימנית וחריפות שהנסיבות הכתיבו. מזיגה של חשיבה בהירה ניאור עם כושר כיטוי בלתי רגיל ועם כנות כמעט נאיבית, שהיא נחלת מעטים מאור משליחי הציכור. אש כוערת כו ככר הרכה שנים. הוא לא זכה להרכה

רק בגלל זה הוא סווה סיפור, יצחק קעטבי, ראש מועצת הליברלים. במפלגה זו, הידועה כאוכלת יושביה, כמעט לא תמצא מישהו שיגיד עליו דכרים רעים. אכל המעכר שהוא עשה מהמערה בתימן ער לראשות הגוף המרכזי במפלגה בורגנית אכולת תככים, הוא הסיפוה

במערה זו, במרכריות תימן, חלה ומת אחיו, האחרון כאחר עשר אחים ואחיות שנפטרו, ויצחק נותר בן יחיר לאמו לולוה ואכיו אהרון. "אתה רואה"ז הוא מצטחק ומצביע על תנוך אונו. "הורי עשו לי חור באוזן, סגולה לאריכות ימים. אמי ז"ל האמינה תמיר

ברון־הוא קוצב למישהו, כך הוא חי".

"הייתי דתי ער סהגענו ליסראל. כארץ התאזרחנו, הורדנו את הכיפה, אכל נשארתי חדור אמונה עמוקה בכל

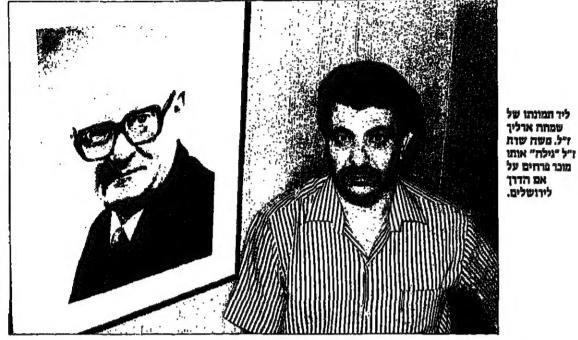
שכע שנים עשתה משפתת קעטבי הקטנה את דרכה במדבריות תימן, לארץ ישראל. סבע שבים חלפו מאותו רגע כו עובו את הכפר הקטן במימן, מוראן שבמתוז ברט, בצפון: המדינה. 25 משפתות נדרו בדרך הארוכה. יצחק היה אז נער ככן תשע אין הוא יודע בריוק את גילו אבל את הררך ההיא הוא ווכר לפרטיה. גם את הערכי שנכוור להדריך אותם כרככם, את החוראה לקצץ את הפיאות ולהחליף את השמות העבריים . בשמות ערביים. "לי קראן אחמר", הוא צוחק, וסיר מרצין. "לגלח פיאות היה מעשה לא יאמן. אני זוכר את ליל הירח. בשנילתו את פיאותי בפתח המערה לא

. הוא לא ישכח גם את המערה ליד חעיר קעסכה, עיר מכס קטנה, שכה הסתתרו שמונים איש במשך שנה וחצי. שלושים מתו כאותה מערה, כהם אחיו. גץ מהמרורה עף על רגלו והיא הזרהמה אביו חש לעדן, סיכן חייו, כרי לחזור עם

יצחק קעטבי גם ווכר את הלחוח, (המשך בעמוד הבא)

9 mpeain

ווסחכל על כל השבע תסביב, על ילדי השבעים, אני נוכר ברעב בדרך תתיתן, בקשיים בתחילת חיינו כאן, בצנע -- ואני יודע להעריך את כל ואה שעשרות אלפי יהודי חימו הרוויחו בעלייתם לאדץ"

מן מאפה דקיק, מחורר, בקושי חצי פרוסת לחם, לכבוד שכת הגישה אמו שתי פרוסות כאלה, וזו היתה ארותת הערב לארבע נפשות. יצחק קעטבי זוכר גם את אמו בוכה, כשהוא לא יכול להרדם מרוב רעב. לעדן הגיעו אחרי ארגע שנים בררכי המדבר. שם אמרו להם כי הקשיים מחשלים, יצחק קעטבי? פרצה מלחמה כין היהודים לערבים בפלשתינה, ואין הם יכולים להמשיך בררכם. "לא ניתן לכם לחוק את

היהודים הלוחמים", אמרו להם. משפחת קעטבי נשארה עם עוד 3000 איש במחנה גאולה (חאשיר) ליד עדן. העבירו חייהם שם על מחצלות וקיבלו מהסוכנות מנות קמה ושמן מדי שבוע. אפילו למדו עברית וריקורים

חשתי בשתץ של אפליה עדתית. עם זאת, מעולם לא הרגשחי שהיא אנעודדת באופן יזום קידותם עול מנהי גים יוצאי צפון אפריקה ואסיה־

עם מוזר. בארץ משתוללת מלחמה, והוא שולח מורים ללמד עכרית קבוצה של 3000 יהודים תימנים הסגודים במחנה ליד ערן. יצחק קעטבי, ילר כן עשר, אפילו הוכשר לשמש כמורה לילדים אחרים. שלוש שנים נוספות חין שם כמחנה, ולבסוף עלו

עלה לבסוף לאון לא מורים הגיעו יהורית, חשכון, עברית. מורים הגיעו

מבט לאחור, זה היה מחבה הכנה מצויין",

אומר יצחק קעטבי. "כל מי ששהה שם,

(חמשר מחעמוד הקודם)

על המטוס. יצחק לא פחר. משפחתו היתה בין האתרונות לעלות לארץ על כנפי הנשרים, והם ככר

"לא חמצא מחנגדים"

ברי המפלגה הליברליה אינם מרבים בחלוקת תשבחות איש לרעהו. מה הם אומרים על צחק קעטביז

עו"ד משה רום, פחנה מודעי, מועמד לכנסת: "רובר מסור ונאמן, איש ציבור מובהק, מנהל את ישיבות המועצה בכשרון, בעל כושר

איתן רוזנמן, מועמד לראשות עירית רחובות: "אני חבר שלו. זו לא בושה להיות חבר שלו. האיש החזק במפלגה הליברליתו לא, החזק וה יצחק מודעי. יצחק קעטבי הוא מצמרת המולגה. מ כושר ריטורי מעולה. יש לו אינטגריטי. הוא אמין מאוד. איש חיובי מאד".

אורה לוסטרניק, לא שייכח למהנה מודעי: "וצחק קעטביז בחוד רציני, פעיל, נחמד. חימני במפלנה אשכנויתו מה פתאום מפלגה אשבנויתו הנה, אני יוונירו ממוצא ספרדי".

אלי סודאי הודיע כבר לקעטבי בי לא יצביע עבורו: "הוחלט שיהיו בחירות תשאיות, אז לא אניד לך עבור מי אצביע". יוסי גולדברג ראש מועצת מטולה, מועמד

לבנסת: "אתה מחמש מישהו שמתנגד ליצחק קעעביו לא תמצא אנשים כאלה"...

ידעו, מנסיונם של האחרים, שהנשר הוה לא רק ממריא, קצת. "ראש הממשלה אמר לי כי אהיה פטפטן", אמר כי אם גם נוחת.

מחנה עתלית, אליו נשלחו משרה התעופה, ככר מפגש ראשון עם מעדנים כמו מרגרינה, ריכה ורג

"תיום שהצפרפתי לליברלים לא

היום הוא ראש המועצה בקרית עקרון. כאשר הוכאה לשם משפחתו, והוא נער ככן 12, הם מצאו במקום כפר ערכי נטוש בשם עקיר, עם חמורים נטושים כחצרות. "היום", הוא אומר, "כשאני מסתכל על כל השפע מסביב, על ילדי השבעים ובן אחר קצין בקבע. כת נשואה כירושלים, כן חייל ושני נכרים), אני נוכר ברעב בדרך מתימן, בקשיים בתחילת חיינו כאן כארץ, יהודי תימן וברוויתו בעליתם לארץ. והרי יכולנו לחחר לכפרנו. אותה מערה כדרך היחה רחוקה מהכפר מהלך לעלות לישראל".

ער גיוסו לצבא עבר יצחק קעטבי נפרדס. כצבא היה מכונאי רכב. הוא לא ראה את אכיו ואת אמו עוכרים כארץ. הפרגסה היתה עליו. "בחיי לא הייתי במעון, או בגן, לא בבית ספר יסודי, לא בחיכון", הוא מחייך. יכן 35 הלכתי לאוניכרסיטת כר אילו, ללמור מרע המדינה ושלטון מקומי".

בשולי הדרך לירושלים. זהוא זוכר את המפגש הזה יכול להיות אכן שואכת בקרב ציבור יוצאי תימן. אכל כאילו התרחש אתמול. יצחק קעטבי עמד ומכר פרחים לנהגים חולפים לפתע עצרה לידו מכונית שוד, וראש הממשלה, משה שרת, יבר ממנה כדי לקנות פרחים. תוא החל לשוחה עם הנער. נרהם לשפוע פסיו עברית - מתמורדת בעצמה, היא היתה מתפשת קעטבים". רהושה כל כך, ולגלות אצלו בקיאות כא כחיים הפוליטוים, במבנה הכנסת, במפלגות. יאתה תהיה "רבר", אמר לחימני הקטן, נכנס למכונית והפליג מן שהיום אנחנו מפלגה של חל אביב, ירושלים וטכיון.

משם. יצמק קעטבי חש הביתה והן למילון, אפילו נעלב

לעצמו. אכל במילון גילה כי דבר זה גם מנהיג.

נבואתו של משה שרת החלה להתגשם כאשר היה משחק ילרים כשבילו. שלושה חדשים בצריפים, בגיל 28 נכחר יצחק קעטבי לראשות המועצה בעקרון. הוא חשב כי הדרך סלולה בפניו, כראש המועצה הצעיר בישראל, לפריירה פוליטית, הצטרף למפלגה הליברלית ב־1961. קשה לומר כי שיער שהדרך תהיה "החזק – מתחשל. החלש – נשכר, או נעשה ארוכה ונפחלת כל כך, ושעשרים ושבע שנים תחלופנה בטרם יתקרב לשערי הכנסת.

מה פתאום הצטרפת לליברלים?

"כי אז הציונים הכלליים והמפלגה הפרוגרסיכית הקימו מפלגה חרשה, המפלגה הליברלית, ואני האמנתי שזו תהיה אלסרנטיבה טובה למפא"י. ער או לא יכולת להשוות בין ענק לננס".

אכל מדוע לא הצטרסת לענק? כי לא יכולתי או לסלוח למפא"י שקשרה עניני מפלגה בעניני פרנסה. לא יכולתי למחול לה על כך". אתה מדברו חבר בכיר במסלגה הליברלית,

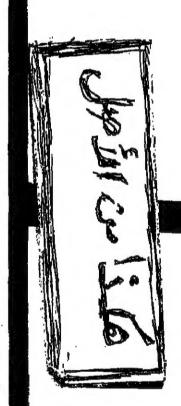
מלכת המינויים הפולימיים במדינה? "אלה מינויים בררג בכיר. אכל או לא יכולת להיות פקיד ממשלתי כלי להציג פנקס מפלגה. מנכ"ל, יו"ר מועצת מנהלים - זה טבעי שהם יתמנו מקרב המסורבים לשר".

ההימור של יצחק קעטבי הצליח כאופן חלקי. המפלגה הליכרלית זכתה כ־17 מנדטים. הוא המשיך כפעילותו המפלגתית. ב־1970 התמנה למזכיר העיר חררה, אחר כך התפטר, רץ ברשימת הליכור, וגבחר כסגן ראש העיר. מעטים זוכרים אותו מאותה תקופה, בצנע – ואני יורע להעריך את כל מה שעשרות אלפי מציג כנאומים חרצכי להכות את ראשי מפלגתו, שמחה ארליך, משה נסים, גרעון פת, בפני תושבי חדרה. מאותר יותר כבר הציג את מנחם כנין, ראש גח"ל. כמה ימים בלבר. אכל החוקנו מעמר ועלינו, כי זו כאשר הוקמה גחיל אמרו האנשים שיש לה שלושה היתה עליה מתוך אמונה משיחית. אמרו לנו שותו צו, נואמים מתוננים: מנחם בגיון, שמואל תמיר ויצחק

יום מודה יצחק קעטבי כי במשלגה אחרת יתכן שדרכו היתה סוגה כיותר שושנים. הוא מבים כפמץ של קנאה לעכרה של האחות הגדולה, חרות, ומוצא שם דוגמא טוכה. "רור לוי", הוא אומר. "נתנו הודמנות ליוצא אסיה ואפריקה, זה היה מפגשו הראשון עם ספסל הלימודים. כן ונתגלה. אני מאמין שאני יכול להיות תגלית כזו. אילו 35. "שום דבר בחיים לא קיבלתי בקלות", הוא מסכים. המפלגה הליברלית היתה בוחרת אותי לתפקיר ממלכתי, הייתי יכול קהיות טוב יותר משטרית, קצב את המפגש הראשון שלו עם הפוליטיקה עשה ומגן בחרות. צריך לתת לי את ההודמנות. אחד כמוני המפלגה שלי ארישה, לא ערה לכד".

CITIVE "כי היא הולכת עם חרות. אם היא היתה

אז אולי תלפו לברד בישראל משוכ שיהיו גוסים גדולים. הבעיה היא כולם אנשים טובים, אבל אין אצלנו איוון כמו (המשך בעמור תבא)

אסיה ואפריקה. אני מאמין שאני יכול להיות תגלית כזו. אילו הונפלגה הליברלית היתה בוחרת בי לתפקיד תמלכחי, הייתי יכול להיות שוב יותר משטרית, קצב ומגן בחרות"

בחרות נחנו

קעטבי הנואם. כשהוקמה נה"ל אמרו שיש לה שלושה נואמים מהומים: מנהם בגין, שמואל המיר ויצחק קעטבי.

במפלגות אתרות. למה מפלגתי לא שמה לכ שיצחק קעטבי צריך להיות בכנסת? כי אין היא מתמודדת

חיא ככור עלוקת על גבה של חרות, מח? אם השאלה הזו מרגיזה את יצחק קעטכי, אין הוא מראה זאת. "לא הייתי אומר זאת", הוא משיב בשקט. "המפלגה הליברלית נתנה לחרות את ההכשר הפוליטי

כי ייצוג של 13 חברי כנסת מהמפלגה השבים האחרונות בעור חרות עסוקה בעשיה 🗷 🗸 – הוא מעל ומעבר לכוחה האלקטוראלי של המפלגה הזו. והוא שולה אזהרה ברורה לעברה של חרות, לכל תהין לכצע את זממה. "אני מייעץ להם להמנע מכל נסיון לפגוע במעמרה של המפלגה הליברלית. בלערינו הם יאכדו כל סיכוי להשאר בשלטון במרינה".

ואילו יצחק מורעי, שלמתנהו עכר סעטכי במהלך שנון, שולח את אזהרתו למחנה חרות בצורה כוטה, כדרכת "לא אתן להם כשום פנים ואופן לקצץ בייצוג הליברלי. הם יצטרכו קודם לסלק אותי".

יצחק קעטבי אומר כי "לא תמיד אני מסכים עם דעותיו של מודעי, אך הוא אחר האנשים המבריקים

לא מעם רינונים נשמעו על מעברו של קעטבי ממחנה נסים־שריריפת למחנה מודעי. היו שכינו זאת אופורטיוניזם. יצחק קעטכי אינו מסכים עם ההגדרה. "שמעון פרס גרם להרחמו של יצחק מורעי", הוא מסביר. "אני הייתי או במחנה נסים־שריר פת. 20% מחכרי מועצת הליברלים דרשו ממני לכנס את המועצה, כדי להכיע הזדהות עם מורעי. שלושת ביצירת הרימוי השלילי של המסלגה, בהתבווה השרים האחרים לא תמכו בכינוס המועצה, ואף נתנו בבינוסים, בחזיות הצלענות שהיא סיסקה לציבור? לעצמי, כידירו האישי של מורעי במשך 25 שנים, וגם "אבל זה לא בגלל שהמפלגה אינה טובה, כי אם משום כנושא תפקיד בכיר במפלגה, לכנס את המועצה שהצמרת שלה שסועה ומסוכסכת. לצערי, הציבור ולהביע אמון ותמיכה בשר מודעי, בגלל מה שעולל לו משליך זאת על כלל חכרי המפלגה. אני בטוח שהרמה שמעון פרס. שלושת השרים תאחרים מאוד כעסו עלי, הכללית של חברי המועצה עולה על הרמה הכללית וראו בי אפילו כוגר".

> ספטבי. 27 שנים לאחר שהצטרף לליכרלים, הוא היום חבריה, כי אם המנהיגות השפועה שלה". איש חזק במפלגה. איזו תקופת המתנה ארוכה ומפרכתו או אולי צריד להחליף אותדו? הוסף לכך את ההחלטה שהתקבלה לפני כחודש. ואליכרלי, סיכה לשביעות רצון. "היום המועצה היא 🦠 אתה בטרהדי

> > sinealo12

להעביר את כחירת חברי הכנסת והשרים ממרכז והגה, משה נסים ממשיך את דרכן בהצלחה רבה. והשר המפלגה למועצה, ותבין מרוע יש לו, ליוצא תימן אברחם שריד תוא שר תיידות סוב לכל הדעות".

המוסד החשוב במפלגה, ואני, כיו"ד המועצה, הפכתי לבעל עמרה חשובה", הוא מסכים.

מותחי הביקורת טוענים נגר יצחק קעטבי כי נתן ידו לבחירתם "אן בלוק" של מורעינסים־שריר לצוות מנהיגות הביאו ביחד שואה על המפלגה". המוביל, ולרחיקת רגליו של גרעון פת. יצחק קעטבי אומר כי הבחירה הזו הביאה לרגיעה במפלגה השסועה. לאחר שנים של ניהול ישיבות ליברליות שנהפכו למנת הבידור היחידה של העם הצופה בטלוויזיה, הוא זקום לקצת שקט ותרבות בישיבות. "הטלוויזיה מצלמת רק פרעות", הוא אומר, אך מסכים כי בבחירות האתרונות שהיו כמערך אפילו צלמי הטלוויזיה הוריזים לא הצליות למצוא סרעות. הוא גם מודה שאף מפלגה אחרת לא היתה עסוקה כשנים האחרונות בכתי משפט, חוץ ממפלנתו. "לא יכולתי למנוע זאת", הוא אומר. "בוודאי שניסיתי, אך למצב הזה היתה אחראית צמרת

> אמרת להם זאת? "כווראי, אכל זה לא עזר. ער שבית המשפט קבע שצריך לקיים ועידה אחת לשלוש שנים, שגיתן להפעיל את המוסדות הקיימים גם בהרכב חסר ושניתן לקבל תיקונים בתקנון – לא אפשר היה לכנס את

המפלגה, דהיינו: השרים מודעי, נסים, פת ושריר".

"אין לליברלים עום שוב, אבל לא בגלל שהתפלגה אינה טובה, אלא בגלל שהצמרת שלה שסועה

כלומר, אתה מאשים את שרי חליברלים

של כל מוסר ככל מפלגה אחרת. זהו הרכב אנושי היום מתברר שהמהלך הזה מאוד השתלם ליצחק נפלא, ומי שהטיל בוץ במפלגה הליברלית הם לא

לא. הנה, יצחק מודעי היה שר אוצר מצויין.

"תראה, הנסיעות שלו זה ענין בינו לבין ראש הממשלה. וגם גרעון פת היה שר תעשיה ומסחר סוב. תרי לך ארבעה שרים ליברלים שהצליחו באופן אישי כשרים במשרדים כלכליים חשובים, אבל כקבוצת

סשר שגם סיטואציה זו הצמיחה את יצחק קעטבי, שהיה בשטח כל הזמן, אך בציבור הוא עדיין כחזקת אלמוני. הוא עור לטרויקה מודעי־נסים־שריר להריח את פת ולהכחיר 🗷 🗷 עצמם "אן כלוק" כמנהיגי המפלגה הליברלית, אך מקוות כי בכך קנה טוף־סוף את השקט במפלגה שאחד מצעיריה, שוקי פורר, כינה בתחור "סחבה מרופטת".

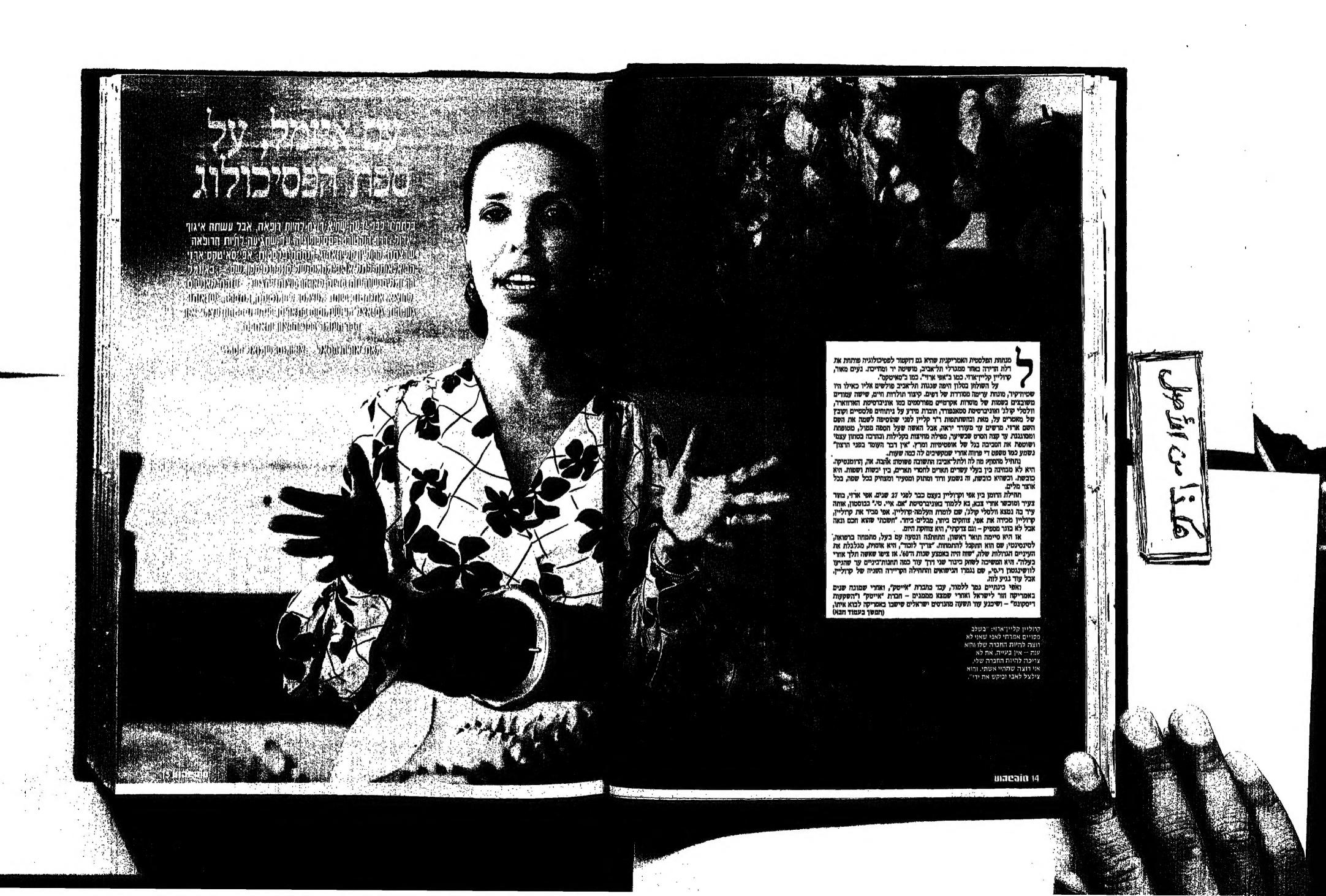
"במירה מטויימת סיכנתי את סיכויי להיבחר לכנסת הכאה", מודה יצחק קעטכי. "ביחוד בקרב אותם חברים המאוכובים מן המנהיגות הנוכחית. אנשים יבולים לומר כי סייעתי ביריתם להישאר על כנם למרות כשלונותיהם כקבוצה. אך לעומת זאת לא היו להם כשלונות אישיים כשרים. אני מאמין שהצער הזה יכיא לאחדות כמפלגה ולשלום כית בתוכה. האחדות הזו חשוכה במיוחד כלפי האחות הככירה, תנועת החרות, שכבר הצהירה על כוונותיה לקצץ במספר חברי הכנסת, המגיעים למפלגה הליברלית על פי

נכון לעכשיו לא מימשה וצרות את כוונתה לנער מעל גבה חלק מ־13 חברי הכנסת הליברלים. יתכן שאם תעשה זאת, תפרוש המפלגה הליכרלית ותרוז לכחירות בעצמה. או או יתכרר מהו כוחה האמיתי בציבור. אולי יצחק קעטבי יהיה אפילו אחר מארבעה החברים שהיא תצליח, עם קצת מול, להכנים לכנסת ה־12. אכל הפעם הואת, מוצאו יעזור לו מאור.

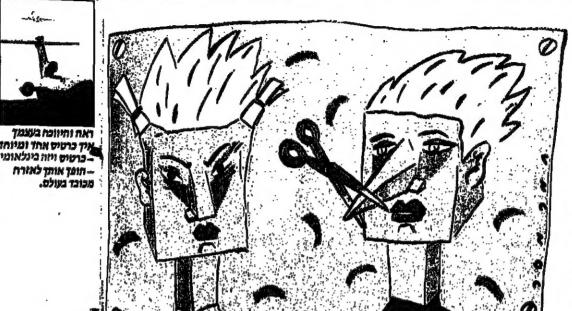
מיום שהצטרפתי לליברלים לא חשתי בשמץ של אפליה ערתית או דחיה על בסים ערתי", הוא מצהיי מעודרת כאופן יוום את קירומם של מנהיגים יוצא" אפריקה ואסיה".

יצחק מודעי מקווה מאור שיצחק קעטבי יכוס לכנסת הבאה. התדמית שלנו תקבל או תפנית והציבור יתחיל להסתכל עלינו בעל מפלגה רב מעמדית ופתוחה", הוא אומר

לכנס איזורי של חמפלגה הליברלית שנעון בשבוע שעבר בטבריה, הגיעו גם דרוזי אחר וערכי אחר. כל הנוכחים הצביעו עליהם בגאווה רבה. אח יצחק קעטבי הם סתם פינקו כאהבה. הוא כבר 27 שנים: בשטח, הם כבר שכחו ככלל שהוא תימני.

(המשך מהעמוד הקודם) הקים את חברת "טכנולוגיה מדעית בע"מ". "סאיטקס", קראו לזה בהמשך, והיתר הוא כמעט היסטוריה ושם נרדף לאפי ארזי. עכשיו, עשרים שנה אחרי הקמת החברה, ארזי פינה את כורסת המנהלים ונשאר יו"ר שמתעסק כאסטרטגיה, תיכנון שווקים ויזימת מוצרים חרשים. בררך גם הספיק להתחתן ולהתגרש פעמיים.

פני שנה נפגשו אפי וקרוליין ככנס מחזורים כבוסטון. היה נחמר. "הוא החליט להמשיך את הקשר בינינו כשהיה כארה"ב, אכל הוא היה במזרת ואני במערב וזה לא כל כך הלך ובעצם, רק בפגרואר נפגשנו שוב ממש. והרומן בהחלט היה מהיר. כשלב מסויים אמרתי לו שאני לא רוצה להיות החברה שלו והוא ענה – אין כעייה, את לא צריכה להיות החברה שלי, אני רוצה שתהיי אשתי. והוא צילצל לאבי וכיקש את ידי. הכל מסתרר לנו, נופל למקום. זו הרגשה כאילו כך זה צריך להיות. וההחלטה לכוא הנה היתה טבעית".

לא קצת סינסינטי? האשה בעקבות בעלה מהרורה שניתו

מה פתאום. היא מוחסת את האפשרות בחיור. חוד מכל היתר, את סינסינטי היא שנאה ופה רווקא מאוד מוצא הן בעיניה. "היו לנו שתי התונות, כאן ושם. הייתי רוצה להתחתן עם אפי בכל תודש, כי כל הזמן יש מה לחגוג. החיים ביחר משתפרים כל הומו. לכולנו יש מוניטור פגימי ושלי מאור חיובי ויציב לגבי כל זה, למרות שמבחוץ זה אולי נראה סוער".

"ניתוח בלאסטי־קוסמטי הוא, בעצם, ניתוח פסיכולוגי. רוב האנשים אינם מעוניינים בהכחשת תהליך ההזדקנות. בחלק מהמקרים הם כשום זקוקים לזמן כדי להחרגל ולהסתגל".

הפעם הראשונה היתה בטקס אזרחי במן פרנסיסקר. הפעם השנית היתה בבית של אמא של הדתן, כשמלה לכנה, עם מוסיקה והרכב צבעים כריוס כמו שהם רצו. ואמא ואבא של הכלה שבאו מפלורירה.

הרומנטיקנית שבה, כך נראה, מחמוגגת מכל הפרטים הסטנים האלה, ממוסיסה מזרחית שנשמעת לה קצת מוזר כרדיו ומהדירה היפה של אפי, שהיא "אוהבת כמו שהיא, כמו שאני אוהבת את אפי". האשה המעשית שכה כבר חושכת על הסתיו, שעד אז היא מקווה להשתלב כאן בעבודה, במסגרת פרטית ואולי גם כבית דורלים, מניחה שהם יחיו חלק מהומן כאן וחלק שם, כארה"ב, וכותבת ספר על הנושא של התמודרות אגשים עם ניתוח פלסטי, לפני ואחרי.

ַ בחזרה לכתה ו'. כבר או היא רצמה להיות רופאה, אכל עשתה סיבוב שלם שלקח לה 22 שנות לימור עד שבאמת הגיעה למטרה. עכשיו היא נהנית מכל רגע, אוהכת מאור את העבורה שלה למרות שהיא "ככר לא מכורה לה". הנה אפילו, כעצם, עשתה ויתור מקצועי לא קטן כאן, לטובת האהכה.

היא מגרירה את המקצוע כדרך לעזור לאנסים להגיע להיות הכי טובים בעיני עצמם", מרברת על מרגישים איתו איום ונורא. מימוש פוטנציאל אנושי. "העקרון שמאחורי תנועת הפוטנציאל האגושי שקמה כאמריקה, הוא שעלינו לשאוף להיות הכי טובים - וזה כולל גם את האספקט הסיזי. שגעון הבריאות, גוף יפה ובריא וגם ניתוחים שאתה רוצה וזה צריך להיות הכי טוב – גם פיזית. האבחגה כין תיקון אסטתי לתיקון פגיעה או מום מלאכותית בעיני, כי ארם שאינו מאושר עם גופו מרגיש כמו כעל מום. אשה שמזרקנת מהר מבחינה גופנית מרגישה בגיל 48 שזו לא היא – מרגישה שיש

Ripeaio 16

ין להשיג נתונים סטטיסטיים על התחום בארץ, יש רק התרשמויות. וכנושא המחירים - גם "התרשמויות" לא הצלחנו לקבל ישירות

ותרפת חזוה.

לעומת ארה"ב עושים ניתוחים פלסטיים.

הפערים במחירים בין כאו לשם מצטמצמים.

אומר ד"ר גלעדי.

לה מום. והיא תתנהג בהתאם. הניתוח עוזר במישור הפסיכולוגי כמו שהוא עוזר גופנית.

"הכל שאלה של הגדרות. אנחנו התרגלנו לקרוא למישהו בעל מום כי 20 איש מגרירים זאת בך, ואילו אדם אחר לא נגדיר ככזה – אכל הוא עצמו מרגיש כך". וזו מכחינתה סיכה מספיק טוכה לשפץ את האף, העפעסיים, השריים או כל איכר אחר בגוף שאמא אולי אומרת לכם שהוא גראה כסדר נמור

אחרים.

קרוליין הפסיכולוגית מכינה את נימי הנפש

ניתוחים פלסטיים אסתטיים: למה, איזה, כמה

מהרופאים איתם שוחחנו. שניהם, ד"ר חיים רסנר וד"ר עמי גלעדי, הצהירו בפירוש שמחירים חם לא מוסרים. בארה"ב לא עושים סוד מהעניין. הכל גלוי, מופיע בעיתונים, פתוח בפני כל מי שרוצה לדעת.

בשנת 1987 נערכו גארה"ב כחצי מיליון ניתוחים פלסטיים אסטתיים, מתוכם כמעט מאה אלף היו שאיכות שומן ועוד מאה אלף ניתוחים להגדלת מתזה. אחריהם בדירוג הפופולאריות חיו מתיחות עפעפיים, שיפוץ אף, מתיחות פנים, בקן

בארץ, כאמור, אין מספרים מדוייקים, אבל הרופאים מעריכים שבאופן פרופורציונלי, עובר מספר דומה של אנשום בארץ ניתוחים פלסטיים. תופוץ ביותר בארץ חוא שיפוץ האף. וגם בארץ. אומר ד"ר רסנר, ניתותים אלה אינם נחלתה של קבוצה מסויימת באוכולוסייה. באים אנשים מכל השכבות, מי שיכולים להרשות לעצמם את הניתות בסלות ומי שפותחים תוכנית חטכון לשם כך. ההבדל בין מת שקורה בארץ למה שקורה בארח"ב, על פי ד"ר גלעדי, הוא במוהעות (ואולי כוכווות) של הגברים – הרבה פחות גברים כארץ

גם שם וגם כאן הניתוחים האלה נעשים באופן פרטי, ובתשלום מלא. שם חברות חביטוח בדרך כלל אינן מכסות, מה קומות-החולים אינן מכירות בזה כהוצאת לכיסוי אלא במקרים חריגים, אתרי המלצות רופאים וועדה מיוחדת. "וחוץ מאנשי שלומנו, פרוטקציונרים", אומר ד"ר

הוצאות הניתות כוללות את התשלום לרומא חמנתת, תוצאות אישפוז (בדרך־כלל מדובר בשהיית לילה אחד בבית־חולים), חדר ניתוח ורופא מרדים. ד"ר גלעדי אומר שהמחיר בארץ תוא בערך מחצית מהמתיר בארה"ב. ד"ר קליין־ארזי אומרת שהופתעה לגלות שחמחירים "דומים מאוד" למחירים בארה"ב.

בארח"ב נעים המחירים לניתוח אף בין 6000-1500 דולר, הגדלת חזח: 4000-1500 דולו, שאיבת שומן: 4000-500 דולר, מתיחת פנים: 10000-2000 דולר, עפעפיים: 4000-1000 דולר. בארץ, כאמור, לא תצלחנו לקבל נתונים רשמיים מפי הרופאים, אך בדיקת העלתת שבדרך כלל נעים מחירי כל הניתוחים בין 800 ל-2500 שקל למנחח בלבד, וזאת בתנאי שאינו אחד מתפופולאדיים ביותר כרגע. הרופאים־תכוכבים דורשים ומקבלים גם מי שניים. על זה יש להוקיף דמי אישפוז בכיה"ח ושכר לרופא המרדים, וחוה

למח זה עולה כל כך חרבה: "בגלל ההשקעה של שנים בלימודים ווכישת מיומנות ומומתיות, וגם בגלל שיש מי שמשלם", מסבירת ד"ר קליין־ארזי. "בולל האחריות, בגלל ידע שנרכש בעמל רב, בגלל יחס של היצע וביקוש, בגלל פזילה למדינות אחרוה".

משך התחלמה מניתוחים אלה חלוי בסוג חניתוח ובפציינט, ונע בין שבוע לשבועיים. אחוו הסיבוכים והפיקשושים, מדגישים כולם, הוא קשו ביותר, ואת רובם ניתן למקן בקלות יחסית. שני המרכוים העיקריים בארץ בהם מבוצעים ניתוחים אלת חם המרכז הרפואי בהרצליה ובית החולים אסותא בתל־אביב.

"תחושת האשמה של מי שבא לעשות ניקוי

האשם חוקים אצלו, מכטא את זה בעיקר בכל מיני

הניתוח: זה יקר מדי, אני לא מוצא מנתון כלכבי ופי

(המשך בעמוד

ויש מי שפוחדים עד מות. הם בטוחים שיפות

סיכות שהוא מוצא כרי לרחות או לא לעשות א

האלה סוביטוב, ועוזרת ככך לקרוליין המנחה הפלסמית לחשביע את רצונו של הלקוח. את מי שבו אליה היא שואלת איך היא יכולה לעזור לו לודנים טוב יותר ביחס לעצמו, והרכה לפני שהיא נוסלת כי

את איומל המנתחים – היא עוזרת לאיש, ובמקריו רכים לאשה – להבין מה ולמה הוא עושה פלסטי עצומה גם היום, עם כל הפתיחות והקבי הנושא. יש המון אנשים שבאים בקונפליקס

פעם, ניתוח פלסטי אסטתי היה משהו שלא שמתביישים במה שהם עושים. אם הייתי טוב, ו מדברים עליו. מקסימום אמרו שמי שעשה אותו נורא. משדרים, לא הייתי עושה את הביתוה. יש ככך הכד עשיר, קצת משועמם ורי מטורלל. ו'פעם' לא היה בפגם. איך מתבטא האשמז יש אמביווילנטיות, א כל־כך מומן. משהו כמו לפני 20 שנה. היום זו כבר רוצה אבל לא רוצה לעשות את הניתוח. מי שולש פלסטיים אסטתיים. הרעיון הוא שאתה יכול להיות מה אופרה אחרת. מדברים על זה (באמריקה הרבה כוכבים, עיין ערך: שר), עושים את זה, לפעמים במקום חופשה שנתית או החלפת מכונית, מבינים שהצורך לשפר את המראה אינו פחות חשוב מהרכה צרכים פסיכולוגיים

א-רוליה שלך לעולם –VISA

יי כולים

אתה מקבל חינם ביטוח תאונות אפה כנובת \$30,000 =

חרכבת או כל כרטים אחר לתחבורה ציבורית בכל העולם

ובנוסף שרותי סיוע רפואיים למקרי חרום, 24 שעות ביממח. כדי ליחנות מכך, רכוש את כרטיטי חטיטה.

באמצעות ווויוח שלך. (כפוף לתנאי הפוליסת).

דק כרטים ויזוז בינלאוניי טאפשר לך למשוד מטבי

מקופי ב־25,000 כספומטים ברחבי העולם, 24 שעות

ביממח, עם חקוד חטודי שלך. כרטיט ייוה מאפשר לך

למשוך מזומנים גם בקרוב ל־200 אלף סניפי בנק בעולם

באופשר כך לשלפן בטלמונים ציבוריים המופעלים ע"י

כרטיסי אשראי, ללא צורך

בעטבעות. שעם פרטוט אין 1977 ב אתח פטור פוופקדונ מווט

בעת קבלת רכב שכור, ום

אם תמורתו שולטת באוץ

בוכות כרטים חויזוו שלך אתה לפוח

מלון בעולם. כבר בארץ, אתח יכול

לרכוש באמצעותו את כל חדרוש לנסיעתך. ויוה מאפשר לך שימוש גם

בארץ וגם בחרל – בכרטים אחד.

לשלם עבור כל קניותיך וחוצאותיך

יותר באמצעות ויוח עזיף לחרכ".

בחרל בתשלומים עד 33 חודשים ואף

אמין ב־6 מליון בתי עסק, מסערות ובתי

הבת של ק.צטניק. קרגע אחר של סליחה

דניאלה די־נור לא אומרת "אבא שלי" או "אמא שלי".
כשהיא מרברת על אביה, קצטניק, היא אומרת "הוא". על
אמה, נינה די־נור, היא אומרת "היא". דניאלה לא היתה
ילדה שמחה. תמיד היה לה קשה לשמוע את אכא שלה
מדבר על סכל העולם כשלא היתה לו היכולת להתמודד
עם הסכל כבית שלו. "כאילו הוא מבין את סכל התינוק
האחר שגולגלתו רוצצה. ואיפה החמלה לילדים שלו? אכל
כל שנה, כיום השואה, ברגע של הצפירה, ורק ברגע הזה,
אני סולחת להם על הכל. אני פשוט מבינה שאי אפשר
לבוא בשום טענה לאף אחד שהיה שם".

מאת סימה קדמון צילומים: שמואל רחמני

א, זה לא כעס, היא אומרת. עם הכעסים גמרה כבר מזמן. ביצרה כמלט מקומות פרוצים, והתחילה הכל מחדש. לבד. אבל היה לה קשה, אומרת דניאלה דרינור, לשמוע אותו (את אבא שלה, את ק.צטניק), מדכר על סבל העולם כשהיא יודעת שלא חיתה לו היכולת להתמודד עם הסבל בבית שלו. "כאילו הוא מבין את הסבל של התינוק האחר שגולגלתו רוצצה. ואיפה", היא שואלת, "איפה החמלה לילדים שלו, לנבדים שלו"ז

אבל זה לא הוגן, היא אומרת, לשפוט את הרכרים כצורה כון. שהרי היא מסתכלת על המיקרו. אכל לעם ישראל, ליהדות העולם כולה יש רובר אחר שהוא קצטניק. "ויותר חשוב שהוא יביא את הכשורה המוצה. שינכא את השואה הגרצינית. או כסרר. בדרך התמשלה לו שני ילרים, או מה"ז

הגרעינית. אז בסדר, בדרך התמשלו לו שני ילרים. אז מה"ז לא, היא לא אומרת את זה בציניות. באמת שלא. "הוא הדי היה עסוק בכתיבה. בגדר שנדר לשישה מליון בני אדם. אז איך אני יכולה לבעום עליה אני "כולה רק לכאוב. זה עצוב וכואב שחיי משפחת דיינור הלכו פארש. שהכל התפשל על מזכח יהרות העולם. מה הכת שלי עשתה רע שלא מגיע לה סבא וסבתאז ואין לה סבא וסבתא, כמו שלי לא היו אמא ואבא. ואין פה טימה אחת של כעם. רק הרבה עצב".

העצב הזה כא כגלים. כמו כיום השואה, כמו בכת־מצווה של לי, חבת של דניאלה, כשתחורים שלה לא היו. "זוה יהיה", היא אומרת, "גם על הקבר שלהם. שם זה יהיה הכי קשה".

איזו החמצה. מתוך איזה ריחוק, איזה ניכור, היא מתבונגת בהורים שלה. "שני אנשים כל־כך רגישים, כל־כך חכמים, כל־כך אינטליגנטים. אגי הרי לעולם לא אגיע לסרטוליים שלהם. יכולנו להפרות אחד את השני. יכולנו לעשות טוב אחר לשני. וזה מת. אני והם. זה פשוט אבר מת".

לפני חמש שנים, כשניפגשו אחרי הרבה שנות ניתוק, הוא (אכא שלה) אמר לה: "את משולה בעיני לרגל כרותה. כשכורתים את הרגל מרגישים כאילו היא עוד שם. הרבת זמן אחרי שהרגל איגנה, יש עדיין תחושות. וכמשך השנים היו לי תחושות ברגל שאיננה. אכל הסתכלתי, וראיתי שהיא איננה. ועכשיו את רוצה שאחבר את הרגל הזו בחזרה זה לא הולך".

יקיבלתי את זה", אומרת הכת שלו. "אכל זה הרי נורא. איך אפשר להגיד לכת (חמשך בעמוד 21)

Br oissell

ק.צטניק מורם מהרצפה לכסא, רגע לאחר שהתמוטט בעת שהעיד במשפט אייכמן (צילום מיוני 16').

(חמשך מעמוד 9)

שלר שהיא כמו רגל כרותה: אני הייתי יכולה להגיד כזה דבר לבת שליז אבל ביתסים שכינינו קיבלתי את זה. כי איתם זה נכון. ומתוך החומות שבניתי, השמירה שביצרתי סביבי, קיבלתי את זה. ואם הוא יכול היה להגיד דבר כזה ואני יכולתי לקבל את זה, זה רק משום שמערכת היחסים כינינו היא כאמת אבר מת".

הומור. היא מדברת מהר, והחיוך ניצת וכבה

כנית משפחת ריינור מעולם לא הוכירו את המלה

עם דניאלה וליאור.

אני רוצה שכולם יקראו לי".

לדניאלה

"איך קוראים לך, ילדה"ז שאל המוכיר.

"ללי", ענה אבא קצטניק בשם החיבה שנתן

רניאלה פרצה בככי. "אני רניאלה", אמרה. "וככה

כשהגיעו לחדר רצו הוריה להישאר עוד סצת.

"אמרתי להם 'תלכו, זה בסרר', פשום רציתי שילכו.

לא, לא דרגשתי שאני נורקת למוסר. הרי ממילא הם

אי פעם לא היו בבית. הם כל הומן היו ננסיעות. לא

היתה שנה רצופה אחת שאני הייתי בהדסים והם היו

שהיתה בגיל ביתיספר תיכון היתה מגיעה

נוד שלא אוריד אוחה מהיד. ודיבה פעמים, מכל מיני שם".

הייתי שנו.

רבה קסם אישי יש לרניאלה דיינור, והרבה

על פניה לעתים תכופות. הרגר הכי חשוב לה ל בחיים היום, ובעצם כבר הרבה שנים, זו השמחה. להיות בסביבה של אנשים שמחים. לא, היא לא היתה ילדה שמחה, הם לא היו משפחה שמחה. בכלל לא. היו צתוקים, היא אומרת, היו אירועים, אכל רק רברים שלא קשורים לביח, למשפחה. אמא שלה היתה עושה חוגי הידברות כין ערבים ליהודים. היא זוכרת איזה צתוקים ארירים היא היתה שומעת בלילות האלה. "אבל", היא אומרת, "זה לא היה איתי. מהיום שנולרתי לא הייתי שמחה. היא היתה חולה, והוא היה קשה ומסובך וסגור. איש שכשואלים אותו שאלה ארשעם אי־אפשר לקבל תשובה ישירה".

במהלך השעות הארוכות איתה היא אומרת רק "היא" ו"הוא". אף פעם לא "אמא שלי" או "אבא שלי". היא לא קוראת להם "אבא" ו"אמא". כשהיתה קטנה – כן. אבל מאז שעוכה את פנימיית "הדסים", בת 18, היא כבר לא קוראת להם כך. "שהרי אחרי זה לא נפגשנו 15 שנה, או מה בדיוק העניין של 'אמא' ו'אכא"ו או איך את קוראת להם?

"אני לא קוראת להם. אני פשוט לא קוראת להם". שואה". מעולם לא ריברו עליה. וכשהיו הולכים לבריכה או לים היה אביה מכסה את היד במגבת, שלא יראו את המספר החרום כזרועו. "לא דיברו", אומרת רניאלה, "רק נשמו. זה פשוט היה כבית. השואה היתה בבית כל הזמן". פעם ניסתה אמה להסביר לרניאלה עליו, על אבא ק.צטניק. היא אמרה לה: "כשהוא נכנס לתדר, הוא נכנס עם עוד שישה מליון אנשים. את מבינה כמה צפוף כחרר כשהוא נכנס"?

כשניפגשו אחרי ניתוק של כמה שנים, אמר לה ק.צטניק: "את משולה בעיני לרגל כרותה. הרבה זמן אחרי שהרגל איננה, יש עריין תחושות".

"את מבינה"ז – שואלת אותי דניאלה – "את בנית. לה היתה דיויה בוויפה, כי היא לא יכלה לסבול מכינה כמה היה לנו צפוף! אנתנו גרנו בבית עם את תלאכיב, ולו היתה דירה כתליאכיב, וכל הזמן הם קצשניל. עם השתיקות, עם המסובבות, עם משפט היו עוברים בין הדירות. גם משנתנו לי אשרות לחוור, אייכמן, עם ההילה והמיתום. ואני הייתי כתו. שראו לי . ללמור בתיכון נתל־אביב - לא רציתי, הרי בהרסים דניאלה, כי לאתותו התאומה קראו כך: ובגיל 18 זהו לי חברות. בנות שגדלתי איתם מניל תשע. הן היו קיבלתי ממנו טבעת שהיתה שייכת לדניאלה ונדרתי כמו אחיות שלי. לא", היא עונה לי. "אמא לא היתה לי סיבות, הייתי בריכה להוריד אותה – ולא יכולתי. פשוט לא יכולתי. כן, זה לחיות עם ההרגשה שאת

נילגולה של דניאלה. דניאלה ההיא, מיבית הכוכות". היא לא זוכרת אם אבא שלה נישק אותה אייפעם או חיבק אותה. היא לא יכולה להגיד שכן, אכל גם לא

היה שום׳ אשרמן, בניקולונ ידוע. דניאלה ואחים הייתי כמה בנוסי ונוסעת ליהיסים ולא היה אפילו מי שתיה או מנהל מחלקת הפרסום ביחעילם חוח" ומבוגר למדים אמה ואביה היו מסתובבים בעולם. אביה כתב, ומנידיורים כדי לשאול איר היה".

אמה ערכה, תירגמה וראגה למכירת ספרי האב בחו"ל. כשהיתה בסוף כחה י"ב נפטר פרופ' אשרמן, אבי איסה. "התקשרתי אליהם לניוריורק. הרי היה צריך כשהימה רניאלה בת תשע לקמו הוריה אומה ואת אחיה לתגינת שכועות ככפר הגוער "הדסים". זם עשו סיבוכ לדאוג לסידורי הלוויה ושאר הדברים. שאלתי אותה מתי הם כאים. היא ענתה לי שאם היא תכוא עכשיו, בכפר וההורים שאלו, הייחם רוצים לחיות פהז כן, כן, כל השנה שהשקיעה תרד לטימיון, והיא תצטרך לחזור ענו היא ואחיה. "כל השנים אחרייכן", אומרת דניאלה, לניריורק לעוד שנה. אם היא לא תכוא, היא תהזור "דים אמרו שאנחנו ביקשנו. שאנחנו רצינו לגור שם". כעור שלושה חורשים. היא שאלה אותי מה אני בפעם השניה שהגיעו להדסים, זמן קצר אחרייכן, מעריפה. כטח שהערפתי שחישאר עור שלושה חורשים כבר באו עם המוודות. אבא ק.צטניק נכנס למזכירות

היא לא כאה".

"גיליתי שכל החיים אני עושה דברים כדי שיאהבו אותי. כמו שרציתי תמיד, כילדה, שיאהכו אותי. והשתדלתי עוד. וזה פשוט לא הצליח לי".

ותחוור, ולא תיסע עוד מעם. אז להלוויה של אבא שלה

בבוקר הראשון לאחר שטיימה את "הרסים" התעודרה בדירת הוריה, הסתכלה בחרדה על הקירות ואמרדב דרי אין לי עכשיו לאן לחזור".

"כן. לחוור. הבית שלי היה בהרסים. לשם הייתי

אוצרי חודש נסעה לאנגליה. בצכא דיללו באותה בחופשות לדירת הוריה בנוה אביבים. "ביליתי שנה את מחזור המתגייטות והיא נסעה ללמוד ספרות חופשות שלמות לכד. הברידות היתה אנגלית בלונדון. אחרי שנה חזרה לארץ ועכרה לגור בלחינסבלה. היתה לי דירה ריקה של המישה - לכד. היא הכירה בוצר, שלאתר זמן קצר התגלה כתולה בשתה שלא. "אכל את צריכה להבין", היא אומרת, הדרים מי היה צריך את זהן בתקופת בחינות הבגרות נסש. הוא אושפו כ"איתנית" והיא היתה נוסעת לשם ששפנית זה לא ניתן, אני הרי במעם אף פעם לא היה לי חבר. צביקה הוא עוב אותי בשביל מישהי כל בוקר, רופקת על השער ונכנסת אליו. למחלקה אחרת. לא יכולתי לראות אותם ביתר ונסעתי לכית הסגורה. הוריה, היא אומרת, היו מיואשים. אמה בפשח בילרותה גרה אצל סבתה וסבה, שבי אמה, החונים ללמור לא היה שם אי אמו. איכעה קירות. מידיר שלה, לוי לוי, להשגיח על ועלרה. לוי לוי, ליאור, המכוצר ממנה בשנה, ברו הומן בכתים שיניד לי בהצלחה במנחן. גם לא צילצלו בערב מרניאלת כ־15 שנים, לפח על עצמו את תחפקיד

21 មានខង្សា០

חמש שנים שבמהלכו נולדה לי. כאותה תקופה ניתקו לבית־מודר. והרי היתה לי אז ילדה כת שנה". הוריה כל קשר איתה.

לוי, שחי בנפרד מאישתו, עבר לגור עם דניאלה כנית בהרצליה. הם עשו נסיונות לקנות בית באיוה ילדה, כלי הורים, שבעצם לא היו לי אף פעם, ובלי מושב אבל שום מושב לא היה מוכן לקכל אותם כווג חברים, שבעצם לא היו לי אף פעם. היינו לכד בעולם. לא נשוי. הם החליטו לררת מהארץ, לאמסטרראם. דניאלה נתנה הוראה למכור ניירות ערך, פרתה אותם והתכוונה להמירם ברולרים. היא נעצרה כחשר שרכשה 80 אלף דולר כמטבע זר. שבועיים ישבה ככלא באבר ככיר, ושבועיים כנווה תרצה. לוי נסע כינתיים להולנד וחיכה לה שם. המשפט נמשך שלושה חורשים.

> יזה עצוב וכואב שחיי משפחת די־נור הלכו פארש. שהכל התפשל על מזבח יהדות העולם. מה הבת שלי עשתה רע שלא מגיע לה סכא וסבתא? ואין לה. כמו שלי לא היו אמא ואבא".

בפועל, ו־7500 לירות סנס. התביעה עירערה אותה לפנימיה? אז היו לי הרכה שיחות עם הכרית בבית־המשפט המחוזי על סולת העונש. כינתיים בלילה. גם עכשיו יש לי לפעמים. אבל בבוקר קמים, נשלחת רניאלה לעבורות תוץ כנפה הצפונית של ויש יום תרש. והכל יותר בקיר". משטרת תל אביב, במקום למאטר. אחרייכן נסעה ללוי לאמסטרראם.

הקשר איתו. הזמן שלא היינו ביתר, הריחוק, העובדה וזה כולל מערכות יחסים עם אנשים, הצורה שבה שלא קיבלתי מפנו עורה בתשפה הקשה הת גרמו לי סידרתי אה הבית שלנו, הסדר, הנקיון, ההקפרה על להכין, שהקשר, הזה לא בשבילי. כינתיים הית המשפט אוכל מבושל. העובדה שניצמדתי ללוח ומנים צפוף,

ujaealo 22

100:000 לירות קנס. עירערתי בעליון והפסרתי. תוך ברצינות רכה. תוך זמן קצר התפתח כיניהם רומן של 48 שעוח הייתי צריכה להשיג את הכסף או ללכת

דניאלה מכרה את הרכוש האתרון שהיה לה, חלסת ארמה שירשה מסכתה. "הייתי אז בת 21, עם

עוד כשהיתה בהריון, היא אומרת, הבינה את גודל האחריות. וכשחזרה מהולנד, החזיקה בידיה את לי. "היה ברור לי שאף אחר לא ירצה להטחכל עלי. שאני כשלון. שאני לא יפה ולא חכמה. עובדה. הורי לא רוצים אותי, חברים אין לי. לימודים לא למרתי מספיק. אבל ירעתי שאני לא יכולה להרשות לעצמי לצלול. בגללה. ידעתי שיש לי ילדה קטנה שאני צריכה

אך פעם, גם כשעות הקשות ביותר במהלך 15 השנים שגירלה את לי, לא עלה על דעתה לשלוח אותה למוסר, או לקיבוץ. "מבחינתי, לשלוח ילד למוסד או לקיבוץ זהו כשלון טוטאלי. ווהי הרמת ידיים. זו הכמה קטנה מאור לעשות ילדים ואחרייכן את המהדורה הראשונה מראש, כמו למשל לישופרסל לשלות אותם למקום שבו מישהו אתר יגדל אותם. ואת שקנה מהדורה שלמה של ספרי בישול. מה שחשוב לוק הילרה הוו רציתי מאור. אני רוצה עור ילרים, להסים - אומרת דניאלה, זה לא למבור לוסשים ללסחות שלו-

ההצלחות שלה, את כל ההישגים. "היא היתה הסמן! אומרת. "הרי גם כגלל המצב האובייקטיבי וגם בגלל מצאתי אותו גר בבית יפה. מחבה לנו, לי וללי. הימני שלי. תמיד התיישרתי לפי הקד שלה. התנהגתי באתי להיפרד ממנו. ידעתי או שאסור לי להמשיך את במו שחשבתי שהיא היתה רוצה לראות את אמא שלוו. היתה הרכה בלערי

נינה די־נור. דניאלה אומרת על אמה: ינם אותה אי־אבשר לשפוט. היא שתכירה אותו כשהיה אוד מוצל, שלא היתה שם מעולם ועברה תהליך מוחלט של סימביוזה. וזה בכלל לא חשוב שהיא לא הימה באושמיק".

ובראשונה כדי שהילרה הואת תהיה נאה בי". היא התחילה כמוכירה בסוכנות ביטות. ענה כמוכירה אישית של רות דיין, היתה עוזרת למנכ'ל של מלון "לרום" והגיעה לדפוס "לוין אפשטיין". שם עבדה ארכע שנים ולמרה את מקצוע הדפוס. כשהקים את חברת "איכן תקשורת" – החברה־האם של רשת המקומונים "רתוב ראשי" – קיבלה תפקיד של מנהלון רכש וכוח אדם, הקמת המשרדים וציוות האנשים. כשהחברה התפרקה, הצטרפה דניאלה ל"הוי אוצי" כאחראית על השיווק. אז התקשר אליה המו"ל אהו זמורה וביקש להיפגש איתה. "כאתי ונפגעתי".

רכע שנים עברה כתצאה לאור 'זמורה ניתן'. כמנהלת ההפקה של ההדצאה. נפועל, היא אומרת, בעצם ניהלה את ההוצאה. איפשה לבעלים להתפנות ליצירת קשרים ותושי חרשים כשהיא לוקחת על עצמה את הטיפול נמל" הצדרים הטכניים של העסק. כשהגיעה, הוציאו שם" חמישה ספרים חרשים כחורש. כשעובה, כבר יצאו 15

"זה היה רק טיבעי", היא אומרת, "שהגיע הומ שאתחיל לעשות לביתי, לבתי, בעצם. שום משכוות שהיו משלמים לי לא היתה יכולה להיות תמוה לתפוקה וליכולת שלי. החלטתי שאם אני חצה לתתקדם גם מבחינה כלכלית, אני צריכה להקים עוק

בתודש מרס האחרון, בפתח משרד יפהפה, תלתה שלט: "דניאלה דיינור מוציאה לאור בע"מ". "למות הקשיים החלטתי ללכת על זה ללא שותפים: ומשקיעים, וללא התחברות כספית לשום גורם. הייתי חייבת ליצור מערכת מקבילה שתזרים בינתיים כספים: ער שאעמוד על הרגליים. פתחתי חברת הפקות -, דניאלה דיינור הפקות בע"מ' – שנותנת שרותי הסקר למו"לים אחרים. וישגם כבר כמה שמשתמשם:

"בגיל 18 קיבלתי ממנו טבעת שהיתה שייכת לדניאלה ונדרתי נדר שלא אוריד אותה מהיד. זה לחיות עם ההרגשה שאת גילגולה של דניאלה ההיא, מ'בית הכובות".

התמורה הכספית שהיא מקבלת כעבור הפקה מאפשרת לה להתחיל לספל בהוצאה שלה. אבל לל סמך הנסיון שצבוה ב"ומורה ביתן", היא לא מרשה לעצמה, לקנות וכויות של ספרים שהיא אוהנת ו"להשפריץ" אותם לשוק. היא בודקת קודם כל או ואפשרות להתחבר לחברה מסחרית גדולה ולמבור לה משפחה חרשה, בדרך שלי, זו היתה השאיפה שלי. זה – כי לוקשים אפשד למכור רק פעם אחת – ולהציא את הספרים כרמה שהיא חושבת שספרים צריכים בסיום המשפט ניגורו עליה שלושה חורשי מאמר לכד. אבל איך אפשר לשכוח כמה רציתי כה, ולשלוח להיות. ולהקפיד על עמירה בלוח ומבים, בסיב הסדיני ובתחייבויות שלה לאנשים.

היא עובות משבע בבוסר ער שבע נערנ. הטלטן כמשרד לא מפסיק לצלצל. כמה פעמים זו תהיה ל רניאלה אומרת שלכתה, ללי, היא חייבת את כל יוה היה. מסעיחיפוש מפרך אחרי מספלותי, חל האופי שלי, השקעתי הרבה מאוד בעבודה הילכו

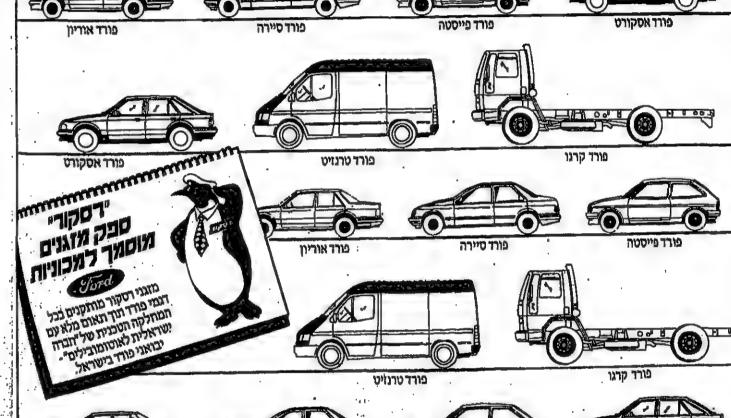
איזה ילדה היא ליץ ישועוכל היא ילרה שמחת וזה חיי רבו נעור? היא נחורת מאוד מלומה שהיא ולי בת 19. (ומשך צעמור פני

מלים לא יתארו אותה 🖪 תמונות לא ימ אותה בתערוכה כזאת עוד לא היתה ומקיודע מתי תהיה שוב ב אל תחמיצו את הקויה המופלאה ביותר של חגיגות הארבעים. ש 9.6.88-2.7.88 גני התערוכה תל־אביב. תערוכת ה-40 למדינת ישראל שעות פתיחה: ימים אי, גי, ד׳ 16:00-23:00; ימים בים במוצ"ש: מצאת השבת עד חצות. צעו למחזיקי כרטיס אשדאי טל. 221792 או טל. 239258 מ־0.0 עד 11.0 בלי תחבורה ציבורית: אנד 526 מהתחנה המרכזית דן: 12, 28, 47, 38. רכנת ישראל: מחיפה מרכז בשעות: 14:24, 16:24, 17:24 מנני הווערוכה 20:02

The state of the s

במחויו. התביעה זכתה. קיבלתי שנת מאסר בפועל או ' שרציתי להתקרם ולהצליה, כל אלה היו בראשי

יבואני פורד בישראל בחרו במזגני רסקור מתוך שיקולים קרים: איכות המזגן, התאמתו המושלמת לכל דגמי פורד, ואמינותה של חברת רסקור. לכן, אם אתה עומד לרכוש פורד חדשה אל תוותר על מזגן רסקור המסופק ע"י היבואן עם המכונית. ואם כבר יש לך פורד, ואתה רוצה "מיזוג אדיר" ברכב, פנה אלינו ישירות.

רסקור לשירותך בכל הארע:

.053-613766/619152:70

תליאביב - (המפעל, ומרכז השירות), רח' לח"י 24, מול קניון אילון, טל': 03-5791177. ירושלים -"קורחום", גבעת שאול ב'. 02-535548/56 טל':

.057-36873 באר־שבע - "מדקור", המלאכה 16, טלי: 057-36873 רחובות - "קרני אור", איזור התעשיה, דרך יבנה,: :08-468498/469095

תדוה - "משה קור", יציאה דרומית, ליד מאזני .06-336231/331349 גשר, טל': נתניה - "מזגן קור", רח' חרכב, איזור התעשיה,

מיזוג אדיר לרכב.

ואתם תשתו כל יום שלושה בקבוקי עראק ותיבכו: לאן הלכו כל החלומות שלנו, אינעאל ראבאקז יהיה לכם ראש ממשלה, כמו שלנו, שיודע הכל יותר כוב מכם. אתר כך שני ראשי ממשלה ומאה שרים שכל הומן עפים באוויר להדק יחסים עם הגולה. כל ארבע שנים ירפקו לכם בחירות, ושלושים מפלגות יעמרו בתור לשקר אתכם... כי זה רמוקרטיה, יארטאלים... הרמוסרטיה כולה זה כסא שמחפש תור...

וככל פעם שתעשו חוכמות יעשו לכם אינפלציה . ניראה לי ממש חיוור... או מלומה או שניהם ביתר, או תוריד את האכן הואת, תיצוק ותיברת... ושוף לי בעיניים, ותגיד: אתם באמת רוצים מריבות לא עריף להמשיך ככה, יא סאליםו...

וא הנה ילר, תעאל און, יאיסאלים... ותוריר את האבן, שים בצר. תבוא הטלוויזיה, תז־ רוק... בוא, שב על הטאייר השרוף הוה וקח לגימה מהעראק, אתה כבר בן 15... לא, אני לא עיתונאי, ולא חייל ולא שכ"כ... אני סתם אחר שהולך לעזה מרי מעם... ויש לי שאלה אחת שכבר הרבה זמן אבי רוצה לשאול אותה, יא סלים, יא אחי. כחיאת־דינאק, שוף לי ישר לתוך העיניים ותגיד לי האמת, יא־סאלים, ככה בינינו, כשאף אחר לא שומע: אתם כאמת רוצים מרינה? זה רציני, יא־סאלים?

אתם יודעים איזה צרה זה מדינה? תאמין לי, יא סאלים, כחיאת אללה, העונש הכי גדול שאנחנו יכולים לתת לכם זה מדינה משלכם... יותר טוב לקכל כל יום שמונה פעמים ביום נאבוט על הראש מאשר לקרוע את התחת כשביל מדינה. תראה אותי, יאיסאלים, בן ארם עם מדינה. אתה לא רוצה להיראות

בהתחלה יהיה לכם אולי איזה שבוע של יופי של מרינה... עצמאות, המגון, רגל... תרות איחול מאניוקית... מולדת עם קבלות... אבל מהר מאוד אתם תרקכו, יא סאלים, כי מרינה זה רבר שמתעייף מהר...

מהר ילך לכם הביף... תהיה לכם עלייה המנית, אחר כך ירידה המונית... אתר כך ארבעים אחוז מהמרינה

. הלכו הימים ההם שנכאפיה היה תור, וזרקגו בקבוקים

כעוה, וחטפנו כומבות מגולני, ולא היה יום כלי איזה איניתפארה קטנה... וחיכינו למולדת... ומי כמונו יודעים שהכי כיף זה לשאוף... או קח עוד שאכטה

ואתם תככו: איפה טעינו, אינעאליראבאקו איפה

אתם תתגעגעו לומנים האלה... ומהיום הראשון של המרינה אתם תיכנסו לנוסטלגיה דביקה ותשירו

כל שנה, ביום העצמאות שלכם, סניב משואת הטאייר

התרשה שלכם יעכוד בניו־יורק על מונית...

מרינה לא ברתה לאף אחד...

"היו בקבוקים, איך אכנים זרקנו,

היו בקבוקים, כל בוקר נעצרנו...

אולי בוכות אותם בקנוקים..."

עכשיו רבר אין להביר, כמקום מתנה בליטה יש פה עיר.

עלשיו אתם ג'אכארים, רצים עם כאפיות על 🖫 המנים והעולם אותב אתכם... אבל תחיה לכם מדינה, העולם יויין לכם את הצורה, כי העולם אוהג מאבקים,

ומתאום יהיה לכם שמאל וימין, וקופה תולים, עליון, שלוש שנים צבא ומאה שנה מילואים, ואורי בל מודל ישומי לכם תנושות משוח עם שירי אני בודדב וחילוניים, ורתיים שיכריתו אתכם לאכול מצות שלום בין המלחמה. ותבוא ג'ון באאו לשיר ליהורים מהאיסאלאם, יאיסאלים אחי, ו

יהונתן גפן

באוזני יכד פלשתיני

ברמאראן, ריעשו חוק מיהו ערבי, ומימלגת האיסלאם מהמדד הסימפטי שלך, ואל תמהר כל כך... עוד שום הלאומית תהיה לשון הנאתיים... אתם חירצו לברוה יאיסאלים, אכל לא יהיה לכם לאן, כי אנחנו נהיה

- האתם תפסיקו לעבוד, כי יהיה לכם כוח עבודה זול של יהורים... תישכחו מה זה עבורת כפיים, כל יגידו: לא לילר הוה התפללנו, אבל הילר כבר יהיה הרתוכה שלכם... ואמריקה תחמוך ככם עם כל הלב, כי אין כמו אמריקה לתמיכה במרינות רקובות... אתם תעשו כל מה שהיא תגיד... תהיו עוד כוכב על הדגל שלה... אתה עוד רוצה מדינה, יא סלים, אחי, או אולי אחה רוצה לישון על זה לילה:

...ואם זה לא מספיק לכם, תהיה לכם גם סלוויויה ממלכתית, כל ערב מבט לחרשות... שוף אל אמבה... עם רשימת האמונות והתועכות של היום שעבר... וסיכה למסיכה, האפלה לפאשלה, וממני יא־עיני. ווויים שכאלה כשמונה המשכים עם יאסר עראמאה... וסוף ציטוס... שעה עם מחמור דרויש... ואם זה לא מספיק לכם, חהיה לכם גם רראמה מקורית... אני רואה ויהיה לכם ממשלה וכנסת וקאבינס וקיבינימאט, מה שאתה כבר לא כל כך מחיין, יאיסאלים... חהיה לכם

סידרה מצחיקה בואת, "מאש"ה"... הנה, פתאום אתה

או קחו או הומן שלכם, קוו גם או הומן שלנו... לא, עוד אל תורוק את האכן הואנו, רק עוד רגע. יאיסאלים... מרינה הם רוצים... תאמין לי, יא־איבני, מותרבין קטן שלי, אתם תירצו למות - ולא והיה

המסכנים שככשתם... בגלל המירמור תהיח לכם אחולימאניוקי של ירידה, ודיונים ברדיו ובעיתונים: איפה טעינוז מה לא עשינוז מה קרה לחזון מרינת הפלשתינים:... איך כליכך מהר כנה הסאייר שלנו

ואו, יא סאלים, אחי המרוכא, אחרי שתהיה לכם היום תשלפנו לכורסה ותגרדו חישגרים... והוקנים ככר הרבה הרבה מדינה, ילכלכו גם אצלכם כמה ניצני פאשיום חרשים ורעננים... כל מיני וומיניסטים יקחו ספקולנסיצמרה, ואתם לא תוכלו לעצור את המדינה את הדוק לידיים, וכשהיהודים שנשאיר לכם בשמחה בקרית־ארבע ובאריאל יתחילו לורוק אבנים... אתם תגירו בהתחלה שזה זמני, אכל לאטילאם תכינו שהיהוד התחילו מרי אזרחי... איזה מאניאק ערכי ממצמך יציע לגרש את היהודים, ותתחילו להרביק לתושבי השפחים היהודים, ולהומין את הקוסם מארץ שולץ שיעשה מה סרר... שיתן פיתרון נקשר למצג של היהודים המוחושים...

וככה, יארסלים, אתם תרקבו ותפתאבו לאט לאט. ממש כמונו, עד שתגיעו בשקה רעה לחגיגות הארבעים, עם ומרת וזמר ששרים בהתנדבות שלפעמים הם שנים... וופרות לאומיות ותיקות שרוכבות על נגמרשים באצטריון בעוה... ואתם תלכו להקיא, ולא יהיה לכם איפה... או בשביל מה אתם צריכים את כל הכאכיראש הזה, יאיטאלים... תראו אותגו, איך אכלנו אותה במדינה, והיום לא תפוצא פח אז תחשבו מוב אם אתם באמת רוצים מוינה, כי אחד שלא מתנעגע לימים של המאבק על המרינה... אז יא סאלים, יש פה מספיק אבנים... תבוא הטלוויזיה – אם מתחילים עם מרינה, אראמקור לגמוך... מרינה זה 'תנשום את הגז, ותפסיק לצעוק מולרת, יא־מאלים, שלי, אני לא צריך אותה יותר, רק צרות היא עשתה לי... לך תהיה עצמאי, ואני הוזר להיות שכיך... ואז ניראה מי יורוק פה אכנים על מי...

מצטער שנובתי לך חצי שעה מהומן של האיניתמארה, בשבול מה... או יסרון לכם ככה כל במה שנים מלחמה אכל אני בטוח שנתתי לך חומר למחשבה... עכשיו אני וקופת מתים, ושכיתות של מדרימים, והפגנות בכיכר . למען השלום, בהתחלה מלחמות ברירה, אחר כך . רואה שבאים מהטלוריויה של האי. בי, סי, או יאללה מלכי ישמעאל... רוחיו לכם עשירים ועניים, עשירון מלחמות אינבריור, אוך בך פתם מלוצות על כלום... תעשה כאילו אתה והיק עלי אגן ואני אעשה כאילו

25 Magain

וא יודע שהוא שנוי במחלוקה. קומוניסטים אינם בציורדרך בהתפתחותה: ההוצאה להורג של סאקו וונצטי רגילים להשתכשך בשלוליות חמימות של בארה"ב. "חוש הצרק שלי התעודר. התחלתי להתעניין בתנועות הפועלים כעולם. עברתי מקריאת ג'ק לונדון ואפטון קונצנזוס. אמיל קרליבך, עיתונאי מפרנקפורט, קיבל על עצמו בנעוריו את הריתוק מהמשפחה נולא 🥒 סינקלר ל'קפיטאל' של מרקם. הייתי בן 16, הבנתי מעט מאוד מהספר הענק הוה, אכל הייתי מוקסם". רק ממנה) עקב פעילותו ודעותיו, והשנים רק הוסיפו הומור לתחושות המלוות את מי שמעורר התנגרות עזה. "אני הככשה הפאשיסטית, הצטרף לנוער הקומוניסטי. מכאן ואילך יהיה מעורב כל חייו, כאופן פעיל וכקו החוית, במלחמה כפאשיום.

הוא בן 74, עירני ושופע חביבות, מטייל בעולם במסעי שליחות מוסרית, פוליטית ומקצועית. לישראל הגיע בשבוע שעבר כרי לקחת חלק בסימפוזיון למען חופש העיתונות. כנציג איגוד עיתונאי גרמניה־המערכית. בעיניו נח חיוך קונדסי כשהוא אומר: "אני מתאר לעצמי ששלתו דווקא אותי בגלל יהרותי. בגלל שהשם סרליכר אומר כאן משהו, וכזכות העכר שלי כלוחם כנאצים".

בגילו, עם מודעות תריפה לעצמו ולסביבה, נח שיעמום הנאצים בגרמניה, והתגריתי בשלטונות הצרפתיים עד שגרשו מתוק על מה שהוא יודע על החברה האנושית. שיחתו במשך אותי משם". השבוע היתה תערוכת לא מסוררת של עובדות חיים טראגיות והרואיות, הצהרות פוליטיות שחוקות, צחוק עצמי, גילויים

סרליבד היה כנראה אחד מגיבורי השואה, אבל כישראל לא יטעו עצים על שמו. אישיותו הקונטרוורסאלית מנעה את הומנתו לפני כמה שנים לכנס של שרידי מחנה הריכוז בוכנוואלר. האיש היה מצילם של מאות יהודים במחנה, אבל הוא עשה זאת כתוקף היותו היהודי הבכיר במחתרת אבא היו עוד רבים. ואני לא מתכוון דק לידודים". הקומוניסטית ששלטה נחיים הפנימיים של בוכנוואלד. יש רברים, כמו נטיות פוליטיות, שאינם ניסלחים לעולם.

> קרליכך הוה, כניגוד לרוב ענפי המשפחה הרחבה והמכובדת, מעולם לא היה ציוני. הוא רואה בגרמניה מולדת, הוא מתייחס לפרנקפורט כאל הבית היחיר, ובדמדומי חיים. שהוקרשו לפעילות ציבורית יהיה זה אופייני לגביו שהוא לא יכחין, או יהיה אדיש, ואולי רק יתנאה ככך שבישראל מתייחסים בעיקר לקומוניום שלו.

"בעחד תכני הקומוניזם יש הרבה היסטריה, אבל אני בכלל לא חש מוקף שינאה. אני מוקף בסולידריות גדולה. זכיחי להכיר אנשים נפלאים. לתה שאעבור לתורח גרתניה? הביח שלי בפרנקפורט. שם נולדתי, שם נאסרתי, שם גם אתות".

תקומה מנדל, בתו של עזריאל קרליבן, מייסר "מעריב", לא זוכרת. שנאמר לה משהן מפורש בנוגע לולול הסוטה במשפחה. "אכל קלטתי בתחושה שאל הקרליכך הזה לא מתקרבים. שהוא קומוניסט. אני חושכת שאכא מעולם לא ניפגש איתו".

עזריאל סרליבר ניפגש עם אמיל שרליכר פעם אחת. ב־46. פגישה שכנראה לא נירשמה בזכרונותיו וגם לא טופרה לילדים לפני השינה. אמיל זוכר אותו במדים: של הצבא הבריטי. הוא בא לשאול לשלום הקרוב הרחוק: סבו של אמיל הוא לא גיסה להסתיר את יהרותו, ובמחנה חריכון ראה בה והאבא של עזריאל היו אחים, והרעב לאיתוי הקרעים אחרי מלחמה הוליד את המיפגש הפושר.

> אמיל: "לא היה כינינו הרבה משותף. הוא היה ציוני ואני הייתי קומוניסט. אמרנו שלום, שלום. הוא שאל אותי איר אני מרגיש. אמרתי: כסרר גמור, ונפרדנו. יותר לא ראיתי אותר. אחריכך שמעתי שהוא עיתונאי מפורסם בעיתון ניכברי.

כשהיה ילד, נישלח אמיל (נורכרט כפי המשפחה) לכיונ־ספר יהורי דתי: אכין היה סוחר, דווקא היתיד מבין הרכה אחים שלא היה רתי, אכל הוא רצה שבנו יקלוט יהדות, הכן ראה בכך כפייה, שנא כל רגע, שכח את כל המלים העכריות ישהרביצו כו. המרדנות היתה לחלק מאישיותו: מרדנות לא אלימה. מין עיקשות מחרייכת ללכת בדרך עצמאית. כגיל 14

' החליט דווקא כן להיות דתי, מפני שאבא היה מילוני, הוא זגמ את הגחמה הואת כשהתרחש מה שהוא רואה

אמיל קרליבך, בן 74, עחונאי, קואוניסט, יהודי (ו ציוני. אחד תגיבורי השא אבל לא ישעו כאן עציוו ווּ שתו. על כים בגדו של ני

בבוכנוואלד חפור ונגורוו בי שתורכב תעשולש צהוב משולש אדום. במקרה שה היהדות היתה סימן היכו חיצוני כלכי הנאצים. הזדהותו הפניונית היתה

איגוד עיחונאי גדוניה

המערבית, "אני מניח

עושלחו אותי בגלל יחוש

בגרל שהשם קרליבו איי

כאן משהו, וכזכות עבר

כלוחם בנאצים".

אאת תלתה אדמון

צילמה: אידים ויכבראן.

שהציל תאוח יהודים

המתרגשת לבוא. "חיפשתי עבודה כשוליה בבית מלאבה כדי שתהיה לי אפשרות להמשיך בפעילות המתתרתית, ואבא היה מתווכה איתי שלהיות פועל במוסך זה נתות מדי בשבילי. היתה לי הרגשה שהשיחות על המשך לימורים, על הצטרפות ועודנה, עם הקומוניזם. לעסק שלו, מנותקות מן המציאות המאיימת מסביכ. אבל כמו לישראל הגיע לטיאבווין בינואר 34' נאסר שנית. פסק־הדין קבע שלוש שנות לאען חובש העיחונות כנו

מאסר, אכל החופש לא בא אלא 11 שנים מאוחר יותר, לאחר המלחמה. בתייהכלא הפוליטיים שפכו אותו לראכאו ("עובדה שאיש לא טרח להבליט עד כה: באפריל 37' היו בראכאו רק 200 יהורים"), ואחרייכן לבוכנוואלד, לגורל המשותף ליהודים ולקומוניסטים. כשראה את אביו אחרי ניתוק של שנות כלא, עמד לפניו אסיר חולה בכוכנוואלד. זה הקטע בסיפור שבו אמיל קרליבך שותק. המלים שהוא לא אומר מכווצות את שפתיו. קרליבך האב סרב להיעזר בקומוניסטים. אמיל התחצו לפניו שיאות לקבל טיפול. אנשי המתתרת הקומוניסטית איישו תסקירים גם כבית התולים במחנה. האב מת בגאוותר. אמיל: "אנחנו משפחה של ראשים קשים".

בתחילת שנות השלושים, עם נכיטת התנועה

במאי 33' נאסר לראשונה, כשניתפס מחלק כרוזים נגד המישטר. הוא שותרר כעבור שלושה שבועות ופגש בבית אב

רותח מזעם. "אין לי עניין כצעיר קומוניסטי כבית", הבהיר קרליכך האב, "אתה מסכן את כולנו. אתה חייב להמתלק מכאן

וללמוד מקצוע". למרות רצונו, נישלח לעיר מץ כצרפת. "אבל

לא הייתי מוכן לחיות כפליט. רציתי להמשיך במאבק נגד

שהוריו, ולא רק הם, אינם רואים את הסכנה האיומה

בכית נפערה תהום בין האב לבנו. לבן היתה תחושה

ראש הקשה שלו יצר שריר־שואה שונה מן המוכר. אמיל קרליבך לא מרבר על "שואה". הוא מרבר על "מלחמה". התאורים שלו אינם מתעכבים על ווועות, אלא על שיטות התחמקות מן הנאצים. אין כו תחושת השפלה שאינה נרפאת, כי אם גאווה על היום שבו שהדרו אסירי בוכנוואלד את עצמם ולקחו יותר ממאתיים נאצים כשבי, לפני שהגיע הג'ים האמריקני הראשון. הוא מספר על אירועי מחנה הריכוז כמו שחיילי המארינס מספרים על הפלישה לנורמאנרי. "יש הבדל עקרוני כין מי שעבר את המלחמה כקורבן לבין מי שעבר אותה כלותם. אני הייתי

כרליבר לא ראה עצמו כלוא בידי הנאצים כיתודי, אלא כקומוניסט. כשהוא מגיע לישואל הוא מוציא מהמחודה חלק עליון של חליפה מבר משובת. האריג צבוע בפסי אפוריבועל על כיס המקטורן תפור מגן־ רוד. משולש צחוב על משולש ארום. גם יהודי וגם קומוניסט. קרליכך תולה בארון מארחיין את חליפת היצוג שלו, מדי אסיר, כמו צנתן את דגמתו.

במקרה שלו, היהרות היתה סימו היכר חיצוני כלפי הנאצים. ההודהות הפנימית שלו היתה, ועריין, עם הקומוניזם. פתח לסולידריות עם קבוצת אסירים שאמשר לסייע להם. אבל בתום המלחמה, כשתור לפרנקפורט והקהילה היהודית המקומית רצתה לאמץ אותו אל חיקה אמר: "לא תודה. אם תורקקו לעזרה, אני כאן. אבל לא אהיה מעורב בחיי הקהילה".

הוא כבר היה בישראל. ביקור קצר לפני כמה שנים, מתשקיד, כרגיל. כסגן נשיא אירגון אטירי בוכנוואלד בא להגוך לוחית זיכרון לויליאם המאן, גרמני שלימד גרמנית את תילרים שהוכאו לכוכנוואלד. מורה שהצליח להסתיר את המוצא והגיל של 800 תלמידים. עוד שיטת הצלח שתומצאה ע"י המחתרת הקומוניסטית בבוכנוואלד. סרליבר עלה או לירושלים תוך התבוננות סקרנית בנוף, הוא נוסע כישראל כתייר, לא כמתרפק דומע. הוא אוהב לנסוע. היה במזרח הרחוק, באמריקה הצפונית והרדומית, בסקנדיבוויה, בריה"ם. (תמשר בעמוד מצא).

בגלל הרצח הכפול

אמיל קרליבר: "מבוכנוואלד

אחרים. למדתי שם שאנשים

מורעבים, יכולים להכיל כוח

אם הם מאוחדים ברצון, אם

יש להם מטרה והם יודעים מה

אני זוכר את המכרות. זה

הציל את חיי נחיי רבים

בלי נשק, בלי כוח פיזי,

מיל קרליכך, עיתונאי בפנטית, טגן נשיא אירנון יוצאי בוכנוואלד, חבר הנהגת המפלגת הקומוניסטית כמערכ נרמנית, חבר מערכת העיתון "דויטשה פולם צייטונג", וזבר מעוכת "די וולד בונה", כוחב לעיתונים קומוניסטיים אחרים, בקיץ 45' יסד וערך את העיחון "פרנקפורטה רוודשאו". כעבור שוחיים פוטר במסגרת טיהור העיתון מקומוניסטים, בתחילת המלחמה

חיבר כמה שפרים. "היטלר לא היה תאונה" (על הקונספירציה בין היטלר ומיפלגות האופוזיציה, לצורך הטעיית האמריקנים, הגריטים והצופתים. הספר המסויימת להקשורה חחת השילטון קקו וווצטי, אף שמר שלו לא חורום

ניקנה בתוך ימים ספורים ומאז נעלם מן השוק), "מקע דור הבולשביום" (זכרונות עיתונאי). "צנוורה כלי מספריים" (על שחי שוות הרווחה האמריקני). באושטובר ייצא לאור כרך ראשון בטרילוגיה האוטוביוגראפית שלו. שם הספר: "הרצח הכפול", על שם נקודת המיתוח בנעורין, ביום שבו הומתו לעברית או לאגלית.

האנטי־פאשיסטי, אבל לקרליכך אין קשרים רצופים, הדוקים, עם ישראלים. אין לו כאן כתובת משפחתית חכיב עליו. בכלא שלפני מועה הריכוז שהת חורשים רבים בכירור, כאסיר מסוכן ("את יודעת, אנחנו הסומוניסטים, מסוכנים, אוכלים ילדים"). הוא השתלט על השפה האנגלית באותם חודשים תוך קריאה של ספרי בלש אמריקנים, כצורת בילוי זמן יחירה. כשרצו להעביר אותו לכלא אזר, לחדר עם עשרות אסירים, ניטה להתנגד. "היה לי נוח לכר. זה לא נואד להיות סגור בחרר עם הרבה אנשים שאתה לא מכיר ולא רוצה להכיר". ניסוחים שהם בגרר פינוס שמוי למי שעכר גה כמח ימים מתחת לריצפה של בלוק במחנה ריכוז, כשמאות קבקבי עץ מקישים על ראשו. השבוע התאכסן כדירה של אנשים שהתנדבו לארח אותו בימי הכנס. הוא לא הכיד אותם לפנייכו. בחודש הכא הוא עתיד לעבור ניתוח לכ כשוויץ. אשתו נפטרה מסרטן לפני שבע עשרה שנים, ובתו, רווקה קומוניסטית כת 33, לא תעווב את פרנספורט כדי לשבת ליד מיטת המחלת שלו. "ולמה שהיא תבואו" לעכל את אורחות חייו של האיש. הוא רואה בשליווויות העיתונאיות והפוליטיות שלו גם תחביב. החברויות שלו נובעות רק מתוך העניין המשותף.

לענייני בוכנוואלר". קורקטיות נשכרת כנקורה שבה מופיעה קרליבך הגניב אותו מן הרכבת והציל את חייו. "ככוכנוואלד מצאתי מחרש את האנושיות, אחרי של האנושיות הזאת היו הפנים של קרליכך".

פעם אחת היה בקליפורניה, לצורך כיקור אצל אתותו

האבטי־קומוניסטית. אוסטרליה חביכה עליו במיוחר:

ישם אני מרגיש את היעדר המסורת הפיאודלית. ארץ

נטולת הירארכיות. אם הייתי בן 19 הייתי כותר לגוד

בסיביר, אמרתי לו, יש מחנות מעצר. מכאן

"בתי סוהך יש ככל העולם", ענה האיש, כאילו

גם בביקור הקודם טילפן למכריו כאן, ותיקי

כבר הגיב על ההערה הואת בעבר, "גם בישראל יש

בתי סוהר. בשביל אסיר שום ארץ אינה נראית יפה".

המחנה. הם כאים לפגוש אותו מתוך הערכה, עגיין

משותף כעבר, חברות מתמשכת באירגון הכינלאומי

שם, או בסיכיר. סיכיר יפהפיה. המרחבים, היערות".

פירסומה בעולם.

סמיילר, בשואה – שמילוביץ – שם בשבוע שעבר מלום־אנג'לם לישראל כדי לפגוש את קרליבך. בכוקר יום חמישי דמק על הדלת בדירת המארחים בגבעתיים והתנפל על קרליכך בחיכוק לופתני ונשיקות עזות. קרליבך ספג. "האיש הזה קרושו", קרא ממיילר ונופף כאצכעו לעבר אמיל. "אתה מגוים כמן כל המרכזית שלך? האמריקנים", נאנה סרליכך בחיור קטו.

מושיעו. הם ניפרדו זמן קצר אחרי השחרור. קרליבך בלי נשק, בלי כוח פיזי, מורעבים, יכולים לחביל כוח צעיר, אחרו בחישות רבועה, מודע כשקם לכותו המידי עוב את המחנה, "כשהציונים התחילו לערוך רשימות אם הם מאותרים ברצון, אם יש להם מכרה ותם יודעים מי יעלה לארץ ישראל ומי לא. אגב, אני לא ווכר מה לעשות. בכוכנוואלד. עם השתרור דם החלו לפרוח לפתע".

סמיילר היה לאמריקני. כבול לדיאטות בריאות למזרח גרמנית? איך אתח הי עם התתנגדות העזה ורכיכה על אופניים לאורך החוף המערכי. כששומט בפרנקפורט בכיקוש אחר קרליכך, ניתקל כחומת שתיקה. האיש ירוע בעיר כעיתונאי וטובליציסט כולט, מסורת של 70 שנה. אבל אני בכלל לא תש מוקף אך אנשים אינם ממהרים להכריו על הכרותם איתו. שינאה. אני מוקף בסולידריות גרולה. אני מרגיש שמו אסור כהדפסה ביומוגים הכולמים בעיר. סמיילר השיג לבסוף איזה מספר שלפון, קרליכך, לגמרי לא נפלאים. למה שאעבור למזרח גרמניהז יש לי שם נירגש כמוהו, נעתר להפצרות וקבע להיפגש עם הרבה חברים, אבל הבית שלי בפרנקפורט. שם נולדתי, הבתור בקסה "מוסקבה". וכבר או רצה סמיילר לשאול אותו כמת שאלות עקרוניות בנוגע לציונות.

ישראל, וקרליכך קטע אותו שוב. רוברט ביכלר אומר עליו שהוא עיתונאי ממולה, מקצוען שלא יורה מהמותן, לא אומר מה שלא ראוי להאמר. אבל בהימנעות של קרליכך מריון בשאלות ערינות יש גם לקח של נסיון בן עשרות שנים. חילופי דברים מעין אלה גוררים אחריהם מכל של רגשות עוים, לא תמיד רלוונטיים, וממילא הסיכוי שצר אתר יוותר על עמרותיו, לא קיים.

סמיילר אמר: "תן לי לשאול אותרו אני רוצה להוציא את זה כבר 28 שנים".

"זאת הבעייה שלך", אמר קרליבך. שני האנשים חייכו כמתלוצצים, אבל הקשיתות העדינה של קרליבך היתה מחשת היטב מול הסערה האמיתית של סמיילר. אם קרליבך הוא קרוש בעיניו, קשה לו להשלים עם תוסר השלמות שלו.

"לא, אבל כאמת, אני רוצה לרבר איתך על זה", ניסה דולפי מחדש. "אם תרבר על פוליטיקה מצא מכאן. אתה מתארח

עכשיו נטירה שלי". מעמד מוזר. הרירה שבה ישבו שני ניצולי כוכנוואלד, אחד קומוניסט גרמני ושני אמריסני צעיר־לנצח, שייכת לזוג ישראלים שהלכו לעבודה

קיואה של ישראל הכרחי. אבל אני רואה סכנה לפיום הזה במלחמה לשינוי גבולות, בשאיפות ההתרחבות.

ואינס יורעים רבר על אורתיהם.

סליחה על ההשוואה, אבל גם אנחנו בגרונניה ניסינו להדחיב גבולות ומליונים נהרגו".

אמיל קרליבך מונה בידי שלטונות בוכנוואלד כראש בלוק. מגמה המחתרת הקומוניסטית היתה לאייש באנשיהם מססימום תפסידיימפתח בהנהנה הפנימית של המחנה. היותה להם גישה לכית התולים, למטבח, למשרד. הם גנבו מהנאצים לחם, המאה, נשם, רוברט ביכלר מלהבות חביבה היה אחר מן הילדים תרופות. קרליבך: "היה עלינו להגן על החלשים, שניצלו במחנה הריכוז: "יש לנו יחסים קורקטיים. לנסות לתת להם עבורות קלות. זה היה קשה, כי למרות השוני בהשפטות עולמנו, אני מעריך אותו. הוא המסובה היתה טיהודים לא יעברו תהת גג, אלא רס אדם חיובי מאור. אבל הקשרים שלנו נוגעים רק בשלג ובקור. היו אז 80 אלף אסירים כמחנה. 30 כודני העבורה חיו מאנשינו, והם עזרו לנו כשיבוץ האנשים

"אסור וזיה גם להכנים חולה יהודי לבית תוולים. ההערצה. דולפי סמיילר היה כן 17 כשחגיע אכל אני הכאתי לשם יהודים. המגמה שלנו היתה להראות לנאצים כאילו אנחנו מצייתים לסטודות, אבל למעשה להפר אותן. היתה לנו גישה לתעורות של האסירים החרשים שהגיעו למחנה. המוכירות של מפקר שנים שבהן ראיתי רק חייתיות, טרגדיה וכיעור. הסנים הפחנה היו קומוניסטיות. אם הגיעה תעודה שהיה מוסבע עליה הקודו לא יועבר למחנה אחר, כלומר – מוות, היינו דואגים להמציא לאסיר הזה תעודה מזרייפת של אסיר שניפטר. גם אני מתתי לקראת מוף המלחמה וקמתי לתחיה כצרפתי".

כשאתה חושב על בוכנוואלר, ואתה מרכה לחשוב על אותן שנים שבין 31י ל-45י, מה התחושה

"החברות. אני נוכר את הוברות, הסוריידשים. נה בראשית שנות השישים גסע סמיילר לתמש את הציל את חיי והיי רכים אחרים. למרתי שם שאנשים

כמשם כל חייר אתח נירוף, מוחרם, שנוא עליידי רבים בגלל דעותיך. למה לא עברת מעולם שמקיפה אותך, המחד מפניך?

"כפחר מפגי הקומוניזם יש הרבה היסטריה. זו מפרוה. בכל יום רביעי הוא נוסע לריסלדורף לישיבה שם נאטרתי, שם גם אמות".

> ברביעי נאפריל, 45', כשהרמקול קרא ליהודים עכשת ניסו לגרות ויכוח פוליטי על עתידה של להיאסף בכיכה, התכנסה ישיכת חרום של הנהגת אני לא מאלה".

ב־11 כאפריל ניתנה מקודת ההתקפה של ונכנעו מיד. אחרי יומיים היו לגו 220 שבויים".

"זה עינוי. כמשך הזמן זה נהפך לרוטינה". מח אתה צופה למדינת ישראלד

האמריקנים ותאוות הנפט שלחם".

לברוטליוציה של הבוער במדינה".

ז'ק בורשטיין, משמר הנגב, ניצול בוכנוואלו

המתתרת. קרליכך הודה לדיידי הבלוק שבאתרותו לו לציית לפקודת מפקר המתנה, ומיהר לישיבה. המיתום מספר", הוא אומר, "שההחלטה נתקכלה אחרי שצוי קרעתי מעלי את הטלאי הצהוב. אני לא ווכד שאוי עשיתי את זה, אבל מישהו ודאי עשה את זה, וכך תוכרע: לא גילחם, אבל לא נציית לפטרות. פד אחר כך ירדתי למחתרת, כי ברמקול תורו וקראו בשני, להתייצב במשרד מפקד המחבה.

לום במחנה לא היה אלא אורווה שנועה ל-40 סוסים. לדרגשים הערומים שבתום דחסו 1400 אסירים. אמיל שכב מתת לויצפת העץ של הבלוק. בגבו בוץ, ומעלו נקישות קבקבי האסירים. סמוך לשוק רגלו היה קפון סגיון, אבל הוא ידע שלא תהיה לו הודמנות להשתמש כו. אחרי מצות התגנכ לתוך הכלוק שלו ואמר לאנשים: "ער היום הוריתי לכם מה לעשות. מהיום כל אחר להחלטתו. המטרה העיקרית, לשרוד ככל דוך". במתומה ששרוה עם קירבת כותות בנות הברית אוש היה להעז לפעול בטפוגטניות.

המחתרת. "שלושה אנשים גזרו את התיל כמספרים, שלושה אחרים ירו בסרבינים, שישה אנשים אוצים ניגשו אל הנאצים שנותרו בעמדות מסביב למחנק לקחו את נישקם ושבו אותב. רוכם לא ירו. הם הופתק

קרליבד מיטיב לוכור שמות, תאריכים, שעות מרוייקות. "אתרי הצהריים הופיע לוטננט טגנבאת בגים של הצבא האמריקני ונתן לנו נאום על האומן והערכים שלנו. שלושה ימים אחר־כך כיתר אותנו גנראל פאטון בנדרות תייל תרשים, ההרה שאיש לג' יעווב את המתנה. רציתי לחווד לפרגקמורט ולא הירש לי. 'יש כאן מרגלים נאצים', אמרו לי. החלמתי לעוד על דעת עצמי. אף מ.צ. לא עצר אחתי בדרכי החוצה".

סיפרת לי שאמך הומתח בתא גזים. שמישה שמעה אותה אומרת לפני שתיבלה לשם: עבשיו אני יודעת שנורברט צדק. זה לא עינוי לחיות עם מה שאתה יודע, או כשאתה צופה תהליך מפוכן, ואין

מצליח לחעביר את התחישות לסביבחו

"אני בטוח שקיומה של ישראל הכרחי. אכל אי רואה סכנה לקיום הזה במלחמה לשינוי גבולת בשאיפות ההתרחבות. סליחה על ההשוואה, אכל גם אנחנו בגרמניה נסינו להרחיב ובולות ומלחנים נודגו. מנהיגי ישראל טועים באשליית התמיכה של אנהיב הָכוח הטכני והצבאי מול הערכים לא ימשך לנצח וון ייגמר יום אחד. ואז יסחבר שהחיילים הישראלים לא נילחמו למען מולדתם, אלא למען אינטרטים של

כנווה צדק, כפתיות הסימפוזיון למען חופש העיתונות בישראל, קרליבך מרחיב את הרעיתן תוני הוא נעמד ונואם ממורתית נקול רם מדי. בינו לבין הרוברים הצעירים הישראלים בג'ינס יש מרחק של סגנון ואוצר מלים. "סראתי ב'אלבמיינע צייטונג", וכו אומר, "תחזית שלפיה מאיר כהנא יהיה ראש הממשלה כבחירות שאחרי הבחירות הכאות. אני רואה בהתפתחות כואת עניין צפוי. פי שמתיר לחיילים מי שמבין במזגנים

רוטליוציה של הנוער נמדינה". פרוב" כל השנים מו הונה "פרג" כל השנים צעיר, אחרו בהישות רבועה, מורע בשעם לשורים בחקס אנו סמסר לונדון • הרחוני. כשהוא נומר לדבר הוא מקשיב גם לשורים שתת התעופה בנגב-ארה"ב • כלי להבין את המלים. מאיר אריאל, מני כני, אמל החת התעופה בנגב-ארה"ב • מודעים. עדליבך היה בכנסים רומים בכל העולם, והא . לא מתעייף מן ההכרח להיות מעורב. "לנוח כמח העבורה שלי היא המנוחה שלי, הבילור". הוא לא הלל לחיאטרון, לא שומע קונצושים. מרכה לקרוא, אכל לא

> . מערכת השבועון השמוניסטי. בעיקר שיש לי הרבה חברים, זכיתי להכיד אנשים "הוא כא לבלוק שלנו. ראיתי נבר נבוה, יפה מאורי שאלתי מי אתהו תוא ענוד אמיל. שאלתי אינה אמיל נה חיה כמו לשאול איוה סדי, בידושלים הוא אמי קרליבך. אמרתה קרליבדי אני מכיר קרלים מלייפציג, יהודי דתי, האיש אמר ליו אני קרלים או

המפוצל של "פרג"

אם המזגנים של "פרג" עשו שרות טוב

כליכך, לחברות גדולות כליבן ולהרבה

הרבה בתים קטנים, על אחת כמה וכמ

שזה נחב לביתן, עיסקן ומשרדן.

"לפרג" יש גם מזגן חלון

• במגוון דגמים • בהספקים שונים • גם קרור גם חימום: • מזגני החלון של יפרג" מזגנים שקטים, אמינים ולהרבה שנים.

"פרג". 33 שנה אנו כאן וזה מה שיש בקנקן

איכות מוצרים ללא פשרות, מוניטין של עשרות שנים ואמינות גבוהה הם שהביאו את "פרג" לליגה הראשונה. מכון התקנים מכיר ב'פרג' והעניק למוצרי החברה תו תקן, אך מעל הכל ומכאן גם . הגאנה: עשרות משרדי ממשלה שהרימן את האצבע ואמרו: "פרג"... תודח, עונה אחר עונה 33 שנה.

, • משרד הביטחון • בתי חולים • ,

קויות מקומיות • קבוצים ומושבים •

מפעלי פרג מאוחדים בע"מ | המקיפיםו המוכם בל למור 913-37 מנות 913-37 מנות ב-1318-39 מות המוכה ב-1318-39 מות ב-1318-3 . פרוד סימון 66-720274, 721608 קרור שאהין 66-570780 עובר פרוב סימון 66-720274, 66-720274, 04-642977, 04-642977, 04-835787 קרור שאהין 66-720274 קרור סימון 66-720274 (11-2) עובר האוויני 6 • 08-587454 מתשלים מו 228516 ב-20 ס א. לוין 24111 (22 משפור הריברג 08-957280 ביותו הסטינות אור 98-587454 (19 מפרים 19 מים 19 מד 1021, ירושלים 1012, טל 1211 02-883 02-883 25 פקסינויליח: 25224 PEREGIL :07/10 סטיף חיפה ערצפון: טל. 173730 פאר 1737 פאר 1737

יתרונות, תכונות

הוא עמיר לאורך שנים.

חשמל נמוכה.

במזגן אחר.

ממקור ראשון.

וכמה תשובות חשובות.

ם המזגנים של "פרג" בעלי ניצולת גבוהה ותצרוכת

ם המזגן עובר צביעה אפוקסית זקליה בתנור זלכן

ם המזגן היחידו 111 בעל 3 דרגות לפיזור האויר.

המזגן של "פרג" דקורטיבי זבעיצוב יפהפה.

המרכיבים את המזגן מיוצרים ב־פרנ: החלפים

בפעולה בתעוזכת ה-40

בניתן מעוד המקשונה

ם אחריות ושרות ללא פשרות. מירב האלמנטים

ם ניתן למזג 2 חרדים בעל קיר משותף

ם במגוון דגקים בהספקים שונים.

חים העמידים ער יברגי, גם יבים

חדשו חדשו לושירה

חזק את שערך בחביכה רגילה עם שמכו כוֹלטֶן -היחיד שגם מחזק את שורשי השיער.

למה לך להשתמש בשמפו רגיל כשיש לך אפשרות להשתמש בשמפו פולטן - חשמפו הטוב ביותר לשערך.

מכיל טריכוסכריד - חומר טבעי חמחזק את

שורשי חשיער. ם כנגן על עור חקרקפת.

מונע חיווצרות שומנים. שמפו אידיאלי לשימוש יומיומי.

אביק ווה עובר.

ם מעניק ברק ונפח לשיער והופכו קל לסירוק

זה הזמן לתחליף את השמפו הרגיל.

ולעבור לשמפו הטוב ביותר הקיים בשוק.

עבור לשמפו פולטן - לחשיג רק בבתי מרקחת.

ם מטפח שיער מלא ובריא.

■ שימוש פשוט, קל ונות.

מאת נילי פרידלנדר בשיתוף רשות שמורות הטבע

נוסעים בדרך העפר לחוף, מתעלמים

מהמיובלה. מכאן עד לחל נדור, רצועה

של שלושה ק"ם עם ים נקי. טבלאות

מצומת אולנה בכביש החוף נוסעים לכי

יוון דרום. כקילומטר דרומה מגבעת

אולגה יש פויה מערבה, לדרך עפר לכ־

חורשת האקליפטוסים, חויה ליד החל

וירידה ברגל למפרצים. מרחב הליכה

לות בחוף ים טבעי.

70. מערבה מכביש החוף

תחיל קיץ ומתגענעים לחוף לצומת שמרוהו, פונים שמאלח לקיבוץ שמאלח, כשבאים מכיוון נתניה, לחוף פתוח, חוף טבעי. רחוק מהי נעש ונוסעים ישר לחוף הרחצה. מטקות, מהצפיפות. חוף דרך העפר הלבוח מגעש מושכת צפונה הבחורות בשולי הדרך, ביער הפארק שמרגישים בו לבד, בין שמי ומערכה לחוף, ועוברת ליד שטח אימו הפתוח של החרוב ואלת המסטיק. הדי ים, חול, ומצוקי כורכר. מפרצים קטנים נים של צה"ל. כשבת לא מתאמנים פה. רך הלבוח היא הגבול הדרומי של שמו" ושקטים. חוף שלא יגמר לעולם, עם למי שמחפש קצח הרפתקה והתבוד רת הטבע המתוכנות, שמורת חוף גדור. החול והמים וברק השמים, כמו שכחבה דות. חנה סנש בשיר 'הליכה לקיטריה".

חומים כאלה יש לאורך כל המדינה. הב־ עיה היא שאין אליהם דרכי נישה נר תוח. הם קרובים לבית, החיצש אחרי הם והנסיעה אליהם הם כמעט כמו מסע

מערבה מכאן יש דרכי עפר טובות מעל החומים. חוץ מבגד ים (אם רוצים) דנים, לשתיה, פתוח כל היום והלולה. • אל תל גדור והמפרץ השיני: ושמן שיזוף, צריך להביא גם קלקר מלא

בית־וורות

נתניה

אל זווף געשו

צפונה מנתניה. כניסה לותניה מהכביש נידוד במים, מכוסות צמחיה ימית ירו־ המהיר ונסיעה ישר עד לחוף, ופניה צפו־ נח, לכביש טוב לאורך החוף עם גישה חומה אדמדמה. בנינה של חוף במרכז קה. מצוקי כורכר, חול ואדמת חמרה מיידית לחופי רחצה טבעיים ומפרצים. יפח לטייל לאורך החוף, יפה לטייל על המצוקים אחר הצהוים. מקום והדר לב־ הכביש בן ארבעת הקילומטרים שיוצא מנתניה לאורך החוף עובר ליד מלון

"בלו ביי". ירידה ממנו אל החוף הצפוני של נתניה, מקום טוב על הים לאכול ממש כמו בטברוות שבאיי יוון.

ק"ם למושב ושפון. פונים שמאלה לכיו- לחוף, מזכירים את מטלה בדרום האי ון כביש תחוף, תוצים אותו בוהירות כדתים. יש מרחבים צפונה מהמוח הה" דרומה, עד למכמררת. ועולים על דרך כורכר לבוה, לכיוון הבי רוס על שפן נחל אלכסודו. מקום שהיה כאן זו שמורח טבע. לא להשאיר ליכי תים הלבנים על הים. לידם, פונים ימינה בעם גן עדן ועכשיו נחל מווהם ורגים לדך, כי אין מי שמנקה. עם הדדך. חונים ויורדים ברגל לחוף עם כבר לא חיים בו.

בכביש החוף, חמישה קילומטר צפונה למכמורת, יש דרך עמר לכוח שבה מונים

בצומת ינאי, כניסה לבית ינאי ופניה נה, ליד "ישראורקס," מפעל לחניטת ימינה לחוף. נישה מיידית לרכב. באן פרמים. נסיעה מערבה בדרך עפר לאורך מרשימים הסלעים והמצוקים שנפלו מורשת האקליפטוסים, חניה ליד החל

קילומטר ורבע אחרי הפניה מערבה הטבעיים שישמור עליהם שיהיו ום

מי שדוצה ליהנות מהתומים הפתוחים,

בתצלומים: חוף ודור - שמורת

שבע ומפרצים. שמרו על הנקיון

31 Bineplo

בל עוד אני דולך ליוניות - אארם צעיר

אדם הגר בדירה חליאכיבית לא יכול להיות שום מופו. מעל דלת ביתו של יונג תית כתוכו שרוי או בלתי שרוי - האל נוכח. אין לכתוב דבר כזה מעל דירה מספר 10 בבית משותף כרחוב יהואש. אבל תליאביב תיא אחת הערים חשובות בעולם רק היא יכולה להוות בשבילי בסים לצאת למרבר. התאמתי את הראייה שלי אליה ואני לא משכל הלם גדול מדי כשהכיעוד אגרסיכו במיוחד. אני מסתכל על כלבים ועל חלונות ואווה, ובלכר

שאינם עקוסים מדי, מסתכל בעצים ובגזנות, מסתקה בשאני רואה אשת צעירה עם מזרורה, מתעניין בפני הוקנים. חסר לי רק סוג מסויים של אנשים אנשים משוטים שאון בתוכם מהומה הומן עם המקים המשונים, השאות התתרגשוות שלה, אנשים כמו אלה שכנער יכולתי לנח ליום. לפעמים אני מנסה נגיון להתיישב ליד ארם שרג על שפת הירסת, התמיד

פשוט. כבר: לפני הרבה, שלום מססקת: עם החיים הברתיים כנובן של מענל ערבי שבת, לא בא לאכול סלטים ולרכר, פוליטיסה, אני גם שמה שתפסקתי מקטים ולדכה פוריטיקה, או גם שמחישהפסקת במעס ללכת לפרימירות ומתיחת מעוינים אותי אנשים שהם מספים אינטליונטים וספונטניים כדי לא לחיסלע למחלת פולוטיות, פסיכולוגיות לאומיות איתם היחסים יענים, כל עייפות עובש חנוציים לשונים, גו ברווב עוואש ה"א לשונים, גו ברווב עוואש ה"א לשונים בישר משרם עומי מסוי שלה שראל שיצור או האולי פרורים, תמיר סיקון אותי האציל הסוי או הרומא, ויש כן תמשר המיאל שיצור את שראל מעולה מיקון אותי האציל הסוי או הרומא, ויש כן תמשר המיאל שיצור את שראל

דו צלקוו. 7010

נולד בורשת (1936), במלחמה תוח עם משבחתו ברוסיה. עלה ב־1957 פירקם רומנים ("דוקטור ברקל ובנו מיכאל", "פולום ארבסי", "כטפות"), קבצי סיפורים ("שיח הברואים", "עץ הבסון", "ילדי השמש"

מסוגל לכתוב כשאני הייי. לעומת זאה אני וכול

לשחות בבושר, ביועד במים המלוחים של בריבה

שבה מבליחים המוז רגשות שליליים. כתום הבתיבה

חרכה פנים כרחוב נראות לי מסלגתיות אשל

הגינגי, אני מוכן לחווד ולהשלים, שוב אין לי רווישו

אני רץ על שפת חים לכיוון יפו, תו כחו

מאנשים. הם נראים כמו מוג מסריים של חיות שני

לחבב ובמקרה הגרוע ביותר - לרחב עליים:

הרפתקה לראות את נבעת יפו בוול העוניים, וש

משתיע ומסקרן, יום יום מחרש, בצורה שיפו יו

לים בצבעים שלון פעצים שרואים מרחוק שם

עמוק, ארכישימי וכאילו קיים באיוה ובוון על

עויקה אני רא עם ווקמאן אמנם ודגון אינהו

מאידאלי לשמיעה מוסיפה אבל בבל האו יש בורימת הרם, קצר תנשימה והרוסק שמשהויה! שלמעמים יוצר הצצח קצה שתה לעולם המיחקה!

גורדון, ואחרי וח לכתוב. כמאמץ של וציצה יש

ררסטי שמשחרר את הגוף מומיה של מרורה ובר

נוער ("המסע השלישי של

מה מניע אותרו <u>נדרים של ילדות ואינטואיציות של ימי הנעודים.</u> מח תיתח נקורת המימנה בחיירו <u>כווסה בניל 13 לספרייה ציבורית שכח היו הרכה ספרים</u> <u>עטופים בנייר אריזה וספרן עם זקנקן מפיסטו.</u>

מה היו תהחלטות החשובות בחייך: <u>נטישת קריירה אקדמית, קניית הרמס־בייבי, כתיבה.</u> מה הגיע אותך לבחור במקצועךו <u>כדידות.</u> מה מגנטי בשבילךו <u>דימויים מעורפלים של גני עדו (יופי, חושניות, סוד).</u>

מה נותן לך הרגשת בטחון: <u>מראה המעטפה, כתב היד, הכולים – מכתבים מידידים.</u> מה מערער את בטחוגרו <u>ביקור במשרד ממשלתי או עירוני.</u>

אילו תכונות אתה מעריך: <u>כשרון להיות מאושר.</u> מי החברים שלךז <u>אנשים שלידם אני יכול לחשוב בקול רם.</u>

יש לך שונאים! לא. אבל יש אנשים שהדימוי שלי מבעיס אותם. את ידן של מי אינך מוכן ללחוץו ידן של איש ה"מחתרת היהודית" שתיכנן למקש אוטובו"

אילו אנשים שפגשת חרשימו אותך במיוחדו <u>הצייר דה קיריקו, הפיסיקאי ליאומלד אינפי</u>

<u>לד, הסופר בורחס, המדינאי מנדס פראנס.</u> את מי היית רוצה לראיין: לפגוש: להכיר: לראיין את פליני, לפנוש את יאן מקלן, להכיר

איזו אישיות חסטורית אתה מעריעו מוצרט, שיכול היה לכתוב, כמו ליאונדדו – באתי <u>אליכם רק הפעם הזאת ולא אשוב עוד.</u>

את מי הערצת בילדותך; א*ת זורו, טרזן ואלוף העולם בפלורט (סייף) שאת* שמו שכחתי. איזה ספר או סופר השפיע עלירו (אטארי – "היי אמנים", "דוו קישוט", "כטוב בעיניכם". מת רצית להיות בילדותרו <u>שודד ים.</u>

מהו זכרון חילדות החזק ביותר שלף <u>מעבר בבית־קברות ענק של שיריון בחזרה מברית-ה-</u>

מה ח"מיספוס" הגדול שלך: *סירוב "נבור" למפיק סרטים.* באיזה מצב אתה אוהב להימצאו <u>קצה שחני, כמקעדת דגים על שפח הים, בערב.</u>

באיזה מצב אתה שונא להימצאו <u>בתוך הכווו.</u> מה גורם לך סיפוקו <u>לתלות כביסה.</u>

מה המאכל החביב עליךו *חביתה.*

אילו מתנות אתה אוחב לקבלו <u>שעו יד מפלסטיק, עט נובע, מילונים של שפות אקווטיות.</u> מהו טוג הבילוי החביב עליך: <u>הצגות יומיות, טיולים בגליל ובמדבר.</u>

איך אתה מפנק את עצמך: קונה יין טוב ונעלי ריצה חדשות לפני שהזוג שאני נועל

מה אתה אותב לעשות עם ילדיךו ללכת לים, לבריכה, לקולנוע, לאכול גלידה אמריקנית.

מת משעמם אותךו <u>מיפגשים רשמיים, נאומים, מה שנקרא "חיי חברה".</u> על מי צר לךו על רעבים ומושפלים.

את מי אתה מכבדו <u>אנשים שדוצים לשפר במשהו את העולם, במציאות או בדמיון.</u> למי אתה בזז <u>לאף אחד.</u> במי אתה מקואו ברוברט רדפורד.

מה מוציא אותך מוהכלים: <u>כניעה פוליטיקאים למוג המוטלי שלהם, כניעה עטוייה בצידק:</u> <u>נות וצידוקים אינסופיים.</u> מה גורם לך נדודי שינהו <u>ערב שמח שמסתיים כאי נוחות.</u>

מה הדבר שאתה תכי מתעבו <u>את התכונה הנוראה של הומנים החדשים – הטינה שאיו</u>

מה ישראלי בעיניך: בגדי עבודה כחולים, שבילים בפרדס, חדשות כל שעה, מראה העובי <u>רים והשבים ברחוב.</u> כמה אתה ישראליו ציוני (ספקו וביקורתי). חל־אביבי, סופר עברי, אוחב את עברה של

הארץ, את הנוף והאקלים. אילו נשים יפות בעינידו הבנות או תוכדות של אווה גארדור וריטה היוורת. אילו ירשת 100,000 דולר מדוד שלא תכרה, מה היית עושה בכסף: <u>נוסע לעמק אלף</u> הבודהות, לאי באלי, לאוקיאניה, לאפריקה.

יש עוד משהו שאתה רוצה ללמודו <u>על ביזנטיוו ואת ספרות המוסר היהודית.</u> מה קיבלת מחביתו העדר משוא פנים, העדר סווביות. משהו פשוט

באיוח אדוע הסטורי חיית רוצה להיות נוכתו במרימיירה של ידון כינאני בפראג אתה אדם חזקו במהז <u>רק בחוסר שינוי בסיטי, ארחם דררים מעסיקים אותי מנעורי.</u>

הצד התיאטרלי־פולחני בקונצרט. הסוגסטיביות -בתנועות, כמתח שהמנצח מייצר.

אני מאוד אוהכ אופרות. אילו יכולתי, הייתי רוצה לכתוב אופרות, ליכרמו ומוסיקה שתהיה רומטית ועם אפיון פסיכולוגי מעגיין של הרמויות. באופרה טובה יש שלמות שמעטות כמות באמנויות אחרות. למשל באופרות הגדולות של מוצרט, 'נישואי פיגארו". לעולם לא יהיה רבר מושלם כוה, לא במוסיקה ולא בתחום אחר.

אם יש לי בערב פנישה מעניינת או שאני מטייל על שפת הים, קורא שירים, רומן, סיפורים - בכוקר יותר נוח לי לכתוב. כאילו הדיו חלק יותר, העם רק מהר יותר. אם אני צופה בערב בטלוויזיה, מדבר עם ידירים על פוליטיקה, קורא עתון, ספר פילוסופיה, ביוגרפיה, מסות או ספר פוליטי - למחרת, שלוש השעות הראשונות אבודות לכתיבה. לכן יש לי חלושה ברורה של קריאה. לפעמים אני מתרגם כערב שירים שמוצאים חן בעיני. ההחלטות שצריך לקכל כתרגום, הסוגסטיביות הרבה של שיר שאוהכים וההתמוררות איתו, זה מכנים לאווירה נהדרת.

"תל־אביב היא אחת הערים הטובות בעולם. התאמתי את הראייה שלי אליה ואבי לא מקבל הלם גדול מדי כשהכיעוד אגרסיבי במיוחד".

אני פורא כל מה שאני מוצא על הרנסאנס, ולא חשות מאיזו זורית. כשאוהבים משהו, סקרנים לרעת כל מרט. פורם כל, אני אוהב את האנשים שיצרו את הרנטאנה. לא הושב שאי פעם היתה קבוצת אמנים כליכך גדולה וכליכך מוכשרת. תמיד משך אותי בציור הוז המיווג בין התושני. לרוחני, כין עכו"מי תוצרי, בין אמכה רכה לעולם הכראו לבין נהייה אורי משרד נפלם. האמנים האלה ידעו, למשל, לצייר אלה ברודות אורים ציירו משום אשה עוומה. ונאור קשה אפילו להסביר מה הרבר הקטן בביור האלת תרנסאנסית שנודם לתמודה ושרידה בשאני באיטליה אני בוספילבל חוד קטן כדי להאות תמונות, ואת רוב מומן בביקורי וביאשון בארה ב כיליתי, בטפשותי

באוסטים דנסאנסים. כתול אביב אני קורא. כסומויכן רביכו אוצים, אני מקנא בבכאי שלנוע יש משוע מרגש באוד בעוברה שאמשר קודם בל להנות עולם ואת כ לצלם אותו ולהלביש צליו מוסיקה ויש צם הרגשה שהקולנוע הוא אמנות מושר נואסיכית, שכאמצעותה אפשר כאמת למפר סיפור בצורה מושלמה מעם הלכתי לכל הסרטים בעונה תיום פוצח, אני השלך פעם פעמיים בשבוע, ליומוות. אתי רואה שלגוע בערכן בשיוצאים מסוש רע בערה, קשה לחקן את הרושם. אפרי יומית עוד

ההליכה לפילנוע קשורה למוג מסויים יחל-וכדונות ילויהו. כניסה לאולם השוך, אלומת ואור שאנג זוכר מילרות כרבר מקטים ומסתורי עם קצת אבקי שנתוכו "נמצאים" השחקנים. ה"כקרוב", שהיא קבפחה נודרת, וקאגשה שואות לבר, יושב בחשכה יפוא ותונים המהפניבות, העובויה שבבל סרס יש במה דקות של חסוי, שה ושם נוד פרווק מנים משנעות. משפט שנת בל ישואה של אשת הזעובות שו בועין אמנה והשרוניסטיה עולמה עשים ונהיטים של שנידן המצלפון מפיר צריכת לחיות מסוקרות על יתי שמלם זלאמוב אותו. במירה מסויימון, היא אוברת אבה באנים אותו בבידה מסוימת דיא אומרת
האבות האלה בתודה בהתמעמת, הבנו דמיח זו מין
אמבל צעורים האני יודע שכל עוד אני וצלי יודעיה
לא תשוב להו בתוב ברעורא בחודתי שלי אובן
איר יודע ייודע שבי עודאני ואני אובן
איר יודע ייודע אובן
איר יודע אובן
איר אובן

תכעס עלי... אבל היא רצתה להתחתן. אני לא הסכמתי. לא היה לי בית, לא כסף בחדתי שהחיים האפורים ישחקו וירסקו את הקשו היפה שהיה

אהבת נעורים, סיבוב שני

אודי עמית, הפועמד במטבת.

אורי: "אני הרגשתי מצוין במשק הייתי יו"ן

ועדת תרכות. עוד מחו"ל ידעתי קצת עברית. כל

השליחים מהארץ, היו כאים אלינו הביתה. זה היה מרכז

הפעילות של תבועת החלוץ. אחיותי היו מדריכות

בתנועה. התברים בקיבוץ חשבו שהעיראקים נאים מעבר להרי התושך. כששמעו שאני מדכר עבריה,

מאדר התפלאו. לא, לא היו לי בעיות קליטה: אורי חצי שנה כקיבוץ יצאנו כימי שישי למעברה של כפר־אתא.

לעשות לילדי המעברה קבלת שבת. אם חביבה אמה

שהייתי מבהיג של התבורה או היא קצת צרקה. הענף

היוקרתי ביותר כקיבוץ באותה תקופה היה הפלחה. זה

טוכה מאר, הייתי אסיר תודה על ששיתפו אותי בקודש

הקורשים. נשלחתי עם קבוצת הפלחה לעבד אה

ארמות יבור בנגב, על־יד אורים. 5000 דונם קרקע

בתעלית. אצלי זה לא היה כמו ב'תרנגול כפרות' של

ה כנראה די נכון. לאורי עמית אין מבטא או

שרידי בלוחיות אחרים. הוא נשמע ונראה כש

אחד מהתבר'ה. שיער אפור, שפם וחיוך נרינ

אורי: "אני מוכרח לומר שהיא היתה לי אהבה

שלומית, הבת של חביבה, ילדה יפה בת 115

ראשונה. כימי שישי, היתה כאה בחורה ישה עם שיעו

יןשבת איתנו בסלון, מקשיבה לכל מילה: 'אמא, הין

לך צמות"ז "לא שלומית", אומר אורי, "השיער של

אמא היה תמיד אסוף. כשהיא כאה ללמד אותנו שירים

לא העותי לרובר איתה. זה לא ענין של חוסר בשחו

עצמי. התביישתי. יום אחר נפצעתי כאצנע, ושלחו

אותי לעבוד כמטבת פתאום היא באת נכנסה למסכה

לקחת אוכל. החלמנו שתי מלינו... ראיתי שהיא שמוה

אלי אמיר. אני מיך הרגשתי כמו בבית".

איך חיתה תמגישה ביניכבה

חביבו: "היינו חברים חמש שנים"...

של רוחב לב.

ויעכרו לרף הבא. ואני דווקא אהכתי את הסיפור.

וחולצת טי. יומי. הקטנוניות הגגה. שמחה גדולה אשתו, לא רצתה להצטלם. פחדה לקלקל את הפריים. "אני לא חשובה כאן", אמרה בהיסוס. מעניין, חשכתי, איך השם של חביבה מתאים לה. אשה קטנה היא חביבה. את ענין הגיל היתה מעריפה לא לחשוף כך פתאום באמצע הכתכה. היא מחייכת, מחפשת הזדתות נשית ולבסוף אומרת שהיא פלום מינום יותר צעירה סלינית. עכדה כהרבה מוסרות סגורים. היום, קצת בבית חולים חל-השומר. מטפלת כנשים עם בעיות נפשיות בתחום הפריית מבחנה ובבעיות של נשים ארם. איך יהודה שרת, אחיו של משה שרת, מי שהיה בגיל המעכר: "אני לא רוצה שזה יישמע כאילו שהנשים האלה חולות במחלות נפש, הן פשוט נמצאות כמצכי מצוקה שונים. אני משתרלת לעזור".

> שחורה מנוקדת כלבן, עם חצי שרוול וחגורה צמורה כמוחניים, היא נראית מתודרת מעט לעומת בעלה עם המכנסיים

אגרטלים עם פרחי שדה מסודרים בהרמוניה אסתטית חמה. לא יצוגית. חביבה מגישה עוגות ושתיה, אורי להשקות את הגינה וצחק: "ככה עוד אף אחד לא ראה

הטלפון לא מפסיק לצלצל. חברי מרכו, טניפים, מחוות, עוברים שעות נוספות בימי הקיץ שהולכים ומתחממים. מדווחים כל הזמן מי אמר למי ובאיזה ענין. אחר־כך מתקשר מישהו ומבקש טובה קטנה. אורי

בחזרת למטיב המרכזי. כהוליזור הישנה והמובה או ראיתי שיש לו אינטלינגציה טבעית יתר עם שאיפה עק החרוב. כאותו ערב החלטנו להיות הברים? אוגלי ו היה סבוע ונראה בערך כך: בהתחלת העלילה נער למצוינות וחינוך לפרפקציוניום". הוא היה קבוע ונראה בערך כך: בהתחלת העלילה נער: למצוינות וחינור לפרפקציוניום".

פוגש נערה. בהמשך העלילה יש הסתבכויות, הנער סיפור אהנה בלתי אפשרי, סתם מעשיה לילדים, בחיים מאבר את הנערה. בסוף הסיפור הכל כא על פתרונו, האמיתיים דברים כאלה לא קורים, יאמרו ציניקנים הגער שוכ פונש את בחירת ליכו ויד ביד הם פוסעים לכיוון בו שוקעת השמש. קיטש, סוף.

אורי עמית נולר בכגרד. משפחתו עלתה לארץ בפעם הראשונה ב־1939 והתיישבה ברמת יצחק: "היות שאבי חשש להשאר כאו עם פרוז מלחמת העולם השניה, אחרי שנה אחת, עזכנו ותזרנו לעיראק. רק ב־49' חזרתי לארץ כפעם השניה. באנו לכאן בהתגנבות יווירים, אני, האחים והאחיות שלי. אבי היה אומר ישיבות עד מאותר בלילה, עם אנשים קשוחים איש נכסים ובעל אדמות בעיראק, כך שרק ב־63' שהשמש והרוח חרשו בפניהם קמטים. היתה לי הרגשה הצליחו ההורים להגיע לארץ. בגיל 15, הגעתי לקיבוץ יגור, יחד עם קכוצת נערים מעיראק. שם קיבלתי את השיעור הראשון בפוליטיקה ארצישראלית. אני מתכוון לפילוג שהיה בקיבוץ המאוחר בשנות החמישים. זה קבע במידה רבה את המשך דרכי בחיים. התוסעה הרהימה אותי ממש. איך האידיאולוגיה פילגה כני ממייסרי המשק, נאלץ לעזוב את הקיבוץ".

> "כשנפרדנו, אמרתי לאורי: דברים כאלה לא מתגלגלים ברחוב. לא תמצא אחת כמוני כל כך מהר"

מאוד בחברת הילדים כקיכוץ. ניגנתי כאקורדיון ושלחו אותי מהמשק, ללמד את העולים החדשים שירי

חביבה היתה שמונה שנים בקיבוץ יגור, לפני שהקבוצה של אורי הגיעה לשם. היא עלתה עם אמה עמית מכין קפה כמטבח, בשביל הצילום. אתר־כך יוצא ממזרח אירופה ב־45'. "את אודי פגשתי פעם ראשתה באחד מימי שישי, כקבלת שבת. אני נקלטתי מהר מולדת. הייתי כאה אליהם בקביעות. ליוויתי את הסליטה שלהם באופן אישי. לא, הם לא היו כמן נטע זר בקיבוץ, יגור קלטה קבוצות מעליית הנוער עוד

"אני שמתי לו אולטימטום, או שאנחנו מתחתנים, או שהכל נגמר, הוא

הלך וסיפר את זה לחבר הכי טוב שלו – לרם, והוא התחיל לחזר אחרי.

A BENEFIT OF THE PROPERTY OF T

אהבהי זה היה משהו אחר. היתה הבנה. אחרי חודשיים התחתוני

עמית מתחיל לאבר את הסבלנות: "אני מעריך את רוה העודרות בשנות השלושים. דווקא הקבוצה של אורי הביאה משב "נבון. היתה אצלי איזה התעודרות בכיות, הייתי נושא השליחות... אבל גם לראש העיר יש שעות תמיר בלט בשטת. נראה מנהיג מלירה. תוך כמה אורי: "אחרי הפגישה במטבה, פתאום בשעה באורי בשנה במטבה, פתאום בשעה באורי בשנה במטבה, פתאום בשנה באורי בשנה במטבה. במערה מנהיג מלירה. תוך כמה אורי: "אחרי הפגישה במטבה, פתאום בשנה בשנה בייתה אצלי איזה התעודרות בכיות הייתי שנה אורי בשנה במטבה. במטבה במטבה במטבה במטבה בייתה אצלי איזה התעודרות בכיות הייתי שנה אורי בייתה אצלי איזה התעודרות בכיות הייתי שנה אורי בייתה אצלי איזה התעודרות בכיות הייתי בייתו ב חורשים כנר נתנו לו לנהוג בטרקטור ושלתו אתו עם שתיים כצוביים היא עברה במקרה בשביל ליד הצדו הקבוצה של הפלחה לנגנ, לעבר את ארמות ינור. כבר שבו נרתי. מענין אהו ואו נדברנו להיפגש בערג עליי

תסרי דיור: זוגות צעירים ● עולים חדשים ● משפחות חדהוריות ● . בעלי דיור: משפחות המתגוררות בצפיפות ● בריאות לקויה

יחידים מעל גיל 27 ● מתיישבים בישובי פיתוח ● זכאי מפעל חסכון המחייבת שינוי בתנאי המגורים ● מוכרי דירות לפני 1982 ● דיירי שכונות שיקום ● רוכשי דירה שניה באזורי פיתוח ויש"ע ● מחזיקי

דירה בשכירות סוציאלית • זכאי מפעל חסכון לבניין. בנוסף לסכומים אותם "חייבת" לכם המדינה תוכלו לקבל הלוואות משלימות ממקוחת הבנק. המומחים למשכנתאות יבדקו את גובה זכאותכם, ידריכו, יכוונו אתכם ויעזרו לכם לקבל את המשכנתא ביעילות ובמהירות אפילו בו ביום. היכנסו עוד היום לאחד מסניפי בנק טפחות ושאלו את המומחים.

PARTICLE OF THE PROPERTY OF TH

"כשפגשתי את חביבה אחרי שבעלה נפטר, הצעתי לה נישנאים. אחי הזכיר לי שעוד ביגור אמרתי עליה: 'הנחורה הזו תהיה אשתי"

(המשך מהעמוד הקודם)

וחכיבה מראים כגאווה רישום ישן ממוסגר תלוי על שלו – לרב רט היה ארם שונה לגמרי מאורי. כשאורי קיר הסלון. "זהו עץ החרוב שלנו", אומרת חביבה. אורי: "התגייסתי לצכא, לחיל אוויר. המשכנו אחרי. אהבה? זה חיה משהנ אחר. היתה הבנה. אחרי לשמור על קשר. אתרי שנתיים פתאום חביבה הופיעה - תודשיים התחתנו. אורי שמע את זה, כא אלי ואמר: כחיל אוויר, כאותו בסיס".

חביבה מתפרצת: "מה הומיעהז הוא כל הזמן כתב איתי". אמרתי לא אני הבטחתי לרם ואני לא מבטלת לי, הרריך אותי מה לעשות בלשכת הגיוס כדי שיגייסו הבטחות'. אני מטבעי לא ממסמסת דברים בחיים. אותי לחיל האוויר".

אורי: 'ואז, אחרי הצבא, נפרדו דרכנו. חביכה ברחוב. לא תמצא אחת כמוני כל־כך מדר'. אבל עם כל השתחררה, הלכה ללמוד בקורס לאחיות ואני עברתי לבסיס אחר. נשארתי אחריכך שנת בקבע ולא ראינו האחר את השניה. באותה תקופה הורי עוד לא היו בארץ, כך שלא היתה לי כתובת קבועה, לא היה לי היה לעמוד בזה. עזב את אילת. רם היה ארם תולה. בית. החלטתי להתחיל להסתרר בחיים. ירדתי לאילת לעבור במכרות הנחושת בתמנע. פעם כשלושה היח בסדר. בגיל 32 הוא קיבל התקף לב ראשון. אני חודשים היינו יוצאים לחופש, נוסעים לתל־אביב עברתי כאחת ראשית בבית־תולים באילת. ידעתי מה

ביבה: 'אני למדתי כאותה תקופה בכית באוניברסיטה. עשיתי תואר ראשון נפסיכולוניה. ספר לאחיות כ'הרסה' כתל־אביכ. זה היה כרחוב בלפור. ערב אחד יצאתי ישר מ'הדטה' לכיוון קולנוע מוגרבי". אורי: "באותו ערב התכוונתי גם אני ללכת

לקולנוע מוגרבי. הלכתי לי ברחוב בדיתודה, מסתכל בחלונות הראווה ופתאום מולי מופיעה חביבה"...

חביבה: "יצאנו ביחד באותו ערב ושוב נדלקה האש הגדולה. החברר שאף אחר מאיתנו לא שכח... ואו התחיל הקשר החוק והארוך כינינו. במשך כשנתיים כין אילת לתל־אביב". אורי: "באווירה הרומנטית של אילה. כל תופשה

היא היתה באה אלי. אני נסעתי לכל תופשה לתל־אכיב. ככה זה נמשך שנתיים. היה לי ידיך, מאו קרוב, חבר טוב מאור שלי, רם. אכא של שלומית. גרנו כאותה דירה כאילת, כיחד חיינו הברים כוועד עוכדי תמבע. פעם הוא היה יו"ר הווער ופעם אני. לי היתה כל הזמן מחשבת אם להתחתן או לא. שחביבה לא תכעס עלי... אבל היא רצתה להתחתן. אני לא הסכמתי. לא היה לי בית, לא כסף. לא חשבתי שאוכל לחת לה את

שמתי לו אולטימטום. אמרתי, או שאנחנו מחותנים או - ללא נישואים:

ראש העיר משקה את הגינה. "כבה עוד אף אחד לא ראה

"ב־84" הומינו אותי החברות מינוד להתאום במשק כליל הסדר. אמרו 'תבואי, גם אורי יהיה' ביקשתי מבעלי שיסכים לנמוע. למרכה הפלא הוא הסכים. רם עבר כחברת העוברים והם מצאו כאותב הזרמנות שפה משותפת. אחרכך היתה בת מצוה של שלומית והומבו את אורי. שבוע אתרי זה רם נפטר מהתקף לב".

"אתר כך אגיד לך. כשפגשתי את חביבה באחו ליל סדר כינוד, אתרי עשרים שנה שלא ראיתי אותה, היה לי קשה מאוד. פתרתי להמתכל... סודם שמעתי את הקול, לא רציתי כבת אחת לראות אותה, אחרי ששמעתי את סולה, רק או הבטתי בה. ואו סרה לי משהו רגשי עמוק, מסוג הרכרים שאדם משאיר לעצמו

חביבות "אחרי שרם נפסר, אורי בא לנחם אוחי בשבעה. אחרי כן הוא בא עוד כמה פעמים לנקר. הרומן שלו עם האשה איתה הוא חי, עמר אז בסימן שאלה. הוא חשב לגמור איתה. אני יכולה לומר שכשראיתי את אורי, הבנתי שחלום הילחת שלי התגשם. פתאום ראיתי שאביר הנעורים נמצא עלידי. התפעלתי ממה שראיתי. התאהבתי בו שנית, הרבה יותר חום שבינו מתאימים מכוזינת המוב צורת החינוד. הבסים המחשבתי, ניתוח הויכרים רומה מאוד אצלנו. אפילו סבלנו מאותם חסכים. תשתית הערכים עליה

נדלנו, בולטת לאורך כל סימני הדרך בודים שלנור. ורי: "כשפגשתי את חביבה, לאחר שבעלה" 🛦 🕢 נפטר, הצעתי לה נישואים. מאוד שמתתי כשתיא הסכימה להחליף את רניה בבית שכור ברמת זה. לה יש בת, לי יש בו. כל מה שרציתי בחיים. אחי הוכיד לי לא מומן, שעוד בינור הראתי לו את תביכה ואמרתי: 'אתה רזאה את

בכל זאת יש וולוו: אורי מתנצל, חייב לנסוע לאוברה באור־יונודה, למרכז מודשת יוציות בבל. תרב שחשיא אותו ואת חביבה נפטר. נוסעים עם ציון בוולוו. הביבה מאתור, מספרת לי על העליה העיראקיה ועי הספריאוסיפים הלא נכונים שהדכיקו לעידאקים כארז. אודי, במושב השרמי, מתנפל על הפלא מח. יום שום הופיעה בעיתונים מידעה מטעמו ועל חשבונו כוו הלשון: "קול קורא לחברי מרכז מפלבת העבודה. סכנה לריטוקה של המפלנה". בהמשך מתריע עמית על . הסכנות הכרוכות בסטיה שמאלה. סטיה מעבר למותו עליםי תפיסתו של כך בודיון, ונגד נסיון להפוד את המפלגה לד"ש השניה. המודעה היכתה גלים אורי עמית מרוצה. עכשיו כפלא פון, הוא מסביר למישה מ הצד השני את השיקולים שעפוד מאחור פירסום המודעה.

(המשף בעמוד 15)

אורי: "אחרי שנפרדתי מחביבה, היה לי מאד קשה להתקשר לנערה אחרת. לקח לי הרבה זמן עד שהתחתנתי. לא רוויתי נחת כחיי האישים ולא כחים

למה אתה מתכוון בחיים דפוליטיים?

בלבר. אני לא יכול לדבר על הד.

הכתורה הואת, היא תהיה אשתי".

עכשוו הם יוצר. יד כיד לעבר השקיעה. חביבה מגוננת על אורי. מנסה לפצח אותו על השנים. מתנהצת בדיוק כמי שאשת ראש העיד צריכה להתנהג. מתלווה אליו לנסיעות, מתלבשת יפה ומחייכת. "אני שומרת מאחוריו בביף גדול. נדנה לי שפמיניסטיות קיצוניות לא יכולות להישאר מאשרות במטנרת חיי משפחה". הזוג עמית מאושר. רואים את וה בעינים. מרגישים את זה באחיר.

כינתיים מגיע ציון, הנהג של אורי עם הוולה. או

במרכז למורשת יחדות בבל, מתקבלים אורי וחביבה כמו מלכים. עם שפיתות על השכם העוכה רכה ותרכה מילות חיבה. מישהי מופיעה עם כוף הה ביד. 'תשתה אורי, תשתה". מרוכי בן פורה, בקים ומנהל המרכו, מציג את סדר ההופעת בערב אומר

המיניות של בני הזוג

שלא ידעתם עד כד

גילויים של רופא סקסולוג - איך אתם יכולים ליהנות הרבה יותר בחיי המין שלכם

סודו של אלאן א. היה: הוא הכיר תחבולה בדוקה לעורר אצל הנשים אורגומות רבות כזו אחר זו... עד כלות חכוחות. הצעירות המשוחררות הלהוטות אחר "חגיגה" כזאת ואשר שמעו על הדבר מחברותיהן היו מטלפנות אליו לקביעת פגישה. מדי ערב היה אלאן א. בוחר מבין 3 או 4 נערות. למרוח שאינו יפה ואינו עשיר. כעת תוכלו גם אתם ללמוד את סודו, מתוך דפדפת, שתצורף חינם להזמנות אשר ישלחו חוך 5 ימים.

ו שוב

בגלל אופיה המיוחד של הצעת ניסיון זו. תוקף החצעה הוא ל־21 יום. כדי לוורא שתוכלעי ליהנות ממנה ולקכל שירות יותר מהיר, שלח/י נא עוד היום את ותלוש שבמודעה.

מה שיש לעשות - וממה

ימה עושה סקסולוג במיטה" עונה על כל השאלות, למעמים מביכות, אשר אולי לא העותם להפנות אל סקסולוג. מה שלא תהיה הבעיה המעניינת אתכם, היו בטוחים שהיא טופלה בספר בדוך מעשית, עניינית ומעמיקת.

מושלם ומבוקש מאד. אם את אשח חדצי איך להחזיק נכר

. נברים מסויימים חושבים שהם חסרי כח נברא. ספר זה מוכיח להם שהדבר נכון באמת רק לצחים נדירות ומראה לחם איך ליהנות כלי קושי ובלי חששות התשוקה אצל זוגות מסויימים קחחה אחרי 10, 15, 20 שנה. של תוים משותפים, ספר זה מסביר לחם אין: לעורר את התשוקה ולוכות כסיפוק מיני חוק כמו בראשית חיירום המשוחמים:

שימר לב: אין אנו מוכרים ספר זה i pupp

אצלכם באופן חופשי במשך

חקכלו אוחו באופן דיסקרטי בדואר במעטפה אטומה ללא סימון חיצוני. קיראו אוחו. שיפטו בעצמכם לסי התוצאות. אם הן נחשכות בעיניכם משכיעות רצון, מעבר למה שציפיתם, שימרו לכם את הספר. אם לאו, התזירו אותו חוך 60 יום בצרוף חשבתית המס. אנו מתחייכים באופן פורמלי להחזיר לכם את תמורתו ע"י המחאה בסך 46.90 ש"ח, לכל המאוחר 10 ימים אחרי קבלת הספר חזרה במשרדנו. שום שאלה לא תישאל והשי שנשלח יחד עם

אין כל סיכון

ווספר יישאר ברשוחכם.

94% מהאנשים שעיינו בימה עושה סקסולוג במיטה" החזיקו בו. זאת ההוכחה הטובה ביותר ליעילות הגיל־ זיים שהוא מכיל, אנו מציעים לכם לעיין בו ללא החחייכוח, מפני שאנו בטחזים שגם אתם תחלהכו ותרצו להחזיק בר. חבל יהיה מאור לא לנצל את ההזרמנות הואה ליודא. ללא סשר לכעיותיכם המיניות הנוכחיות. עד כמה קל לגלות או למצוא מחדש תחאמה פיזית מושלמה עם בן או בה הזרג

לכם מתנה זר, אפילו אם תשלחו בחורה את הספר כדי לקבל את

ניתן לוכוש את הספר כדואר באטצעות התלוש או בתל אביב: ב"פרווה" - דינוגוף סנטר; חנות הספרים של עלינה - ככר המדינה: חיפה: "המשביר לצרכן", מח' הספרים, רח' יונה ז ; ירושלים: "המשביר לצרכן, מח' הספרים רחי המלך בירני: ראשון לציון: מסרה־שולמן, רחי הרצל 98.

> חלוש - נסיון ללא התחייבות לספר "מה עושה סקסולוג במיטה" יש לשלות אה התלוש לכחוכת: "נימל" הוצאת ספרים שיפושיים

שאומנס היתה לו השפעה מועילה על חיי חמין שלי, אשמור אותו ברשותי. אם לא, אוכל להחזיר אוחו לכם תוך 60 יום מן החאריך בו קיכלתי אותו בצירוף חשבונית המס/קכלה, ואתם תחוירו לי תמורתו בציק בסך 46.90 שייח לא יאוחר מאשר סן ערוכה זו, הואילו לשלוח לי את הספר, באריזה דיסקרטית ראטומה. ם אני מצרף/ת חשלום בציק ע"ם 46.90 ש"ח + ג שיח רמי טיפול ומשלות י ובקהיה 49.90 שיה לפקודת "נימל" (לא כסף מזומן)

	1.1.	
 ניל	שם פרטי	שם משפחה _
-	3 1	

U4				-		-
	האריד משלותו.	י ב-וג יום מ	מר יניע רווי	din Trients	כרוונר יש לקונ	יי פקב עיבונים ייפקרו מיבירו
,		;		משלורו הפפר	עלו דנו רָכּ אָנ	יי תניקים יופיקון
·						S 2 2 2 2 2 2 2 2 2 2 2 2 2 2 2 2 2 2 2

"כמוכיר מועצת פועלי ר"ג לא רצו בי, כמועמד לראשות העיר לא תמכו בי"

שהכל נגמר. הוא הלך וסיפר את זה לחבר הכי פוב

סיפר לו שגמרנו, רם, אבא של שלומית, התמיל לחזר

מה, עכשיו תעברי לגור באילתז אז בואי תתהחני

כשנפרונו אמרת" לו: דברים כאלה לא מתגלגלים

"התחתנתי עם רם. עברתי לאילת. אורי לא יכול

עבר את השואה, המישה מחנות ריכת, הלב שלו לא

מחכה לי. כל הזמן ידעתי שיקרה לו משהו. החלטנו

לעבור לחיפה כגלל האקלים. בחיפה למרתי

אחריכך המשכתי באוניברסיטה העברית בירושלים

לתואר שני. החיים עם רם היו שקטים ונעימים.

התנהלו על מי מנוחות. זה לא היה סוער כמו עם אורי.

את מתארת לך שאם אנשים מחליטים להתחתן אתרי

הכאב אמרתי שלום וזהו.

'עשרים שנה לא ראיתי את אורי. גרנו כרניה כחיפה, רם קיבל ירושה, קנינו בית ישה, שלומית טלרה. גרלה, למרה ב'ריאלי". חיינו יפה, כשאורי נבתר לראשות עירית רמת־גן, אמרתי לרס: 'כוא נשלח לו לפחות פרחים, הוא היה גם חבר שלך". רם לא רצה לשמוע. לא רצה לראות אותה ביקש למחוק הכל מעברי. לנתק את הקשר לנמרי. לאורי העניין הזה מה שמגיע לה. פחדתי שהחיים האפורים ישחקו וירסקד כל מיני בחורות אכל לא התחתן הרבה שנים. רק כשהיה כן 39, מצא לו אשה. נאה מאוד, היתח דיילת באל־על. נולד להם ולד, צחי, ואחרי שנה הם כבר חיד חביבת מנענעת את ראשה לאות הסכמת: "אני בנפרד. יותר מאוחר וזא הכיר אשה אחרת וחי איתה

חשפר אף יגלת

אחריות חמודת הספר "מה עושה פקסולוג

ללא תנאי. שום שאלות לא חישאלנה.

... כאז יתגלו תענוגות שרוב שתי טכניקות חשובות להחשת האור־

ביחסי מיו.

הסטרו).

אהבה.

מכל 10 נשים.

★ כיצד לגרום לכן או כת הזוג להיות

מהו הדבר המעניין את האשה באמת 🖈

★ באורגומה השלמה יש שלושה של

להאריך את רגע שיא האור־ ★

* מהו ליטוף תמים לכאורה המגרה 8

א מה אוהבת אשה כהקרמה למעשה

* טבניקה לא מוכרת ביותר המגבירה

במידה ניכרת את התענוג המיני.

בים - כיצר לגרות כל אחר מהם.

גזמה (זה כלכד שווה את מחיר

להוט יותר אחר יחסי מין.

הזוגות לא חכירו עד כה. למה יש כל כך הרכה זוגות הנפרדים אחדי שנים ספורות של חיים משרתפים?

מסני שכני הזוג אינם יודעים איך לטפח את יחסי המין שלהם. האהבה הופכת מהר להרגל חד־בוני. אין סלא שגבר או אישה מחפשים אז במיטה אחרת את מה שאינם

כאן יתגלו לפניכם התהליכים

מוצאים במישחם.

הנסתרים של המיניות מוף־מוף מתפרסם בישראל ספר שנכחב עדי רופא סקסולוג, המחולל מהפכה קטנה ביחסי בני חות. באירופה הצתונות כותבת עליו והעדויות אינן פוסקות להגיע על תוצאותיהן המבר רכות של טכניקות חדשות אלה. בני זוג שעמדו להיפרד מספרים לנו על קשרים חרשים יציבים שמאחרים אותם עכשיו.

רוב הוונות אינם מודעים ל-80% ממשאבי המיניות הטמונים כהם. מחבר הספר, רופא סקסולוג צרפתי בעל מוניטין עולמי, אשר החליט להישאר בעילום שם ומשחמש בכינוי AIRGI מנלה לנם את המשאבים האלה בצורה כרורה וללא נסרת כספר ימה עושה סקסולוג במיטהר. אין זה ספר פורד ונופי אלא ספר, אשר מחכמס על גילויים חושים בחחום המיניות. הוא מגלה את כל מה שכל גבר וכל אשה חייבים לרצח, ללא קשר עם דעוחיהם המוסדים או אמונותיהם הדתיות. הוא מראה לכם את האמצעים הפשוטים המאפשרים להגיע בקלות לסיפוק מיני

טכניקה פשוטה כדי להצטיין בביצועי־ מין ולהימנע מחקלות אם יחסי המין מדאינים אחכם. אין לעהד את החשוקה המינית אצל

אשה - אפילו ללא ידיצחה.

במיטה" מאת הטקמולוג מ. אירגיי, אשר יותור לא יאוחר מאשר 60 יום לאתר שנתקבל במשרדת בצרוף חשב ונית מס/קבלה, יוחור ציק בסך 46.90 שית. ציק זה יישלח אליכם לא יותר מאשר 10 ימים לאחר שנקבל הקפר המרחזר עם החשבונית זאת

אמצעי יעיל למניעת שפיכה מוקדמת * עד כה לא פירט עד כדי כך ספר כלשהו, על סמך נסיונו של סקסולוג, את כל הנוגע לתענוגות ולצופים המיניים. הניסירן מל-מד כי אין דבר המושך יותר את בני המין חשני, מאשר אמן אן אמנית בתחום המין - הודות לספר זה תוכלו גם אתם להפור לאמנים כאלה:

אם אתה נבר תגלה טכניקוה שיהמכו אותך לכן הזוג האידיאלי ולמאהב

בעורת החושים. מתרונות טובים לכל בעיותיכם נשים מסויימות הושבות שהן קרירוה.

אתם יכולים לבדוק את הספר

וליחנות מחיי מין יותר עשירים, יותר מאושרים, ומספקים לחלוטין.

אם משלחו אלינו את התלוש תוך 3 ימים, תקבלו מחנת הפתעה קטנה אָכל מיוחרת במינה, תוכלו לשמור

מתנת חפתעה חינם

בעלי כבר לא כוגר כיי

מאז כמה חודשים הרגשתי שבעלי

מחנחק ממני ואני חשרתי כו שהוא

מנהל רומן. ספרכם פקח את עיני להכיר

כדכרים שגכר מצפה מאשתו עכשיו

-הרגשתי היטב שאשתי היתה סגיעה

לאורגוסה רק לעחים נדירוח. חשבתי

שהיא סרינידים, עד ליום כו גיליתי.

שאני הוא זה שלא ירע איך להתנהג.

אני מצטער על כך שלא הכרחי אח

אנחנו "זוג צעיר" כן 50 שנה!

אחרי 25 שנוח נישואין כפעט שלא

קיינעו שום יחסי מין. ועך קריאה של "מה עושה סקסולוג במיטה", הכנו

שנינו מה חטר לנו, עכשיו אנחנו כבר

מל וגב' ז'רר ם

לא ישנים כחררים נפררים. היצלחם אח

איזכל ם.

אנחנו חיים כאהכה מושלמת ז

חשכתי שאשתי פריג'ידית

ספרכם קודם לכן".

כספכם בחורה.

הספר מתאים לנשים ולגברים

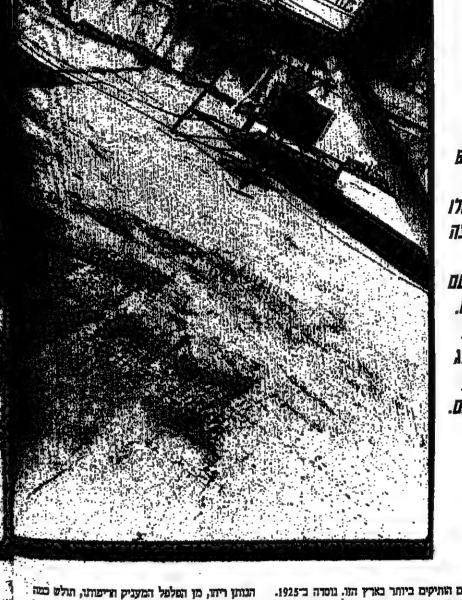
ת.ר. 18161, חל־אכים 16116

כן, אני מעוניין/ת לקכל לכריקה, ללא כל התחייבות, את הספר ימה ערשה סקסולוג במימה". אם באמת ישיב על כל השאלות ששאלחי את עצמי. ואם אכבע

ניל		ו פרטי	שם		ופתה	ם מנים
	מסמר	.5 ₁₁		· 		. 311
	· · · · · ·		t.,			

קוראים לו אברהם ישראלי. כבר יוחר מ־ם6 שנה הוא עובד באותה חנות, אצל אותה על ביח־ולחסיד נעלם עם ולטוסו. בחום ערבי ולאבו גוש, לחפש את עקבות הולטוס. ווה היה אחרי שעבר את פרעות 29' ביפו ולפני שגפצע בשרוח מילואים בסיני. על גג הבית שלו בחל אביב היום, הוא מגדל גן בעציצים, אפוך ניחוחות תבלין וריח של פעם.

'אשפחה. חלק מאנה. הבן של בעל הבית שלו היה שייס במלחמח העצמאות. בגיחת הפצצה הקרבוח על ירושלים, יצא ישראלי להרים, עם סיבור מקותי. תאח מנחם חלתי

"הקהל התאסף סביב הדליזיאנס. הרגשתי שזה ה**סוף** עלי. לא היה לי שום סיכוי לברוח ולשם. אז ניגשתי לעדבי שצעק "הודי, יהוד", ירקתי לו בפנים ונחתי לו שחי סטירות לחי. נלב בן כלב, אמרחי לו, נראה אוחך אומר עלי עור פעס שאני יהודי. כתו שפחדחי שם ביפו, לא פחדתי אף

> אגרהם ישואלי, על גג כיתו בתל אכיב. כאן הוא קוטף בכל בוקר את הסלט. (צילם: נאור רהב)

שביעי בארץ. מוצא משפחתנו מאלג'יר. ההורים של

לגכול, או כתופשות, כשהיינו נוסעים להתארה אצלם.

יום אחר מתה כום הסבתא מאיזו מחלה. אף פעם לא

אשכח את התמונה" - איך הכיאו אותה לקבורה

בטבריה בשגופתה הקסנה קשורה לגבו של חמור. אבל

"לפני זה פרצה מלחמת העולם הראשונה.

כמשפחה שכנו היתה אזרחות צרפתית. ויתר עם כל

האורחים הצרפתים העכירו אותנו למקום בטוח.

לקורטיקה את האבא שלי גיימו לצכא הצרפתי. הוא

נעלם כמלחמה ויותר לא שמענו עליו דבר. אחרי חמש

שנים בקורטיקה מזרנו לארץ־ישראל ולכית שלנו.

בטכריה. אותי שלחו לבית היתומים הספרדי:

בירושלים, ואתרייכן לכתר הנועד בספייה. כשם שלחו

אותי למקווה ישראל, להשתלם בחקלאות.

וה היה מאוחר ינותר.

יפור מסיפורי ארץ־ישראל. בלי ייבוש כיצות. בלי עמקיעמקיעבודה. אבל עם כל הסממנים של זמנים שהיו, אנשים שהיו, ניחות תקופות שחלפו, צליל מנגינות שאין מנגנים אותְן 🗷 יותר. קוקטייל מתערבלימהרה של טבריה ויפו, פרעות 1929 ומאורעות רמים ומלחמה, בית יתומים ומטוס נופל כהרי ירושלים, צליש מרמת־הגולן של יום־הכיפורים ותאונת דרכים בכביש אופירה והכל

סיפור של כן־ארם כן הארץ הזו. היום כן 76 ועריין משכים כוקר גוקר לצאת למלאכת יומו. נכנס לראבל־קבינה שלו, נוסע למשרד, מרחיק לבקר לקוחות ברחבי הארץ. אומרים לו: די, מספיק, כגילן כבר לא צריך להתרוצץ כליכך. אומרים לו: מילא לעבור, אבל בנחת. ואם כבר לנמוע ברחבי הארץ, או קח נהג. והוא מושך בכתפו משיכת־מרי ואומך: לא יכול לשבת כאוטו כשמישהו אחר נוהג. מעצבן אותי.

בוקר בוקר נכנס לראכל קבינה שעומדת לרשותו ויוצא לעבודת יומו. איש לא מפורסם, לא כולם, אזרה רגיל, אוור מהעם. אכרהם ישראלי. עובר שכיר. שישים ואות שנה במקום עכורה אחר, אצל אותה משפחה. "טכניסה י. בוקשטין", שם הטירמה ייבוא ציור טכני לתעשייה ואופני "ראלי" פעם, כימים ההם, היתה גם

כחלק מן העציצים ותיכות הבידול תראה שיחי ירקות עם תשרחת ורעים. ישראלי אינו קונה זרעים ושתילים, הוא מייצר אותם לצרכיו, על גגו. בוקר בוקר, עם הגץ החמה, הוא עולה לגן־הנג שלו, קוטף מן העובניות והמלפפונים שהבשילו, גוזר מן הבצל הירוק

מהעסקים הותיקים ביותר כארץ הזו. נוסדה ב־1925. אם תרפדף כעתונים המצהיכים של שנות העשרים והשלושים תפגוש את המודעות שלהם. עסק פרטי. צמה עם הארץ. גדל עם המדינה, ואכרהם ישראלי איתם מאז שנות העשרים, כשעור היו חנות קטנה.

בן שבעים ושש הכן־ארם. אב לשני בנים ושתי

בנות, סכא לנכרים. רעד קל בידיים. הילוך זהיד ומחושב. אכל כוקר בוקר נכנס לראבל קבינה ונוסע לעבודה. לפנייכן עולה על נג ביתו, כית דירות תל-אביבי כרתוכ ברנריים, ושם - מעל הקומה השלישית, על משטח האספלט המסוייר והמעקה הרחב פחיות וחביות ותיבות עץ. חלקת השרה הקטנה והמטופחת שלו במרומי העירן. עם מיגוון צמחים למאכל, תיכול, הרחה וקישוטי תפגוש שם ריחן וכוסברה, כמון ויסמין, ועתר ותפרונת שום, עגבניות מארימות וחצילים מוארכים, כרפס אירופי ופלפלונים

קטנים וחריפים ואפילו שיח אחר של דלעת.

צנוניות, ממעך קמצוץ תבלין מצמה זה ואחר ויורד לדירתו להבין את הסלט שלו, מפרי גנו, עם דיתים ירוקים ושתורים אותם הוא כובש כמדיריו.

התשום שלא חזר

הגענו אל אברהם ישראלי דרך מנוע מטוס ה"נורסמן" שתנא חלק מאנדרטת־הוברון לחללי חיל האוויר הישראלי בהרהטייסים שממערב לירושלים. במאי 1948, בעיצומו של הקוב ובבד על ביתימוסי שמעל שער הגיא, נשלח משדה רב בתקאבי ה"נורסמן", מטוס חד מנועי ששימש או כ"ממצין כף בשרות דאוריר של ה'תגנור, להטיל פצצות על ריכוני אויב סביב בית־מחסיר, ולסייע בכך לאנשו הפלמ"ו שניהלו אותה שעה קרב גועו ורכ־אבירות שבמהלם השתלכו על הבפר ושיהרו את הדדך לבירה הצורה

שישה אנשי צוות היו במלוס הוה. שני טיוסים דניאל כוקשטין דיריב שינבוים, וארבעה אנשי בותו שני נשקים, משקיף וצלם – שלמה רוסשטין, צב שוסטרמן, שלמח כהן ויצחק שקלוביץ, הסיים רניאל בוקשטין היה או מפקר פייסת הנליל הקורמן לשרה ב בריום כשהתברר בי מן שאמור הית להשים או

ה"נודטבן" לא הכיר את מקום הפעולה. דניאל בית־הספר בישוב, אנרוטה לזכר ששת אנשי צוות שנתיים לפני פרוץ מלחמה העולם הראשונה, רור

סבא וסבתא בעבר הירדן

ארבעים שנה לאתר מכן באנו אל אכרהם ישראלי להוויות משהו מניוווויה.

במי אניה, גידור האיש החוק לעבונו את צלתה

בדרך משפייה למקווהיישראל עברתי בשכונת גווה שלום, כנכול תל אביב, שם גרו דודה שלי וסכתא שלי מצר אמא. הו שאלו אותי פה אני הולך לעשות (רמשך בעמוד הגא)

אפוף בניתוח תכלינים וצמחייכושם.

ינואן של אופנועים – "נורטון" ו"בי. אס. איי", למשל.

כוקשטין התנדב לבצע את ניחת ההפצצה שאחריה היה צמור לשוב לבסיפו בגליל. כהגיעו לקרבת המטרה, בהרים שממערב

לירושלים, נקלס שירורו האחרון של המטום: "חגים מעל למטרה ועומרים לשחרר את מיטען הפצצות". יותר לא נשמע ממנו דבר. לוחמים כאיזור דיווחו לאתרמבן כי ראו את המטוס תג באוויד מעל למטרה וצונח כקרבת הכפר סרים. הם גם שמעו התפוצצות אדירה יחידת פלמיה שנשלחה להבקיע ודך למקום שניהלה נפלו כמה מאנשיה. עד היום לא כדור אם התפצץ המטום באוויר כשהתכונן להטיל את מטענו, מאבשי הצוות לא נותר כחיים.

כילרותו בערב ערכים והוא רובר ערבית רהוטה, לחמש את עקבות המפוס. במסע רגלי, יתר עם מורה דרך ערבי מאבר נוש, הגיע לאיזור הנפילה המשוער כשבלבו תקודה לחשוף את שרידי המטום ואולי גם את שידי נופתו של דניאל, כנו של מעסיקו, ושל חבריו. לא החוק מן המקום כו ניצב היום המושב נבעת־ערים מצאו ישראלי ומורה הדרך הערבי את מנוע המטום ושרידים אחרים, לימים הוקמה נחורשה קטנה ליוד

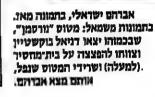
המטום שנפלו שם. בכל שנה, ביום הזכרון הכללי לחללי צה"ל, מקיימים לירה ילדי בית־הספר את האבא שלי התפרבסו מחנות מכולת כעיירה עצרת הזכרון. מנוע המסוס, על מרחסה, הועבר להר בעברהיירון. הייתי דואה אותם פעם בשבועיים, כשהיו הסמוך שבפסגתו הוקמה האנררטה לכל חללי חיל באים לטבריה לרכוש מוצרים לחנות שלהם שמעבר

האמון המשוער לא הצליתה להגיע ליער, ובקרב לשמוע את סיפור גילוי המטוס האבור: פגשנו אותו אורייכן ירדנו אל דירת מנוריו, והוא מיר ערך לנו או שמא התרסק והתפוצץ על הסרקע. כרור היה שאיש - שולחן רעליו ממיטב פרי גנו. הין שם ירקות כנושים ומישרות תכלינים והוצכ גם בקכוק בראנדי שתוכנו משתמו הקרבות יצא אברהם ישראלי, שחי אמור היה ללוות את הטעימה המתמשכת. התשוכה לשאלה "מי אתה, אברהם ישראלי", היתה מעין צירוף של סיפורי ארץ־ישראל, סיפורי שוליים, פרטיים, אישיום, שמהם אתה יכול לשים אצבע על תשופה,

תוקצילונים הכבושים, יאני אכרונם ישראלי שנקרא פעם, לפני הרבה שנים, חליווה. נולרתי בשכריה,

43 8172010

(המשר מהעמוד חקודם)

במשות־ישראל. אמרתי להו: ללמוד להיות חקלאי. השתגעת? – אמרו לי – להיות איכר זה לא כנוד וגם אפילו לדבר לא הייתי יכול. אבל לראות את זה עלי לא פרנסה. עובדים כמו חמורים וחיים כמו חמורים. נשארתי אצלן בנווה־שלום. הן מצאו לי עכורה כחנות אופניים ביפו, אצל משפחה ערבית. חייתי כיפו כמו ערכי. דיברתי רק ערכית. זה היה כ־1925.

"יום אחד הנעתי לחנות של יעקב בוקשטין שאו עוד היתה כרתוב נחלת בנימין בתל־אביב (אתרי־כן עבר העסק לרחוב רמבים) לקנות שפיצים של נלגלים. בעל הכית שאל אותי: תגיר, איך זה בחור ערכי כמור מדכר עברית כליכך יפה. אמרתי לו: מה פתאום ערבי? אני יהורי. כמה אתה מרוויה ביפוז שאל. הרבה כסף, אמרתי לו, לירה וחצי בתודש. תקבל אצלי אותו סכום ולא תצטרך לחיות כל הזמן כיפו, אמר לי. מתי אני יכול להתחיל לעכוד אצלך? שאלתי. מחר ככוקר, אמר. ומאז ועד היום אני כפירמה שלהם. שישים ואחת שנה. התחלתי בתיקון אופניים, אחרייכן בתיקון אוטנועים. עכשיו אני מנהל מכירות.

Bracaio 44

כמי שיכול היה להתחזות לערכי שלחר אותר, עם שהוא יודע איפה נפל המטוס. עוד לא היו שם כבישים פרוץ הפרעות בקיץ 1929, להתחקות אחרי הילכי ודרכים כמו היום. גם הישובים שקיימים שם עכשיו הרוח ביפו ולהכיא משם מירע חיוני להגנת תל־אביב. באו אלי מההגנה", מספר ישראלי, "ואמרו לי –

חשוב מאור שתצא תיכף ומיד ליפו ותראה מה קורה המנוע של המטוס ועוד כל מיני שדירים. מצאתי שם. לקתתי הנטור – אתה יודע מה זה הנטור, זה הלקים מטכנסימאקי צבאיים ושערות בלוגריניות. דליו'אנס – וירדתי לכיכר של המסגד ביפו. ישבתי, שאלתי את הערבי איפה הגופות. הוא אמר שבטח זרקו הסתכלתי, שמעתי. אך אחר לא היה יכול לתאר אותן לאחת המערות הרבות שבסביבה וסתמו את לעצמו שאני יתורי. כך חשבתי. אכל איך שהמתפללים פתחת. הסתובכנו קצת לחפש. הכל היה מכוסה שיחי התחילו לצאת מהמסגד הסתכל עלי אחד מהם, נזכר פרא. לא הצלחנו למצוא דכר. לקחתי איתי את הוא מכיר אותי מ לצטוס: יהודיו יהודיו

"הקהל התחיל להתאסף סביב החנטור. הרגשתי שות הסוף שלי. לא היה לי שום סיכוי לברות משם. אז קמתי, ירותי מהתנטור, ניגשתי לעובי שצעק יהודי: יהודין ירקתי לו כפנים ונתתי לו שתי סטירות לחי. כלב בן כלב, אמרתי לו, גראה אותר אומר עלי עוד מעם שאני יהודי. וכולם מסביב אומרים: אם כאמת היה התיים. אברהם אומר שער ביל שישים ויותר עריין יהורי היה כא לפה עם התנטור ועוד יורה לתת סטירות לחיי ואני הסתובבתי בשקט, חזרתי למקום שלי על

החנטור. התיישבתי כמן אפנדי ולא עשיתי כלום, 'אני כראדם אמיץ. עברתי הרבה בחיים שלי.

שלו שחיכה לנו באבר גוש".

מביא עור שתייה. מביא סלחי לימון כבושים כחומץ וכמון, אנחנו שותים לזכר אלה שאינם ולחיי שירת במילואים. כהתנדבות, כמובן. ביום הכיפורים קראו לו ולבנו משה, איש שריון, גם הוא כמילואים. בני עלה לנולן", הוא אומר, "אני ירדתי עם יחידת האספקה שלי למרחב שלמה. אני התהפכתי עם רכב

אולי השלישי. כשנולדה הילדה, שאף פעם לא הכירה

ההורים, יעקב ורבקה, לא יכלו להתנחם. האבא שלו

רצה לדעת פרטים, רצה שיהיה קבר. וכך גם אצלי.

הייתי כמו חלק מהם. ואז מצאו ערבי מאברינוש שאמר

עוד לא היו. הלכנו בהרים והערכי הביא אותי למקים

שהיום נמצא שם המושב נכעת־יערים. מצאנו את

המכנטיים. ירעתי שהם של רני. הבאתי אותם לאבא

"נפילתו של דני היתה אטון גדול למשפחה.

את האבא שלה, קראו לה על שמו.

אבל ככה, כמו שפתרתי שם, ביפו, ב־1929, לא פתרתי אף פעם. מה אגיד לךז התייבשתי לגמרי מבוב פחד. לא ראו. ישבתי בשקט. כאילו שאני מצפצף על כל העולם. והערבים שמסביב אמרו 'מה פתאום יהורי', והתפזרו. אחרייכן חזרתי לתל־אביב".

"עכשיו נדבר עַל העניין של המטוס", חוא אומר. 'אני הייתי כמו חלק מהמשפחה אצל בוקשטין. את רני, רניאל, אהבתי כמו את הילד שלי. והילר הזה בדל ולמד ונהייה טייס כחיל־האוויר אצל האנגלים כמלחמת העולם חשנייה וגם התחתן. ואז פרצה מלחמת העצמאות ותוא היה טיים בחיל־האוויר עוד מנסים לחמוק כחסות סבך הצמחייה. לפני, שקראו לזה תיל־האוויר. אשתו כרוריה היתה בהריון בזמן שיצא לטיסה האחרונה שלו. בחודש השני,

כזמן שכנו נלחם כנולן התחמך אברהם ישראלי בתדונה. כאבי פציעתו מעיקים עליו עד היום.

עד מתי, ישראליז "כל עוד הראש הזה יעבוה, כל עוד הרגליים

ליד דהב, נפצעתי קשה. באותו זמן נלחם כני כמרים, יצא כשלום ואחריכן קיבל צליש".

"מצאנו את הענ של התשום. חלקים ממכנסי חאקי צבאיים ושערות בלונדיניות.

שאלתי את העדבי גיכה הגוכות. הוא אתר שבשח זרקו אותן לאחת התערות נסחתו אוחה. לקחחי אח התכנסיים, ידעתי שהם של דני. חבאתי אותם

אבא שלו"

יש תעודה תגיגית. ישנם סטעי עתונים עם תמונת הבן, עם פרטי סיפור הצל"ש שלו. כאלחוטן כמטה תחטיבה נע עם חבורת קצינים שנמעו תוך כדי הקרכות כרמת הנולן בזחלים. תעו בדרכם ונקלעו לתוך ועיון של הצבא הסורי. בשלב ראשון מבוז כי החביון הוא של כוחות צה"ל, ואילו הסודים סבדו כי הוחל"ם הוא של כותותיהם. כרגע ששני הצדרים נילו את האנת, התפתח קרב קצר. הוחלים הישראלי הצליח להיחלץ תיסה למצוא מיסתור בוואדי סמוך, שם נהסם על ידי טנקים סוריים. אנשי החל"ם נפוצו לכל עבו,

האלחוטן משה ישראלי תמך בסמח"ס הפצוע שהכרתו היתה מטושטשת למחצה. הוא גור אותו בדדך מנוסתו, מנוצן עליו. מפעם לפעם נתקלו כחיילי האויב. משה נכנס איתם לקרב יריות, הצליח לנתק מגע ולחמוק כשתוא אינו מרפה מהסמח"ס, נורד אותו עמו ובמשיך לחתור לכיוון המשוער של כוחתינו. תוך כדי חילופי אש עם תמורים המוגבים כו עבר משה עם הממז"ט הפצוע מרחק של תשעה סילומטרים, ולא הפקיר אותו גם כשאולה וצתחמושת. לבסוף הגיעו אל תחום כותותינו. על מעשהו זה נענד משה בעיטוד

עם רכב אספקה בכביש אופירה־רהב. צלעתיון חשבורות חדרו לריאותיו. הוא ווונים צפונה. שלושה חודשים חלפו עד שהחלים מפציעתנו. לעבודה חוד

"למילואים לא תורתי יותר", הוא מחיין, "אמרתי למפקר שלי: הצ זה, אני צריך להתחיל להשלים עם

כן שבעים ושש. בוקר בוקר הוא עולה לנו הנו שלו לראות מה שלום צמחיו וידקותיו, לקטוף את הסלט שלו. אחריכן נכנס לדאבל קבינה ומצא לעבודתו. שישים ואות שנה באותו מקוב, עם אותה משפחה מאז ימי תל אביב הקטבה החמימה.

ואלה יסובו אותיי, הוא מחייך, ומחג סיבוב נומף ש בראנדי

HIFI 29" MULTISYSTEM

אולפן הקרנה פרטי בביתכם

הטלוויזיה, היא אמצעי הבידור העוקרי, כל אחר מאדעו, מבלח שעות רבות ביום מול חמסך, בצמיח בתבניות טלוויזית וסרטי קולעוע בנידאו.

סרטי קולנוע, לא נועדו למסך הטלנוזיקה, לכן ברוב המכשירים בותקבלה תוצאה ההחוקה מן המקור הקולנות ופועמת בהנאתלם ז

הדור החדש של טלוויונית טלפונקן, מצויד ב-ב חידושים בולטים המונולקים לכם תמונהו מסו, באילות גלא החדיון והנאה משלמה גם, מסרטי פולנוע.

אַ מִיבור לְקַלִיטָה מַלֵּרְינִים אַ חיבור לְטַלְוֹיִים בכבלים א אפשרות צ.C.S שינידו זו תבלעדיות לטלפונקן, מבטיחה פיזור אמיר וצושלם, של התמונה על פני בל חמסך, וחדות מכסימלית של הטקסטים על גבי לטלטסטט * אמשרות לשידורי סטרואו * חיבור לטחשב * חיבור לפשחקי טלותית + חיבור למצלמת בכוחון במעגל סגור + חיבור לוידאו ולפצלמת ידאו + חיבור לרפקילים היצוניים, או זניות וסיים קסטות

שמומרת המסך תריבועית בשיטת ה"בלק BLACK MATRIX מטריקס" עם "התותרו האלקטרוני" המבוקנ דגיטלית, מבטיחים הפרדת צבקנים מדוייקה ותמונה צבעינית הקקה ברורה ואמיחית.

ANTIREFLEX מכשיר הטלוחייה ANTIREFLEX טלפונקן, הוא הראשון בענלם עם המסך המונע השוקפות הפאיתהוד על פני המסך

הטלוויזיות של טלפונקן מוכנות כבר היום לתקשורת האלקטרונית של

לברוספקט צבעות ווינם פנן אל: אלקטיר מפשה בפ"ב, שמע של פון ה"א של. 180188 וצוונם בלעריים בישראל של: TELEFUNKEN

אמורת של איכות!

לקנוך הכדאות ביותרו

* חיבור לטלפון נילוניונה * שלט ויחוק מואר.

בל קונה וחמרים תמפלים תופכים את טלחייות טלפונקן,

MB ISE SECOND OF THE PARTY OF

VIDEO RECORDER 8935

SN 28 STEREO

שיו בחנויות המובחרות ב: יצובי אליאם, הרויד 20 בכר המדעה. אלקוסר את בתן אחרצל 12, סלון מטאר, אלובי 111. חלליה, להאזדיה 31. מולדי, הקליאן די וישלמי, היויד 20 בכר המדעה. אלקוסר את בתן אחרצל 12, סלון מטאר, אלובי 111. חלליה, להאזדיה 32. מיקלון השלב, הנכנאים 23. מיקלון השלב לבניאים 24. מיקלון השלב לבניאים 25. מיקלון השלב מידלביד, ימו כב רג'את, צאו ב סלון מייי, שמאי 23. במאם, סלאה א-וַין 12 וישלים ולמורחית וחומה: מקלים השלב מה בקליה בקלים במורחית מוריב במון אורים עורן, מרכל מוריב מוריב מחוד מקלים המלבית בקל 25. מידל מרויב מיי מוריב לבור בא אלקטרוניקה, הערמאות 24. ביו היום עורן, מרויב מוריב מוריב מוריב מיי מוריב לבור באון מוריב מורב מוריב מורב מוריב מור A Lecture and Marie Care of Parties and Pa

(חמשר מחעמול חקודם)

ממש כמו בעירן ההחמכרות לסרט "מופע הקולנוע האחרון של רוקי", יריבו כל ה"ג'אנקיז" הקולנועיים מי ראה את הסרט יותר ממאה פעם. ומחקרים סוצירמשהו ינתחו אי־אילו סיכות ותוצאות. ושישו ושמוני.

מי שמחפש היגיון וסשר בין השם ביטליג'ום – מיץ חיפושיות - למה שמתרחש על המסך, יכול להמשיך לחפש. אין. מי שמתעקש במיוחד, יכול לרמיין את טעם הנוזל הזה, ולהסיק מסקנות עמוקות יותר. ככל אופן, על המסך ניתן בעבור מחיר שגרתי של כרטים למצוא פרודיה מופרעת לחלוטין על סרטי רוחות, שדים, אימה, ובני־דורם. "זוהי גירסה קומית של 'מגרש השרים', הפעם מנסודת מבטם של המתים". קובע הכמאי טים כרטון, שעריין לא חגג אפילו את יום הולרתו ה־28:

ככן הסיפורו אדם (אלק כלדווין) וכרכרה [(ג'ינה רייוויס), זוג צעיר שופע כריאות וטבע שנראה כמודעת פירסומת ליתרון העיכולי שיש בפשטירת קישואים לעומת המכורגר מק'דונאלרי, מחליט לבלות את ירה הרכש כביתם הביתי כל-כך שבביראינגלנד. בזמן נסיעה כמכונית לחנות מכרשות בעיירה מחליטה ברברה, מטעמי מוסר, להטות את ההגה ולא לררום כלכלב. הכלכלב, שמחזיק את -המכונית באיוון ערין לפני גלישתה במידרון, מוכיח מוסריות פחותה בהרכה ונוטש את תפקירו המאזן. המכונית גולשת לנהר והווג הצעיר צולל מטה, ומחזיר

ארם וכרכרה נוטפי מים חוזרים לביתם הקט --בעצם, לא כל־כך קט – על תקן חדש של נשמות, רוחות רפאים מקסימות וחסרות אונים, שנעזרות ב"ספר עזר למתים מתחילים", שמופיע לפתע על השולחן. שני המתים הנכוכים מדפרפים כספר ונותרים בבוכים. ברגע של אקטיביום מוגבר, מחליט אדם לצאת החוצה ולשחזר כיצר הגיעו הכיתה, החלטה שמביאה אותם למסקנה החדימשמעית שהם לכודים בביתם החמים. למסקנה הזו הם מגיעים כעקכות העובדה שכל יציאה החוצה כרוכה בכעין חלום "לחכות 125 שנה. אחריכך נראה. ביעותים שזורק אותם למימר אתר של זמן ומציאות, הצבוע כצבעים מאוד לא פסטליים של כתום צהוכירוק, כתוספת מפלצת גועלית שרוצת לטרוף אותם.

אכל עוד הכל היה יהסית-רייסביר עד לרגע שמגיעה לביתם משפחה נין־יורקית, משפחת דיק, שרכשה את הבית למטרות מנוחה והתנסות במגע עם שלוות הטכע, עליה פינטן ראש המשפחה. הגיו־יודקיות, המאופיינת בגינוני רובע הסוהו, זוכה עוזר. הדיצים מתעקשים לראות ברוחות המתים לבדה בטיפול פארודי. ריליה (קתרין אוהרה), פסלת אריר. בעלת פרטנזיות פוסטימודרניסטיות ופסלים כלתי נמכרים להחריד, נשואה לצ'ארלט (ג'פרי ג'ונס), איש עסקים עשיר, משעמם ורפוף עצכים. לצירוף האנושי פירסומת בטלוויזיה, להזעיק את ביטליג'זס ומייקל הזות יש כת צעירה ורגישה בשם לידיה (וינואה ריידר), קיטון) – עלידי קריאת שמו שלוש פעמים – הלא הוא

לאחר שאמא דיץ וירירה מעצב הפנים אוטו (גלן שאדיקס), הורסים, שוברים, מקלפים את הטפטים הפרוזניים כפריים ומחליפים אותם בעיצוב מנוכר של מתכת ועור בגווני שחור אפור א־לה־סוהו, מבין הזוג הצעיר והסולידי זכרונו לברכה, שככה זה לא יכול להימשר. ללא שהייה הם מחליטים שיש לסלס מיד את

בונקור לפרנק אוז, איש החבובות, והתפקיד הראשי -- לסומי דיוויס הבו. שניהם דחו את ההצעה.

שרכשה, סכיר להניח, את כל כגדיה הפנקיסטיים־טראגיים כחנויות יד שניה כרתוב 8 בוויליב'.

בעזרתו המבורכת של "ספר העזר למתים

הזוג חסר הסבלנות מחלים לפעול ביוזמתו הוא.

השתועות אותרות שהבימוי הוצע

הדיצים מכיתם.

. מתחילים" מאתרים הנשמות הטובות את רות העוברת מסוציאלית שלהם ג'ונו (סילביה סירני), ומגיעים אליה לא לפני שהם מתכים בתור בנימוס של קופת חולים הסתדרותית כין שלדים, גוויות קרושות דם, אכולות תולעים, ושאר ואריאציות דוחות. העוברת הסוציאלית של העולם הכא, מכהירה את החוקים: קודם כל יש

עליפי מיטב המטורת הוא עוטה סדינים לבנים ומיילל היישר בפרצופם של הדיצים. אלא שהניו־יורקים האלה מסרבים להיכהל. כנסיון שני של הטלת אימה, מחרירים הרוחות שלנו לאם המשפחה את קולו של הרי בלפונטה כשירו המפורסם, וכל אורחיהם מרקרים ללא רצונם לקצב הקליפסו. מצחיק־מצחיק. אכל, לא הפרטיות שלהם אטרקציה בעלת פוטנציאל פינגסי

וכך כלית ברירה מחליטות הרוחות, לאחר שירור מוכרה לדעת אם הסוף טוב או רע, אז – הסוף טוב.

השר, מגרש־אנשים מרופלם כשטניותו. ומרגע שנשלף הביטל-ג'וס המופרע הזה מקברו, עם שיניו הרקונות, שיערו הזקור, ושאריות העפר שנרכקו ללחייו, רופך הסרט לקומפלקס של פעלולים, תעלולים ולהטוטים שמעוררים בחילה לא קטנה גם במתים ששכרו את חברת "גפן" האחראית להפקתה של הפארודיה

מימין: אדם וברברה ובני משפחת דיע. למטה: התור לעובדת הסוציאל של חעולם הבא.

אהרוני, מצוייה כשררות רוטשילד המקסימה הזו, הביאה לנו לא מזמן את "חנות קטנה בתל־אביב. טאי־צ'י, מסערתו השנייה והחרשה, מצוייה. כ"גן־העיר". אין דמיון ומטריפה", שתקועה כוודאי בכל תא־זיכרון שוכה בין השתיים כאשר לעיצוכיהפנים לראותה. השמועות אומרות שכימוי "ביטל-ג'ום" הוצע ולאווירה, ואילו התפריט והטעמים זהים קודם לפרנק את, איש החבוכות, מי שביים את "חנות כמידה רכה. רוחו של אהרוני ועינו סטנה ומטריפה". ואם כבר בענייני שמועות, או הפקותה שורים כאן ושם. התפקיד הראשי של ביטליג'ום, כו זכה לכמף את "טאי־צ"י" שכגו־העיר עיצב הקומיקאי מייקל קיסון, נדחה על־ידי סמי דייוים הבו. כרשימול ממרכז העיצוב "אלרואי 10". אבל מה זה משנה, מייקל קיטון ("היפנים נאים", חלל המסעדה הוא רמוי־פגורה, ושולטים "מיסטר אמא", "משמרת לילה") וכה בפיט.

בל ההפתעה הגרולה היא הכמאי הצעיר טים ברטון, שזה סרטו השני כאורך מלא. כרטון, אנימטור במקצועו, החל

לעכור בחכרת וולט ריסני, שם עשה את סרטי ההנפשה בשחור-לבן 'השועל והכלכלכ","וינסנט", ו"פרנקנ־וויני" (שהתחשנן בהומור עם סרטי פרנקנשטיין המסורתיים). סרטו הארוך הראשון: "ההרפתקאה הגדולה של פי ווי", הקפיץ את כשרונו היישר ליביטליג'וס", שם בעורת רמיונו ואנשי מקצוע מעולים, הוא מתפרע להנאתו.

בתודש דצמבר, כאשר הקרינו את הסרט בהקרנה נסיונית מוקדמת, התכרר שהדמיון של ברטון היה קצת גדול על הצופים. אי־לכך החליטה חברת וורנר, המפיצה של הסרט, לצלם מחרש קטעים שיתיישנו כנוחות גדולה יותר כראשי הצופים. אחר הכיצועים היפים של הסרט, הוא העירבוב בין מודל הפלסטים של העיירה, שאדם בונה, ובין המציאות עצמה. נפתיהה המהממת מעופפת המצלימה מעל עיירה, שרק כסוף תנועת המצלימה מתכררת לנו כמיניאטורת המודל הכרקה.

"טים ברטון רצה שהפעלולים בסרט יהיו שונים כל האפשר מפטלולים שנטשו בסרטים סורם' חיפשנו גישה חדשה מזו של דור הסרטים של מלחמת הכוכבים", אומר אחר מאנשי הפעלולים, אלן מונווי חלק מהטכניקות שנבחרו, על פי מונרו, עשו שיפוש כשיטות הישנות והחביכות של הקולנוע כימיו הראשונים

את הטיוטה הראשונה של התסריט כתב מייקל מקידואל. וורן סקארן נקרא לדגל כדי לחזק את ושתו של כיטל־ג'וס, ולהפכה לרומיננטית יותר בסרט. רומינגטית זה ביטוי כלבלבי, לעומת הקסף שביטל־ג׳וס המגעיל משפריץ על המסך. ומי שתמיד

מנות לא פחות טוכות בררך. אתרוני, בכחינת נכס צאן ברול. כל המכנו בחבורה גדולה סביב שולחן המנות הנזכרות חיו מ"טעימות" עד עגול. מינוון הטעימה שלנו היה, איפוא, "מעולות". רחב. ויתרנו על מרק האבטיח, על מרק רשמנו לנו לא לשכוח להומין

ין־ינג פירושו שני ניגורים שיוצרים מיקשה אחת מושר מושלמת. טאי־צ'י פרושו בסינית המקום כו דברים מתחילים להתרחש וכו הם מסתיימים. בעברית

מסחרית־קולינרית פירוש השמות האלה

הוא: שתי מסעדות סיניות של איש אחד,

ישראל אהרוני, שבינינו לבין עצמנו אנר מכנים אותו "משורר הבישול הסיני בישראל". מי שיודע לאכול ולהבחין

כתת־טעמים, ומי שמתמזל מזלו להסכ

אל שולחנו של אהרוגי כשזה נותן

למאכלים המוגשים את ה"טאץ" האחרון

כו סגנון הקווים הישרים והקרים:

המלצרים לכושים בחליפות "סיניות"

שחורות, מרחפים הרישית על פני

רצפות הרמורישיש האפורות. מנהל את

דמקום גכר ושמו טין, מפליטי וייאטנאם

מוסיקת־רקע חרישית. מפות

מעומלנות. תפרים שעל כריכתו

השתורה מוטבעים כהכלט שירי טבע

סיניים. זוג מקלות אכילה לכל סוער,

וליתר בטחון גם סכו"ם מערבי. במרכז

כל שולחן ביצב ה"לייזי"סוזי" – אותו

מיתקן מסתובב שעליו קנקן התח

המסורתי, רוטב הסוייה, הקיסמים,

אם הזכרנו את ה"מתמצים"

נתחיל בהם. הכיאו אותי למסערה טינית,

ואגיר לכם – כטווה־טעות קטן – מה

התפריט של מטכחו. המחמצים של

מקצועי ויודע לטפל היטב בשאר פריטי החסילוגים.

שיודע להכין מחמצים, מי שמוכן מנוקים היטב, עשויים באורה מעודן.

שקיבלו אזרחות ישראלית.

המחמצים וכל היתר.

ין־ינג, המסערה הראשונה של

והקובע, וראי יסכים לכינוי הג"ל.

כבושים ומחמצים נושאי

ין-יוג ב"גן תעיר" בוו"א: האוכל של אהרוני בחלל דמוי פודוה (צילום: שמואל רחמני)

הווןטון, על מרק התירס ומרק הלימון. כביקורנו הנא: ברווו המוץ־מתוק עם טעמנו כזית מהאגדול (מצויין) ותקענו אננס ושקרים: בקר עם אגווי פקאן מזלג בסלט של בשר עוף עם פרי ופלפלים; בקר ברוסב צרפות; פטריות הליצ'י. גם מי שבשר עוף אינו מטוגנות נציפוי פריך: דמפלינג משושיטעמיו יהנה מהקומבינציה הזו. מי מטוגנים עם חמרים. שאוהב חסילונים, מי שיודע כיצד ניתו

סייימנו כ'פלטה מעורכת" של "לרצוח" אותם בטיפול מקרים לא נכון מתוקים ומפנקים, שהיו בה, בין היתר, ואילו טעמים ניתן להפיק מהם בהכנה פירות מטוגנים, אגווים טסוכרים תנו לי לטעום מהכבושים שהם מגישים נכונה ובצרוף הרוטב הטוכ – יידע ועוגיות חמרים. וכמו שאומר אחר להעריך את החסילונים של מסערה זו. מירידינו: מקום יפה ומעולה – כסף רמת שאר המאכלים המוגשים כה. מי קיבלנו אותם בסומסום ובקושם, גדולים, עולה.

המחירים במאי צ'י אינם וולים כלל להשקיע במנה בלווית־צדדית כזו, קרוב מלפמון שנתתך־נעצב בצורת הסילון ועיקר: מרק או אג־רול - 5,5 שקלים. לוודאי שהוא מתייחס בכובר־ראש שימש כתפאורה מחוייכת למנות מנת פריים - בין 30 ל־35 שקלים. אוארייכן הגיעו הבשרים למיניהם, ברווז – 30,5 שקלים. אכל אין להתעלם סאריצי הוכיחו לנו שוב את ה"תיאוריה" מלווים בפינכות אורו מעולה. נאוכר מהעוברה הבסיסית שהמסערה ומטבחה הון. כאן הם מוגשים לשולחן בצלות כת אותם בחטף: בקר עם חצילים בנוסח מעניקים לך תמורה נאותה כהחלט על שלושה מדורים. באחד מצאנו חציל סצ'ואן חריף, חויר עם מטריות סיניות כל שקל שאתה משאיר שם. טאי־צ'י מאורה, כשניה כרוב כבוש, בשלישית שחורות, כנ"ל "מתוק־חמוץ", עוף עם מתותח לארוחות צחריים וערב שישה גור, צנון ומלפפון. כולם עדינים־עדינים, אספרגוס וכיצי שליו. היה גם ברוון ימים כשכוע. מלטפי-חיך, נושאים בשורה של כשום ודכש, שהוא, כמטערות של

שחיורשים, לא, יכלו לפאת בנטל אחוקה האחוזה המשפחתיה. אחר יכול, אימוא, לשתוח בשידות כאלח לילון אוד או שבוען לצלול לאוויות תיפים הרחוקים והיפים שלא ישובו עוד. לפעוד בחדר מאוכל ממרוחש כמשות הומים החם ולדמות עצמר כאציל מהמאת תקודמת הרוכן מעל שיחות כסביבתו חטבעית.

"אטינגעון מארק דונטל" ונוא אוור כות – אמווה וטירת של משפחת תאצילים שירלו, ב־10 ק"ם. דרומיורמות לעיר תולדתו של שווקשמיר, במיפגש הכבישים 129 ניבו. המקום מרשים ותסכתו למלון אורחים לא פנמה במיננת

לאכול בחו"ל

לפני שקוראים

אנגליה אתח יכול לסעוד לא רק 🗬

בבתיימרות ופונדקים. גם בטירות

מרשימות של אצילים. מכונות לאותו

טירות שתוסכו לחיות בתיימלוו משום

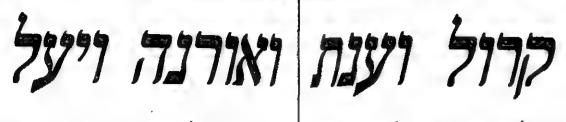
למשרת

. Princi יכנותו בפקומות כאלון אתוה פניע לתדריתשבל דרך מבאר, שם, פרט לשפריטים, אותו מקבל תפריט פרוך להמה אפריקה בחור את ארומנה ואת המשקאות שילון אותה הממקין חוך באירות אפריקה לה המלבות, שיחתי אותר ברוב עקש דרך המשדרונות וַנְאַבְעַררות אל וודרְיָהַאוֹכֹל, ווּהַשָּׁרָיאַ לותו במשון התנצלות של תעבווים בנה נאמר בי על תמורח לתחומה בשבלנות, לפו שאת מרבית המוות מביים וק עם וומנות. על כן, אם רשבונר מעים, וחדייתין עם וומלצר ווקא מנח את תשומת לכך למנות שמשן

אבל מטבע וודברים, כני שמעותופף בנולון כות זמנו ונינו דוווק ורעבונו ונינו משבורו של רשונה ותוא יכול לחתלבט בלא בהילות אם לפונוו את ארוחוו ברקק בשר יונים מחודק במיקפא, או שפא בהפוחת מבוצקה של נבינה בכוש, ואלי דווקא בתפיחה של בשך שמשווריום החתמים למדי, או מה דשתבם על על מיצלת של דג שלמון

יחות של על מיצבון של דן שלן
שור יהארותה אורי הקודוטון
מיסות משלי לפאת לשול ליקו קוד
בתחום האיווה לאור ושל הקוד קב
בתחום האיווה לאור ושל הקוד קב
בתחום האיווה באות צאנא לבני
בלביון לשנטר שאתו צאנא לבני
משמח שירל, היושק או או אוו והן
משמח שירל, היושק או שוו והן
משלח בשלה ליקו את שירותלילה
בלבח את ושו.

49 BIJEJIO

רוב הבנדים שלהן מאריגים טבעיים, כוועה, פשתן, ויטקוזה. זה חליק מהאופי של העבדים. הן כמעט ניתעלניות מהצבעים שהאופנה מוכרון בקרן זה. אפשר לראות את זה בבחירת הצבעים, כאילו נרגריו ביניזן. העדיפו במחילילגן או שמורילבן, וואבער חול ושנית או צבעי ארכוז. הן מעריפות קורים פשוטים, בסגנון מינימליטטי, כלי אף טלטול, או פרת. המחירים שלהן לא זולים. משלמים בשנייל העוגדה שהבטרים מיוצרים בתפוצה מצומצמת. את הסגדלים, של "מגון" עיצב הירו קנאי, יפאני שבא לקיבוץ לפני כמה שנים, ונשאר.

יהודית חנוך

בענודים אלה, נצולמים בגדיהן של חמש מעצבות צעירות, מהגל החוש של נשים שתפשו יוכזה לעשות אופנה עצמאיוו. לא עוכדות בשביל בקטרים האלון מהלכום בגד זון של זובש שקבות בקלדות במנגל זמו שלי בשלם שתפשר יוביה לקשתי אופנה קבמא זכיל אין טוחת מפעל זכוט שאומר להן מה לעאב. עושות מה שבראש שלהן ומה שהן יכולות למכור. כולן בנות שלושים, פלוטימינוס. יש ביגיהן משהו משותף למרות שלכל אחת סגנון משלה, אולי משני שהן מתריחסות לחירושי אופנה בערכון מוגבל, לא לוקחות את מה שעושים בפאריט או מילאנו מאוד בוצינות. מקטימום מאמצות פרט פה ופרט שם. לא למוצות על מצאיות שחושפות ברכיים וגם לא על שמלות צרוח וצמודות. בדרך כלל מעריפות גדול ורווב, כי זה גם מה שהישראליות אוהבות ללבוש.

לארול גודיין, אחרי שלמרה אמנות בקנרה, עשתה בארץ חסבה מקצועית לאופנה. למדה תרמיתנות בשנקר ופתחה מסודיו ברחב פרישמן, קרוב למלון רן. קארול בחרה להציג קו לא סימטרי, השראה למערכת שני חלקים, שעשויה מפשחן וויסקוזה, המעושטת בלכבית לכנה. סגנון חליפות בית הסמר בצרפת.

אליה ואלגבהת ועכשורית ותפרים צבעוניים. צירפה מיה אליה ואלגה לבנה עם פתח צהאר דמדי הלון, אלעמי, בירכה בינרת שנקר, כבר כמה שנים בריונגוף, על יד לכ דינגף, עם בגדים שניאים עצה אחרה. ההצאיה, 185 ש"ח. האלצה 189 ש"ח.

לנת גלובנס, מגרת שנקר, זכתה כפרס רגלון על בגד בסגנון האינקר פתחה לפני כמה חדשים סטודין בכיכר המרינה. אתרי ששה חדשים משטח למדה מה נשים רוצות. מאמינה שבגדים צריכים להיות נוחים ללבוש, לכן מעדיפה רחב על צר. בחרה להציג מבנסים רחבים ורכים, את הצווארון הלכן, הצמידה לבבר, כקטע אופנתי. 290 שית.

לעל מבר, מעצבת סריגים, עשתה הסכה מקצועית מקלנוע, נושא אותו למרה בניו יורק. הסרינים פירנטי אותה שם כסטורנטית, כארץ הפכה אותם לעימוק קבוע. היא מאמינה בקוים. כסריגים שלה אין אמליקציות ונס לא רקמה של מבריקים. לונשת אותם גלי עטרי, הנה לסלאו, שרון לימשיץ ומפורסמות נוספות. מחידים: 100°250 ש"ח לפריט.

Biaedio 50

يُمْرِثرام

מיוצרת ע"י טבע תעשיות פרמצבטיות בע"מ ברשיון GABA, שוויץ.

אות שיא הגועל יוענק לג'ון באאז ואלן גינסברג, רוחות הרפאות שאתרו מולונוג בורצחנת שבת אתראות לבת הרפאים שאחרי מיליוני הנרצחים שהם אחראים להם בווייטנאם, התעוררו פתאום, שיקמו את מצפונם ההרוס, ובאו לנסות את השיטה עלינו.

עצות לריענון חיי המאמר שלך

אתת לשבוע אני קורא בעיתון מאמר על דרך ערכו מחקר וכו התברר כי כשלושים אחוזים חרשה לרענן את חיי המין של זוגות נשואים. בררך־כלל זהו מאמר המופנה לאשה הנשואה, ואם הוא שווה משהו – הוא מכה כשורה השנייה כך: כל מה שאת יודעת הוא טעות.

על חיי המין שלכם, ועל מה שאת או הוא הייתם

אני מכיר אישית כמה זוגות שיחסיהם תראפיסטים – ושוב חינכו במרץ, ושוב, אחרי התרסקו ללא תקומה כשכן או בת הזוג גילו מה

תמיד בהבלטה בפתיח, היא גילוי מועזע אחווים מהנשים לא נהנות ממין. מאמרו המוועזע שהתברר במחקר שהסתיים זה עתה ולפיו לא פורסם, כמובן, ולא עור אלא שהוא נזרק שלושים אחוזים מן הנשים לא נהנות מיחסי מין.

מהנשים לא נהגות ממין. אללי, נזעקו כולם, יש לחנך את הציבור חינוך מיני ולשחררו מעכבותיו. ואכן חינכו את הנשים (הגברים לא מורים אף פעם, אפילו לא תחת עינויים, שהם לא נהגים ממין) ליהנות ממין, ואחרי עשר שנים שוכ עשו מחקר ושוב התכרך ששלושים אחוזים

אחריכן באות העצות. אלו אותן העצות שהופיעו בכל המאמרים עד כה. העצה השלישית מהנשים לא נהנות ממין. או השביעית היא תמיד: עליכם לשוחח בפתיחות באמת רוצים. חרשים כמו עיתונאי־מין, סקסולוגים,

ככל אופן, בכל מאמר כזה – שחובה שיהיה בו סוףיסוף משהו הדש – מופיע גם מחקר. כמחקר הזה שמונים אחוזים מהגברים אומרים שהם עייפים מדי למין אחרי תיקון תריסים, או שכעים אחוזים מהנשים אומרות שהן לא נהנות ממין גאורגיות אם הן צריכות גם להספיק לארח

אם אין מחקר באחוזים, יש סתם ציטוטים: נכר אחד אמר לי, כששאלתי אותו מדוע הוא בוגד נאשתו: "היא פותחת את הממטרות ככוונה כשאני חוזר הכיתה". או: אשה אחת, מוצלחת נכית וכעבודה, רעייה ואם למופת, ששאלתי אותה מה מעורר אותה מבחינה מינית – אמרה לי: "אאודי 100".

הסיבה לפרסום רוב המאמרים הללו המופיעה זה התחיל כשנות העשרים של מאתינו ה־20. מפנה

הבה נמנע טעויות

ימים מחורכנים מאור הם אלה, שאפילו אפצ'י עלול להישמע כהם כאמירה פוליטית. כא אלי מישהו ואמר שלא הבין קטע שלי. אין בכך פלא, אכל מהר מאור התברר לי שהוא חיפש את המשמעות הפוליטית באותו קטע, ווו פשוט לא

תמיד הייתי משאיר לקורא את מלאכת הזיהוי כין קטע כעל מטרה חינוכית לבין קטע שטות לשמה. היום, כדי לחסוך שבירת ראש ואולי חלילה מציאת משמעויות היכן שאינן, אולי כדאי לסמן את הקטעים עם איזו אזהרה למעלה: "קטע זה איננו מכיל הנחיות פוליטיות

נראה לי מוגום. אי לכך נשאיר את המבוכה כמות שהיא. דכר לא טוב הוא כאשר מחפשים משמעות פוליטית היכן שהיא איננה, אבל נראה לי שלא זו הבעייה הכוערת. הבעייה הפוכה

המוח המפולפל והחריף של המתמיר מנוצל היום לפרשנויות דקות, תלמודיסטיות, מלאות להט, שמפשפשות כדי לא למצוא משמעות פוליטית בקטע פוליטי. נגיה, הליריקה של

בזמן האחרון ספרים עבריים חדשים יוצאים | לאור כלי הרף, מהם כאלה שלוקח יותר זמן לקרוא אותם מאשר לכתוב אותם, ופרס הפלו להספק האחרון ~ 394 עמודים תוך שלושה הורשים במשכנות שאננים). כל כך הרכה ספרים, ער שאני מתחיל להאמין שזו מזימה של הליכור כדי להתיש את פרס.

אלדוני", ואחרי־כן קראתי את דברי יוסי שריר

יוסי שריר צורק", אמרה לי הנשאלת

"אין: צורק? מותר להתגפל ולהרוג, יהורי או

מותר לרצוח, אל תדאגו

תגירו לי אם יוסי שריד נורמלי. אני קורא כעיתון, ומפסיק להבין, ומה שאני כן מבין מוביל אותי למחוזות מפחידים.

הכותרת בעיתון היתה: "מונירה מהכפר ביתא נאשמת כתקיפה וכגרימת חבלה חמורה למאבטח רומם אלרובי". משונה בעיני שהיא לא הואשמה כנסיון לרצח, אכל לא זה העניין. העניין הוא יוטי שריד. הוא חושב שבכלל לא צריך להעמיד את האשה לדין.

איר זה? מותר לכל אדם לעשות משפט לעצמו, ולגשת לרסק באבן את ראשו של מי, נניח אפילו פושע, ששעה קודם לכן ירה באחיוז נדמה לי שוה אסור. ואני כטוח שאם יהודי היה ושה דכר כזה לערכי, אפילו מחכל שרצה ילדים, יוסי שריד היה דורש ומקבל משפט. אז למה מונירה לאז

אני מייצג כאן עשרות אלפי אנשים" השואלים מה היו עושות נשותיהם ואחיותיהם לו חיו עומרים במקומה של מונירה בראותה את אחיה מתכוסס ברמו". שואל יוסי שריד בפאתוס. "אני רוצה לשאול אותך משהו", אמרתי למישהי שישבה לצידי על הספה באיוה סלון

התגייסו כולם – בינתיים קמו מקצועות

עוד עשר שנים, עשו מחקר והתברר ששלושים

אחוזים מן הנשים לא נהנות ממין. הועזוע גרם

לכך שמשרד החינוך ככל מדינה נאורה הסים

ניירת טיפול נמרץ לחינוך למיז, ועשר שנים של

זיעה לא נחסכו. אחרי עשר שנים עשו שוב מחקר

והתכרר ששלושים אחוזים מן הנשים לא נהנות

התבאסו שוב, ועכשיו ככר התגייסו האמהות

עצמן, דור המין האמור־להיות־משוחרר הראשון,

והן עצמן חינכו את בנותיהן, בנות העשר, ואחרי

עשר שנים שוב נערך מחקר על כלל האוכלוסיה.

ושוב נתברר ששלושים אחוזים מהנשים לא

נהנות ממין. בינינו, אני מכין למה. איך מישהי

יכולה בכלל לסבול את היצור השעיר והרוחה

חוקר חדש ונמרץ והגיע למסקנה ששלושים

מהאוניברסיטה, ותואר הדוקטור שלו נשלל

כך נמשך הדכר כל עשר שנים. ויום אחד קם

ההוא שמטפס עליה.

בערכ אירוח רביל, ולקחתי את העיתון כיר. "אני מאיר, לא פוליטיקה" היא ביקשה

"חשוב לי", ותעקשתי, "אני רוצה לשמוע מה דעתך". קראתי לה את כתב האישום: "הנאשמת קגיתה מאחור, הטיחה אכן גרולה בראשו של

שמבקש לא להעמיד.את האשה אפילו לרין. האקראית שלי. "את אלדובי היו צריכים בכלל לשפוט שהוא הרג את מילדה". "עובי את אלדוכי עכשיו. האם מותר לאשה ששעה קרדם פנעו כמישהו ממשפחתה להתנמל על אדם המוקף כירי מאות ולהכות לו כראש באבן גרולהז". "מה את מדברת, הוא גמור, יש לו נוק מוחי

עד כאן. שמעתי כל מה שהייתי צריך לשמוע ' כדי לשכת שוב טוב ועמוק בתוך עמי. לפי עצתה הקורמת ברחתי בסיכוב שיחה שאני בכר מאומן בו מהפוליטיקה, וחורנו לערכ רעים נעים

"כל זה קשור בגישות הורינו שאנחנו מפנימים מגיל צעיר. למרות הפתיחות בחברה וההתייחסות החיובית לגושא, עולים בארם קולות מן העבר שאומרים – 'אני לא צריך לעשות את זה'. היתה לי פציינטית אחת, עו"ד מצליחה, בת 45, שבאה ואמרה לי: כל החיים עשיתי הכל עם אף איום, עכשיו אני רוצה לתקן אותו. אמא שלי היתה מתהפכת בקבר לו ידעה שאני עושה את הניתוח הזה".

"אני הצלחתי, ולכן אני יודעת שזה אבשרי. אני נאה — אבל לא יפהפיה, אני חכמה – אבל לא גאון מיוחד, אבל האם אני מרוצה מעצמי? בהחלט כוו".

לקולות האלה מקשיכה קרוליין עם הפציינטים שלה, עושה איתם מין משחק של כסאות מוסיקליים שבו היא לפעמים משתתפת, לעיתים רק צופה ומנחה. "טכניקת גשטאלט" קוראים לזה בפסיכולוגיה. מעמירים כסאות זה לצד זה, ובכל כסא הארם מתיישב ומביע את אחת/אחר העמרות/קולות פנימיים שמשתתפים בקונפליקט. את מקור הקול מזהים כחלק מהטיפול. הנה זו אמא מדברת מתוכי, זו אני, וכן

יוצא החוצה אחרי הגיתוה, ככל מיני דוכים. יש מי תפונות. 'תראי לי תמונות של תזה שמוצא הן בעיני שסובל יותר כאבים, מה שלא צריך להיות מבחינה - ותמונות של חזה שלא מוצא תן בעיניך", היא מבקשה פיניולוגית: יש מי שחש באיזור הניתוח תחושה לא למשל מהאשה שבאה לעשות ניתוח להגדלת החוב נעימה שנמשכת לעתים לנצה, ויש מי שהוטפים דכאון – מין תגובה של 'מותר לעשות – אבל אסור להנות מהתוצאות".

כשהמנותה או המנותחת הפוטנציאליים כאים אל ד"ר קרוליין, היא מבקשת מהם להגדיד בבירור את מוקר הבעייה. והיא מקשיבה גם לשפת הגוף. מי "רוב האנשים שמצביעים להם על הקולות האלה שמרברת על העפעפיים וכל הזמן ממרטת את צווארה, איתם צריך להגיע לחיים כשלום, מגיבים כהסכמה היא אולי זו שבעצם רוצה גם למתוח את הצוואר אבל משועשעת". ואז אפשר לחיות עם זה ולעבור את בטוחה שזה גורא יקר ולכן היא בכלל לא מדברת על הניתוח. "אם הקונפליקט אינו נפתר לפני הניתוח, הוא זה. אז קרוליין מרברת. היא גם מרכה לעבוד עם

בומים לכל העולם, אומרים רופאים ישראלים. כגר מדברים על זה יותר בפתיחות, כבר מדרגים את זה בסדר העדיפויות של התקציב האישי או המשפחתי כמו שמדרגים נופש ביוון או מקלט טלוויזירו חדש עם שלע־רחוק.

"ניונותי אף עושים המון בני נוער לפני צבא, כמעט בלי הברל בין מספר הנערות והוערים", אומר ד"ר וזיים רטנר. "העיונוי וזטוב לעשות כל ניתוח הוא כשהאדם מתחיל להרגיש שיש לו מיפגע אסטתי. לא כל אתד מנתחים. דותים בעיקר משני טעמים: כשממנתה רואת שבגלל סיבת אנטומית יש בעיית לספק את רצון מפציינט, או כשתמנתת מבין שלפציינט יש רמת יפיות לא ריאלית. אכל רובנו", הוא אומ "בסדר. בעלי רמת ציפיות סבורת".

- ד"ר ויקנו וואת כניתות חלק ממכלול ובו גם אספקעים מסיכולגיים רבים. "תמיד קיים החשש וסיימת השאלה 'למה לחכניט ראש בריא למיטה חולה'. צדיך להיות מאוד נחוש כדי לקבל את החתלטה, וצריך חיזוקים מהמנתח. ואם אין הכנה מחאימת – תחיה בעיית של החמודדות עם תתוצאות"..

בארץ אין לנו מייקל ג'קסונים או שר שחווגים כניתות־אחר־ניתות. "עבדים לאיזמל",

Maeain 54

קוראים לתומעה בארה"ב. מכורים שתוזרים שוב ושוב לניתוחים כאלה ואחרים, כמו בסימפוניה בלתי גמורה. ד"ר קרוליין קליין־ארוי אומרת שתיא מכירה אותם בעיקר מהדיבורים עליהם, פחות מהמיומאות. אבל יש מי שעושים כמה ניתוחים בשווג אחד. ?אם אוברול זו אורבית של טבינים - אז אין כזו", אומר ד"ר רטנר, "אבל אם משמעות הדבר היא כמה תיקונים בניתוח אתד ַכן, יש כאלת גם בארץ".

"גם ניתותים אסטתייים חם מקצוע שלפעמים מציל חיים, כי הוא מוציא מאומללות, מתיסכול, נותן לאדם אמשרות טובה יותר להתמודד בחברה תתתרותית", מסביר ד"ר עמי גלעדי. "פצייוט צריך לדעת שניתוח כזה אינו מיסול, שחגור אינו מלסטלונה שאמשר לשנות כל תומן. זה איבר תי, שצריך להירפא. והרופא, מצידו, רוצה לעשות ניתוח שגם תוא יהיה מסופק, לא רק הפציינט.

"חיופי, אומרים, עומקו רק כעומק חעור", קובע גלעדי, "אבל הכיעור תרבה יותר מבוער. אז וכון שישנה אישיות, אבל ום החיצוניות חשובה. והיום צעיר זה יפה, כי הצעירים מחזיקים אה "עולם"

> אתה עשית ניתוח פלסטי, ד"ר גלעדיז "אניז מה פתאום, אני יפה".

"הרעיון הוא לתת לאדם מה שהוא רוצה: הרי הוא

ש למשל מי שרצתה למחוק כל סימנים שליליים של הריון ולידה, כיוון שרצתה להרגיש רק רכרים חיוביים בהקשר הוה יכולה להיות אשה שבגלל שהחוה שלה נהיה קצת נפול בעקבות התריונות, תהליך התמלאות השדיים בחלב והתנקה, היא אפילו קצח כועפה על הילד, משהו כמו – את המהיר הזה לא התכוונהי לשלם – וניתוח להוקפת התוה יפתור את הבעייה".

שמשלם בעבור מה שתוא תושב שיפה".

לא אל כולם היא מגיעה, בסופן של שתיים או שלוש פגישות הכנה, באיומל שלוף. יש מי שהיא שולות הביונה, ממליצה לו ללכת לטיפול פסיכולוגי אז אפילו על תוכנית של דיאטה והתעמלות כזו או אזורת. "עשרה עד תמישה־עשר אתוים מהפונים אלי דהיתי. אני דוחה מי שדרישותיו הסרות כל בסיס מציאותי, גם אם הוא עצמו אינו מודה ככך. מי שמאשים גורם גופני בבעייה מסיכולוגיה, מי שיש לו דלווות או אילוזיות, מי שמגיב כהננתיות ובעיינות מי שאינני יכולה להניע אליו. רבים מהאנשים האלה אינם יכולים לשים את האצבע על מה בנועם מפריע לדום. זום אינם מרוצים כתכללה. אלה האנשים שיבקש שאני אעשה אותם טובים יותר, שישאלו מה לדעתי כראי להם לעשות.

היא שותה כחומר. מדברת על חשיבות הכנת הפציינט לתהליך כולו, לניתוח עצמו, לסיבוכים אפשריים. בעיניה, "זה ניתוח פסיכולוגי בעצם ותוא מצליח בראש ובראשונה כשהפציינט מרוצה. חשוב לזכור", היא אומרת, "שאראפשר לתקן הכל, אכל חב האנשים אינם מעוניינים כהכחשת תהליך התקשות. בחלק מהמקרים הם פשוט וקוקים לזמן כדי לחורנל ולהסתנל. תחושת הנעודים שלהם נמשכת כעוד שתמראה החיצוני, כלא ניתנה, אינו שומר על חוות צעירה. הניתוח אינו לנצח. הוא מעין קניית ומן כר להמתגל ולהתגבר על המער בין הגיל הכרועולוגי

. והתושה הקנימית. גם היא, כך היא אופרה, לא תהסט לעשות מתיתת פנים כשתניע לנקודה כה תרבים שאין התאמה בין איך שהיא נראית לאיך שהיא מרגישה "אני ארצה את הומן הוא כמדי לאופגל

קרוליין בת"א: "חכל מסתדר לוו, נופל למקום. זו הרגשה באילו כך זה צריך להיות. וההחלטה לבוא חנה היתה

בעסיכולוגיה. הגברת הנחושה הסבירה שאם תצליח סימן שלא היתה זקוקה לשום אתר משיעורי התואר הראשון. ואם לא – אז לא. הסכירה טוב, כנראה, כ

- נותרה רק בעיה קטנה אחת – שלא היה לה כסף לשכר לימוד. בעלה המתמחה הרוויח או רק 1200 דולר בשנה. אז אחרי שהסכירה את הכעיה, סידרו לה שם לפסיכולוגיה בתואר ראשון, תמורת 1000 רולר. אבל עליה. הדרך הטובה ביותר ללמור היא ללמר, ענו לה, וכנראה שצדקו.

חרי סינסינטי הם סימנו במפה איקס גם על 🏠 🌢 סנט־לואים וושינגטון רי.סי. זשם התגרשו בני הזוג. קרוליין המשיכה ללמוד, וסיימה 👢 את לימודיה לקראת דוקטורט בפסיכולוגיה. 🍱 "הגעתי שם לדרגת הצלחה שחשכתי שאגיע אליה רק אחרי עשר שנים. היתה לי קליניקה משגשגת, כית יפה, המכונית הנכונה, חברים – היה הרכה 'רעש' בחיי. ואז לקחתי פסק־זמן, שכרתי בית ברורוס לשלושה תורשים כדי לשמוע את עצמי חושבת. תמיד ראיתי את עצמי כאינטלקטואלית, אכל במשך השנים הבנתי שיש בי גם צר מעשי, שרוצה לעסוק ברפואה. או או שאוותר לגמרי על הרעיון, אתאכל עליו קצת ואקבור אותו – או שאלמדב.

קרוליין בחרה כ"או" השני. חזרה לוושינגטון, שנה לא קניתי כלום וחסכתי כסף כדי לממן את לימודי הרפואה", מסלול מקוצר בכית־הספר לרפואה של אוניברסיטת מיאמי לנעלי תואר דוקטורט מתקומים אחרים, אחת מתוך עשרים איש שעשו זאת. במסגרת הלימורים וההתמחויות, התאהכה בכירורגיה פלסטית ובסן־פרגסיסקו, ובעיר הזו עסקה במקצוע

מאחת טריה מלימודים והתמחויות. שנכנסה לכנס אלא גם לדמות תיקשורתית. מאמרים בכתבייעת.

"אני באמת מאמינה שחוץ ממיגכלות מאור מסויימות ומעטות, רוכ האנשים יכולים לעשות מה שהם רוצים לעשות אם הם באמת משתרלים. אם מסתכלים על דברים לא כעל בעיות, אלא בעל פתרונות אפשריים – לא נתקעים. מי שתחיים נראים לו כרצף של בעיות, או זה מה שהם באמת יהיו בשבילו. אבל בכל בעיה יש פתרון חבוי, צריך רק לחפש אותו", היא אומרת בלהט, בעיניים רושפות. אני מאמינה שאם רוצים משהו מספיק חוק, ומשוכנעים במה שעושים, אמשר לחשיג את הדבר. זו אינה שאלה של כסף או של יכולת כלכלית, זו שאלה

חיים. חלק עצום מחיינו הוא בעצם בחירה אישית". ולא חית לה את רבע של היכום, של מחשכה ישולי זה לא יילך, אולי זו מעותויי

רופאה התקבלתי ללימודים בביריורק ובבוסקון, אבל נאה - אכל לא ימהפיה, אני הכמה - אכל לא נאון ביותר, אבל האם אני מרונה מעצמיו בהחלט כון הכל שאלה של קבלה עבמית ואמונה עצמית. וכאן משתלב הניתוח הפלסטי - אם יש משון שמפריע, צריך לשנוח

איתו, כדי לאתוב ולהנווו מענמן".

המעשה, היא לא כדיוק אתבה. רפואה היא לא יכלה ללמוך שם, אז היא הלכח לאוניברסיטת שינסינטי, לפחלקה לפסיכולוגיה, והציעה לראש המחלקה שיאפשר לה לגשת ישר ללימודי תואר שנין למרות שער אותו רגע לא למרח אף לא שיעור אחר

שרוליין הלכה אחריו לסינסינטי, מקום שבלשון

אלרגיים לפלסטיק

המתלבטים.

כמה זמן זה "נופל"ו

המושתל זו מהמקום:

האם הוא נשאר לתמיד:

יכון שהוא מתפוצץ במטוסים:

אינדיווידואלי.

לסרעונ

לא נכוו.

לא נבוו.

בוודלי הילס, הולכת הבדיחה, הפסיקו

להניק תינוקות כי גילו שהם אלרניים

לצלקטיק. תפלקטיקאים אותגים את זה. תם ככר

וגילים לכל האגדות וסיפורי האימים

שפאחוריהם מתחבאים לפעמים הפציינטים

● כמה זמן "מחזיק" ניתוח מתיחת פנים, חוך

זה לא נופל ולא קם וגם לא עוצר את תחלין

ההודקנות, רק נותן לו נקודה התחלה מחודשת.

אחורה כשעון הביולוגי, ועד כמה – זה מאוד

האם נכון שניתוח להגדלת חזה עלול לנרום

• האם נכון שבניתוח להגדלת חזה החומר

אם וכאשר זה יקרה, זה לא יהיה הניתוח הפלסטי

האשון שלה כתור מנותחת. כגיל 16 שיפץ לה דור

שלה את האף. היא פשוט הרגישה שאינה אוהכת את

המקורי. או היא לקתה תמונה של אף שנראה לה אל

היוכית כומשך הדדך המקצועית. אכל ההתחלה היתה

דווקא כלימודי פילוסופיה. מי אני, מה אני, מהות

ומיים שאלות גדולות. כסוף הלימודים כקולג'

החלימה שהכיות הכללי של ביטוי הפילוסופיה ביומיום

הוא נתיאטרון או במשחקי מלים, שני תתומים שהם לא

בשבילה, והלכה להארווארד, שם עשתה עבודות

בפיסיקה ופיזיולוגיה ונוכרה כשאיפה מכתה ו', להיות

בעלי התקבל להתמתות כסיבסינסי שכאוחיו, ואני

ויתרתי, כפי שהיה מקובל או".

"החלטתי שמה שאני באמת רוצה להיות זה

תסיון המוצלה הוח שימש, ללא ספק, השראה

הדור הרופא, הוא חתר תיסר "והייתי מאושרת מוה".

מה האגדות הנפוצות ביותר, מה שואלים

הצליחה לשכנע.

במחלקה עבורה, להעכיר את הקורם של מכוא אני בעצמי לא למרתי בקורס הזה, הזכירה לממונים

החרש שלה בשש השנים האחרונות, כהצלחה רבה. וביקשה חלוואה על מנת לפתוח מירפאה ומצאה את עצמה לא רק בחובות, אלא גם מרומה בידי מזכירה רפואית קלת־עט (שנהגה להוסיף כמה ספרות להמחאות עליהן חתמה הרוקטור אחרי שתתמה, ולשלשל את הכסף לכיסה מכלי שהדוקטור תרגיש). נהפכה קרוליין בתוך זמן קצר לא רק לרופאה מכוקשת

הופעות מומחה בטלוויזיה ותוכנית רדיו. של אמונה. וזה מגיע עד לחוצם של מחלות, של סגנון

"פעם חשכתי שיש בעולם הרבה בעיות". היא מחייכת. "אכל השתנתי, החפחותי בארם והכנתי. למשל, כשניליתי שהמוכירה מועלת בכספים שלי אמרחן לעצמי, אולי את נכשלתו אכל אחרי מחשכה קצרה אמרתי לעצמו – בשום אופן לא: אני לא נכשלת כאן, וווע.

יאני הצלחתי, ולכן אני יודעת שוה אפשרי. אני

וכשיש לה קבת זמן היא גם מנגנת בניטרה

אורית הראל

אהבת נעורים, סיבוב שני

לאורי שאחרי האיש שיקרא את הפואמה, הוא צריך לעלות, להגיד כמה מילים. האולם מלא בכלים

מכוברים. כולם מכירים את כולם. כחור צעיר מתושבי המקום מגיש לאורי ספר שכתב על אורייהודה. הבחור, דוד יוסף, דץ ברשימה מקומית עצמאית בכחירות הקרוכות. אורי אומר לו: "כראי לך להצטרף לאחר הגושים הגדולים, שקרובים לדעותיד". הבחוד אומר: "אבל שפייזר כתב שאם איזה

מצטרף לאחר הגושים הגרולים אתה נשחק". עמית מתעלם משפייור: "בכל אופן תרים טלפון נהזרמנות, אני עברתי הרבה בפוליטיקה. אני תמיר

מוכן לעזור לכחור צעיר". כחזרה לוולוו. חוזרים הכיתה. אורי מרבר על עולמם הציני של הפוליטקאים. הקו שלו ברור: יצחק

"אני לא נולדתי כאן, לא גדלתי עם החבר'ה. צמחתי מלמטה בכוחות עצמי, המפלגה שלי לא עזרה לי"

רבין, שלמה הלל, תוכנית אלון, התיישבות וביטחון. מרוע אמרת קודם שלא רווית נחת בחיים

אני לא נולרתי כאן, לא גדלתי עם החבר'ה. אני צמחתי מלמסה, ככוחות עצמי. המפלגה שלי לא עזרה לי. כשנבוצתי למוכיר מועצת פועלי רמת־גן, לא וצו אותי. כמועמד לראשות עירית רמת גן לא תמכו כי. אני אז ניהלתי את מערכת הבחירות הקשוחה ביותר שהיתה אי פעם. המפלגה לא העמירה לרשותי כספים. נאלצתי לתת התחייבויות אישיות. התמוררתי כ-83" נגד דרד ישראל פלד מן הליכוד. הוא היה 14 שנה ראש העיר. מאד פופולרי, ניכאו לו נצחון מוחץ. לקחתי על עצמי משימה בלתי אפשרית: להפוך את רמת גן ממבצר של הליכור למבצר של מפלגת העכורה.

והצלחתי. זה בערך כאילו שהליכוד יכנוש את עירית

חיפה. זה היה רגע מרגש. אני שואל למה המפלגה שלי,

בכחירות לכנסת ב־84, לא ידעה לנצל את הנצחון הזה

שלי כיתרון לעצמה": עמית יתמורד עכשיו על מקום סוג ברשימת המערך לכנסת. הביכה תעמוד לצידו. תשמור עליו: בתקופה כואת אני מנסה להוסיף את הכישורים האישיים שלי. בנושאים של תיקשורת, יחסי אנוש. כמו כל אשה. יש לי את הכשרון לראות את הדכרים כפרופורציה. לשפוט קצת מבחוץ". לאורי עמית לא איכפת להגיד שבחיים האישיים הוא מאושר, שהגיע אל השלווה ואל הנחלה. ואילו בחיים הפוליטיים עריין מרגין אותו שהמפלגה אליה הוא קשור, לא יודעת גם עכשיו לגצל את ההישג הפוליטי המוגיציפלי שלו. הוא אינו חושש לומר כקול שהמפלגה היתה יכולה להשתמש כו כנציג המורחיים המסורתיים. כאלה שהליבוד חשכיל לקחת תחת מסותו בנחירות ביודי. "יש לי קבלות פוליטיות", תוא אומר, "יש לי קבלות

איזה לבלווי? "קיבלתי עיר עם רפיציט, שנהפכה ליתרת זכות.

מעירי, רמת גף.

נתתי תנופה להיכוך בעיר, הקמתי תשתית של מים, הארתי את העיר הואת. הקמתי מהיאונים: אווו מקנא בצייון

אני לא רוצה להתחרות בו. מציץ קיבלתי את הקומים והוא קיבל את 'גן העירי"...

אכיבת מץ

55 Bipeald

עסוק מדי לפרנסתך מכדי לעשות באמת כסף?

אני יודע מה אתה תושכ: "הוא התעשר

בכך שאמר לאחרים איך להתעשר".

האמת היא – וזה חשוב מאוד – כשנה

שקרמה לפרסום "שיטת העצל לעושר"

היתה הכנסתי 129,887.00 שקל. החומר

שאשלח לך יסביר כיצד הגעתי לסכום

כזה... בעבורה של מספר שעות ביום... 8

השיטה אינה דורשת "השכלה" אני בוגר

תיכון. היא אינה רורשת "הון".

כשהתחלתי, הייתי שקוע עד צוואר

מבטיח שתרוויה כסף כמוני. ייתכן

היא אינה דורשת "כישרון" רק די שכל

לדעת מה לחפש. ואני אומר לך מה לחפש.

מה השיטה כן דורשת? אמונה. מספיק

שתרוויח יותר, אך כסף אינו הכל.

היא אינה דורשת "נסיון".

בחוכות. היא אינה רורשת "מזל". אינני

חורשים כשנה.

אתה חושב שיש לך בעיה? וככן, אני זוכר כאשר הכנק רחה את בסשתי להלוואה של 500 ש"ח. כיום

אינגי זקוק לכך. אני ווכר את התקופה בה איברתי את עבודתי, משום שהייתי שקוע ער צוואר כחוכות. עורך הרין אמר לי שהרכר היחיר שנותר לי לעשות הוא להכריז על פשיטת־רגל. הוא טעה. שילמתי כל אגורה. גם כיום אין לי עבורה. כמקום זאת, אני קם ככל כוקר ומחליט האם אני רוצה ללכת לעבוד או לא. לפעמים אני עושה זאת – למשך 6–5 שעות. אך במחצית מהמקרים אני מחליט לקרוא, לטייל, לשחות.

אני יודע מה פירוש הרכר להיות "תפרן". אני גם יורע איך זה כשיש לך כל מה שאתה רוצה. אני יודע ככירור שאתה כמוני – יכול להחלים באיזה מהם אתה בוחר. זה באמת פשוט עד כדי כך. זו הסיבה שאני קורא לכך "שיטת העצל ל עושר".

אני עומד לכקש ממך לשלוח משהו שאינני צריך: כסף. 37 שקל ליתר דיוק. מרועז משום שאני רוצה שתשים לב. אני מעריך כי אם השקעת 37 שקל, אתה תבחן היטב את מה ששלחתי לך ותחליט באם לשלות זאת חזרה... או להשאיר אותו אצלך. איני רוצה שתשאיר אותו אלא אם תסכים שהוא שווה לפחות עשרות מונים

> אקרמי אינטרנשיונל כע"מ רוז' משה בן־עזרא 11 הליאביב, 64246

תעשה בריוק את זה – לא יותר, לא פחות האם החומר "שווה" 37 שקלי לא - אם - קשה יהיה לך להאמין לתוצאות. זכור, אתה חושב עליו כמונחים של דיו ונייר. אני אחראי לכך. אך זה לא מה שאני מוכר. אני מוכר אני יורע שאתה ספקן. אינפורמציה. יותר אינפורמציה מזו שאני ובכן, על פי תגובותיהם הנלהבות של

אחרים שניסו, אינר צריך להיות כזה. אני נותן כאשר משלמים לי עבור ייעוץ. אך אתה, באמת, אינך מסתכן כלל. תוכל כטוח שהם, כדיוק כמוך, לא האמינו לי להחזיר אותו בתוך 14 יום לאחר ששלחתי כאשר גזרו את הספח. אני מנחש כי הס את החומר. זו העסקה. החזר אותו כתוך הניחו, היות ואני עומד להחזיר להם את 14 יום – ואשלח לך כחורה את כספך – כספם, כי אין להם מה להפסיד. את מלוא הסכום, מיד. הם צדקו.

מה שתמצא בחומר שאשלח לך בודאי סותר את כל מה ששמעת מחבריך, משפחתך, מהמורים שלך ומכל אחד אחר שאתה מכיר.

אני יכול לשאול רק שאלה אחת: כמה מהם מיליונריםז כך שזה כאמת תלוי כד. בעוד תורש מהיום, תוכל להיות לא יותר מאשר זקן ב־30 יום – או שתוכל להיות כדרכך להתעשר. אתה תחליט.

האיש החכם ביותר שהכרתי אמר לי משהו שלא שכחתי: "רוב האנשים עסוקים מרי לפרנסתם מכדי להרוויה כסף". אל תשתהה כמוני זמן כה רב בכרי להבין שהוא צדק.

אוכיח לך זאת, אם תשלח אליי את הספח כעת. אינגי מבקש ממך "להאמין" לי. רק לנסוח זאת. אם אני טועה, כל מה שהפסרת הן מספר דקות וכול־רואר. אך

ובי	ואוו		للدر
	_	_	
			200

ראש כואב

עוד כולם סביבך מאברים את הראש ואת יכולה לשמור את הראש שלך על הכתפים – נחשי למי יהיה אחרייכן כאב ראשו כסח שלך ולא להם. ואחרייכן גם יאמרו לך: הה, את. אפשר לסמוך עליך. את כבר תסדרי את העניין/ תצאי ממנו/ תמצאי פתרון. אומרים והולכים, לא לפני שמקטרים כאוזניך ש"כך זה לא יכול להימשר" ו"מוכרחים למצוא פתרון", "והרי זה עוול משווע", וכן

ואו את חשה כיצר הראש הולך ומתכווץ לך על הכתפים, ואולי מפני שהוא מרמז לך שמוטב ותשחקי אתה ראש קטו. ולאחר הראש ההולך ומתכווץ מגיעות הדפיקות הקיצביות ברקה הימנית. ואז מגיע תור הלמות הפטישים ברקה השמאלית ואת בקושי מגששת דרכך לארון התרופות כדי למצוא שם גלולה למקרים מיוחרים של כאב ראש שנגרם לך מפני שהאחרים ביקשו – והצליחו – לחסוד מעצמם כאב ראש. הפילו עליד חיק. איזה יופי של ביטוי. או מתי, מחי, מתי תלמרי את הלקחז לעולם לא.

כר נולדים. יש אנשים שמטכע בריאתם נולדו להמיל תיק על מי שעומד מולם – ויש בגי ארם עם אופי של

שכונ על בטנו בעגלת תכלת מהודרת שכיום אפילו הנכדים של מלכת אנגליה אינם זוכים

כיתר האמהות שישכו בשררה לא העליתי או

עצים דלילי־צמרת במרכז תל־אביכ, וזה "יעשיר את עולמו". זה מה שאמרתי לעצמי. כן, כשאת אמא־מתחילה, את מוכנה, כין שאר השטויות, גם להוריד למעגו את הירח.

STARTING IN THE בספרה מכיאה הסופרת־עתונאית ג'ורית ווקס MIDDLE (שזמן קצר לאחר צאת הספר לאור נהרגה עם בעלה בתאונת מטום בשיקאגו) תיאור דומה של טיול יומי בעגלה בפרבר ניו־יורקי, כשתיפקרה כאם במישרה מלאה לשני ילדיה. היא מתארת כלשון תיעודית חיים של אם מסורה שילריה בראש מעייניה, ואין לה שום דבר אחר בראש. לימים נרמה היה לה שמטירותה אכן הניבה פרי, וכנה הככור היה לתלמיר מצטיין בבית־ספרו, ל"ילד טוב שיקאגו" – עד שבאורה בלתי מוסבר לחלוטיו החל להתנהג בסגנון מוזר, הצטרף לכת הארי קרישנה, עזב את ביתו וגרם לה להתמוסט ככל פעם מחרש כאשר היתה נתקלת בו ברחוב, גלוח בית כטעם גן־ערן, אבל המנה שקרמה לה, מרק

ראש ויהף באחר מן הטקסים המוזרים של הכת שלו: אותה אם חוזרת ושואלת: היכן טעינו – ואין לה ולבעלה מענה, גם לא לאחר שבילתה ימים רבים בטיפול משפחתי פסיכיאטרי. (למען הפראגר סטייל אמריקה: הכן, בסופו של דבר, השתלם במנזר בודהיסטי בהודו, חזר לעירו כמדריך רוחני של בני פרי המצאתו? הכת בשיקאגו ואיכשהו הפים את רעתם של אמו ואכיו בכך ש"הוא מאושר במה שווא עושה").

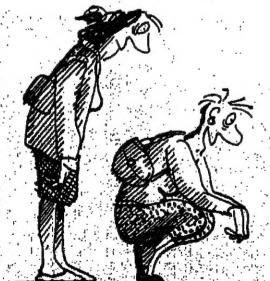
נטו וברוטו ואמהות וס יום אתר הצהריים ישבנו בגינה הציבורית עם עגלות התינוקות. התינוק הראשון שלי היה

ברעתי לצאת לעבודה מחוץ לבית ולהפקיד להפקיר את התינוק בידי מספלת. הנושא אפילו לא הועלה

לדיון, ער כדי כך היה ברור לנו שעלינו להתמסך לייעוד הטבעי: אמהות בכל מאת האחוזים. בכלל, אני לא זוכרת על מה כן שוחתנו שם. בשררה. האמת היא שפשום ניסינו להרוג את הזמן עד שעה חמש, ואז לחזור הביתה במסע עגלות (שהיה מוריר אנשים מן המרוכה לרחוב) – ושם לאמבט את התינוק, להכין לו את הבקבוק ולנשום לרווחה כאשר המלאך הקטן עוצם

למחרת חזרה על עצמה פגישת האמהות בשררה. משום מה אני זוכרת את היותי יוצאת־דופן ביניהו מאחר שלא הרשיתי לעצמי לשבת על הספסל לאורך זמן: רציתי שהתינוק שלי יחוש זרימה של אוויר שאולי תגביר את תיאבונו הירור, ולכן הייתי סוכנת־הולכת מקצה השררה ועד קצה. כך, אמרתי לעצמי, הוא גם יתרשם מן הגוף המתחלף של כמה

ובעצם מה פתאום עליתי על הסיפור הוה מפני שרווקא ה"תינוק" של שכנתי מן הדירה הראשונה שגרתי בה לפני המכול, שכנתי הקרייריסטית שלא תיפקרה אף פעם 'כמו שבריך' (המון מטפלות, כל מיני בעלים שהיו וגכרים שכאו לגור עמה), תינוק שנורל למעשה כמעון וכידי שתי סכתות, ואמו כין־לבין זיכתה אותו במה שכבר או קראו לו "תשומת לב איכותית - לא כמותיח" - ביום הוא פרופסור־כוכנ באוניברסיטת.יוקרה בארה"ב, יורד,

"אמהות", ספרה של סלייר בטכר

שני מצילים כגורל כינוני: שני כצלים כגורל בינוני: שש כוסות מרק בסעם עוף (אפשר גם 'פרווה'); מלת פלפל שחור: 1 כפית טימין: 2 כפות מיק לימון: ו כום שמנת מחוקה: חצי כום שמנת רגילה: חצי כום עלי דיתן (בזיליקום) או כוסברה אר פטרוזיליה. בעל משפחה למופת, גאוות אמו. קולים את החצילים על אש פתוחה. מצננים. מקצצים. משאירים בצך. קוצצים דק את הכצל ומסגנים כשתי כפות מרגרינה או המאה עד שהוא מתרכך. מוטיפים את המרק ומרתיחים על אש גכוהה ער שכמות הנחלים מצשמצמת בכשליש. מוסיפים את כום השמנת המתוקה, מביאים לרתיחה של 2 דקות,

מוסיפים את החצילים, את כפית הסימין, ומכיאים שוכ לרתיחה מסירים מראש ומעבירים לכלנור או מערכל מוון. מחזירים לסיד, מחממים ומתבלים. מוסיפים מיץ תוספת: מערכנים את השמנת הרגילה עם עלי הריחן הקצוצים. מוסיפים מלח ופלפל. את הפרק מגישים כצלחות מחוממות. במרכז

משונה, אכל כמה מתינוקות הגינה הציבורית

ההיא שהיו ילדי אמהות־נטו ולכן לא הלכו לגנון אלא

לזה של גננת מוסמכת, ולא נשלחו למעון "ארגון

אמהות עוברות" שמא יסבלו חלילה מחסר כלשהו.

שגרלו עטופי צמר־גפן, טובלים באהבה ובחיכה

נונסטופ – כאשר אני שומעת להיכן הם התנלגלו, אני

מתקשה להסביר זאת. לא, הם לא חברי הארי קרישנה,

לא מככבים בסרטים פורנוגרפיים, גם לא עבריינים.

כששואלים פה ושם הורים שכאלה "ומה עם

אכל הם חיים בשוליים. מכיאים נחת שלילית להורים.

הילרים" – הם כבר תורגלו להתנסה בצורה כזו שאתם

יודעים שמוטב להחליף נושא. את ה"היכן טעינו"

שאלו ההורים זה את זה כאשר נכחו לדעת שילדי

השמנת שלהם הם בעצם ילדי באושים. עתה חלפה

התדהמה ופינתה מקומה לייאוש סטאטי. על פני

"הילרים" כבר מתחילים להיחרץ קמטים, אבל אולי

ועריין לא אמרתי מלה על אותו תינוק שסוכבתי

עמו בשררה הלוך וחזור כדי שיתרשם מן הטכע – ואף

לא אומר מלה. הוא לא יסלח לי אם אוריר את עצמי

כנוד יוסדמלדתי ותורה, תורה, לא רוצה עד

מאה ועשרים) יצאנו לסעור משהו כלבכי -

זאת אומרת כלי חשבון קלוריות – נ"קיוטק"

כנווה־צרק כתל־אכיב. אכלנו פסטה מעשה

חצילים, זכאית לכל הסופרלטיבים האפשריים. המציא את המרק הוה גיורא רו, ביולוג ימי, שהמיר את מקום

עכורתו ועתה הוא מנהל הקיוסק וגם עומר כמטבה

– האם תסכים לגלות את סוד המרק הגדיר הוה,

אז זהן, ואל תבואו אלי בטענות אם אין זו מלאכה

מהידה, אבל התוצאה, אה, התוצאה. לא כראי לחכות

להכין מאכלים. ואיפה למדו "הכל ידע אישר".

- איז בעיות.

עד יום ההולרת הכא.

הם עוד יגדלו.

לדרגת יענטע.

מוסיפים את התוספת. אפשרית גם תוספת של גבינת

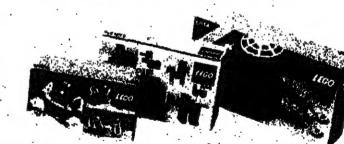
ככדי להכנים את העקרונות לפעולה. אם מה אם אני צורסז אני מעוניין לפחות לנסות את "דרך העצל לעושר". אוכל להחזיר את החומר כתוך 14 יום מהמשלוח, ולקבל את כספי בחזרה – מייד. רצ"ב שיק על סך 37 ש"ח. נא לשלוח אלי את החומר הומנות כולפוניות: 1) ללא תשלום כראש, אלא בקבלת הספר בדואר, כתוספת 3 שייו דכוי גוביינא. .16.00-8.00 השעות ישראברנו - טלי 5/449685, בין השעות 16.00-8.00

עיתון גדול לילדים (בגיל 12-6)

לוסף מעכשיו – גם למנויים!

פרסים לחותמים מתנה לכל מנוי:

בובת ברבי או משחק הרכבה לגו נייייוו

ים בוכת צרבר ו ששחק הרכבה של "כנו" ול יחירות:

שלח את התלוש המצורך עם צ'ק על סך 45 ש"ח. יד בדוארי

		ש חתימה				_
תל־אביב 20116	E (T.T.)	וחלקת הפנוני	ריב" כתבייעת), נ	צ'ופר ל'מע	בכב'	
	דבוי שנוי.	יך 45 ש"ח כ	ודת "צ'ופר" על ס	ו ציק לפק	ני מעביר לכם	וודים
	דמי פנוי	וך 45 ש"ח כ כולל מע"מ)	ל "צ'ומר" (תמתויך ל	ו ביק כפק ליוטות) עי	ני מעביר לכם א אחת (12 ני	חרי
		וך 45 ש"רו כ כולל מע"מ)	ל "צ'ומר" (תמחיר	ליומות) עי	ת אחת (12 בי	קעונ
;n19)		יך 45 ש"ה כ כולל פע"מ)	ל "צ'ומר" (תמחיר	ליומות) עי	ני פעביר לכם ת אחת (12 ני מחה:	קעונ
;n(9)		וך 45 ש"ה כ כולל מע"מ)	ל "צ'ומר" (תמחיר	ליומות) עי	12) 310H 7	קעונ

הבת של ק,צטניק

חברות. "הקפרתי תמיד להסביר ללי שיש סרר. שיש מי שמנהל ומי שמנוהל. אמא היא אמא, וילד זה ילד. היא לא המפרנסת ולכן היא לא הקובעת. ואני מקפירה מאוד על המסגרות האלה". היא עצמה שנאה את הארועים כהם אמא שלה היתה מציגה אותה כחברה שלה. "אני לא רציתי שהיא תהיה חברה שלי. רציתי שתהיה אמא שלי. והיא, כשאמרה שאנחנו חברות, כאילו הסירה מעצמה את כל האחריות של להיות

🛔 להידת אמא, היא אומרת, זה לקום בבוקר ולעשות סנדוויצ'ים, ולראוג שיהיה כבית אוכל מכושל. "שהרי לילרים אסור לגדול על ג'נק־פוד", היא אומרת וצוחקת, ומוסיפה בהתנצלות "אני יודעת שוה נשמע דבילי, אבל אני באמת הושבת שוה חשוב. ושעות שינה זה שעות שינה. וכשכאים אלי אורחים לארוחת ערב, הם אורחים שלי. היא לא מוזמנת. כמו שאני לא מוזמנת למיפגשים עם החברות שלה. כן, אנחנו בהחלט חברות. היא כבר גדולה, ואני מתחילה לגלות את הכיף של להיות חברה שלה. למרות שהדוקים והמסגרות מאור ברורים. ויש פתיתות לגכי כל נושא בעולם. ויש הידיעה הברורה לשתינו שכל מה שאעשה יהיה כשבילה. זה קטע שאני מאושרת איתו. כי וה משהו שלא היה לי אף פעם. לי לא היו אמא ואכא. והם גם לא היו חכרים שלי".

לא, עם אמא שלה מעולם לא היו לה שיוות. לא על כנים, לא על שוט רבר. "הפעם הראשונה שהיא התעניינה כחיי האישיים, היתה לפני שנה, כשהיתה חולה. הרגשתי מאור לא נוח לשתף אותה בענייני. כאילו – מה פתאום היא בכלל מתערבת".

"היה כרור לי שאף אחד לא ירצה להסתכל עלי. שאני כשלון. שאני לא יפה ולא חכמה. עוכדה. הורי לא רוצים אותי, חברים אין לי. אבל ידעתי שאני לא יכולה להרשות לעמי לצלול".

פעם אמרה לה אמה שהיא, רניאלה, אשמה. שהיא לא נתנה להתקרב. שהם דווקא ניסו. "ואז אמרתי לה: את הרמת ידיים. כשלא יכולת להתמודר, קמת ונסעת לחוץ־לארץ. החוכמה היתה לחבק, לא, לא פיסית. למרות כל הבעיפות, לנגב את הרמעות וללכת הלאה. להתמודו. היא אמרה שהייתי מלאת ארס. אבל אני לא נולרתי ככת. הרי הייתי פרח כשנולרתי. וככה גידלו אותי. פרח עם תלתלים וסיכות. בגיל שנתיים, כשהיא היתה חולה, טיפלתי כה. הייתי יושבת לידה, מספרת לה ספורים, מלטפת אותה. אז איך נהייתי מלאת ארסז את יודעת אירז מהחיים. והיא, במקום להתמודד עם זה, קמה ונסעה. כשהייתי בת 16, למשל, היא נסעה, וחזרה כשהייתי כת 18".

כל השנים האלה, אומרת דניאלה, היא שיררה תחיה מאנוריות לאורך כל הדרך. "כשילרים ברחוב הוא היריעה שלך, כילד, שאתה לא עשית שום דבר אמרו: אני אקרא לאכא שלי, לי היתה אומרת: אני אטרא לאמא שלי. ואמא שלה היתה מגיעה ונכנסת כילדים כמו כולדוור. והיו לה חיים לא סלים. יש לה רקע משפחתי דליל. אין לה סכים וסכתות, ואין לה אבא. ווה שהיא ירועת שאלחם בשכילה באש ובמים, על כל רבר, זה נתן לה הרבה כוחי.

רק לפני שנה וחצי סיפרה דניאלה ללי על אכיה. עד או אמרה לה שאכא שלה כהולנד, שהוא עטוק ולא יכול לכחוב לה מכתבים. "לא, אף פעם לא היכששתי את שמו. הרי כל זה היה בראש וכראשונה טמטום

THE SAME ASSESSMENT OF THE SHAPE

היא היתה רוצה שלי תלך לאוניברסיטה. היתה רוצה לאפשר לה גם רכישת רירה, "כדי שלא תיורק לזרועות של מישהו מתוד מצוקה. מתוד צורד, כמו שאני חיפשתי קשר למישהו שאפשר להשען עליו. משהו שאפשר יהיה לקרוא לו בית. אני חיפטתי אכא. ואחריות. ומסגרת. וכתף. זה היה צורך גופני הכי חוק. אי אפשר ככלל לתאר את החוסר הנורא הוה בהורים,

כבית ובמשפחה". לפני חמש שנים, כשלי היתה בת 10, נוצר קשר בין רניאלה לאכיה. עד או וטא לא ראה את נכרתו. "כל השנים היא שאלה א שה סכא וסכתא שלה. אמרתי לה שהם כחו"ל. כשההו רצה להיפגש איתה, עשינו הצגה שלמה. לי רצתה לנסוע לשרה התעופה. אמרתי לה שהוא יבוא במונית. הוא הגיע עם מזוורות ומתנות. ניפגשנו כמה פעמים. זה לא הלך. לא איתו יעם הילדה, ולא איתו ואיתי. הקשר ניתק".

היום כו היתה לי בת־מיצווה היה היום, המאושר ביותר בחייה, אומרת דניאלה. "היה רגע שהסתכלתי סניבי. היו שם המון אנשים, כולם בערך בגיל שלי. לא היו אנשים מכוגרים, או דודות. הרי לא היתה שם בכלל משפחה. רק אנשים שממש רציתי שיבואו, והיו שם בערך 200 איש שאַהכו אותי, שכולם כאו מאהכה אדירה אל לי ואלי. אין לי משפחה, אבל יש לי משפחה

ברגעים הקשים, היא אומרת, היא הולכת לחכרים שלה, גם בשעות משכר עם לי. החברים האלה רואים עצמם אפוטרופטים על לי. רכים כיניהם אל מי היא תלך אם יקרה משהו לדניאלה. "שהרי", אומרת רניאלה, "צריך לדאוג גם לזה".

דניאלה ואחיה ליאור אינם בקשר. הם כמו שני אנשים זרים. וביחסים ביניהם, היא אומרת, אין אפילו כאכים ואכזכות. "אף פעם לא גרלנו כיחד. כילדים, תמיר חיינו ככתים נפרדים. כהרסים הוא היה בקכוצה אחרת, ובכתה ח' עבר לקיבר, אפיקים. בגיל 16 הוא התחבר לים. היה צייד כרישים, עסק כריג. יש לו עכשיו ספינת דיג. הוא גרוש פעם שנייה ויש לו ילד".

את הבן של אחיה ראתה רק פעם אחת. "הלכתי עם לי ברחוב ופגשנו את ליאור. הוא הומין אותנו . אליו. היינו כמו שני זרים. ואין פה שום עניין של כאב. החורים שלי עוברים כאב, אני עוברת איתם כאב, אבל עם ליאור אין כאב, פשוט אין שום דבר".

כן, היא אומרת. היא יודעת שזה נורא. ושותפת זה פשום נורא, אין מה לדבר, ואחרייכו מוסיפה שוה הרבה יותר נורא בשביל לי, שאין לה עוד הכלים להתמודר עם זה כמו שיש לה. כמו, למשל, לא לצלול לחוך מחשבות. יוחיא הרי ממש לא עשתה שום דבר רע. היא הרי גם איברה את אבא שלה. והרבר הכי סשה רע. אתה משתרל, אתה רוצה שיאהבו אותך, וכל מה שאתה עושה לא עוזר. זה נורא לגדול ככה".

אמא של דניאלה היתה קרוב לעשר שנים כאילו "כאילו אחר התקשרה אליה "כאילו דיברנו לפני שעה. היא אמרה שהוא עבר שני ניתוחי לכ, ושהיא עברה ניתוח להמרת גידול מרטני. שאלתי אותה מה היא רוצה שאעשה. היא לא רצתה שום דבר. רס להגיד לי. אחרי־כן כתבה לי מכתב או שניים. עניתי לה, ווהו. שום רבר לא התפתח מוה". והיא רוצה להסביר לי. במשך השנים פיתחתי חומות וכיצורים נגר כל פיסת רגש כלפיחם בחיי, כי ככל פעם

רניאלה: "מה שחשוב הוא איד ללכת הלאה, עם החיים שלי, בלי לסבול, בלי לפנוע בהם". שנפתחתי קיבלתי מכת נבוט על הראש. תמיר. מניל אפס. ככל פעם שהם באו – הם שוב הלכו. כל הזיים

עברתי תהליכים של נטישה. בכל פעם עם תגונות אחרות. ובמשך השנים כניתי חומות נגד כל היסחפות ריגשית אליהם. אז אחרי עשר שנים של ניתוק מחלם מה אני צריכה לעשות? לפרוק בבכי ולרוק אליהם כזרוטות פתוחות?"

מא שלה ניסתה לסחוף אותה. לעבור איתה מיפול ב"אל.אס די." כמו שאביה עבר. "כאחת הפעמים כשהיתה חולה מאוד ושכנה ב'איכילוב', טיפלתי בה. בררכי שלי. הבאתי לה אוכל, ניסיתי להקל עליה. זה היה קשר של עשיה. של משהו שצריך לעשות. לא נתתי לעצמי להיסחף רגשית. סרבתי. כל השנים האלה אני הולכת על זבל דק. אני לא מוכגה להתמורד עם כל מה שהיה".

נינה די־נור ראתה לראשונה את נכדתה לפני שבה וחצי. "היא אמרה לה שלא תפתח אשליות. שאי אפשר יהיה לפתח יחסים של סבתא ונכדה. כי היא לא יכולה להיות סבתא. לא התפתח כיניהן קשר". לרניאלה דיינור היה עד לפני שנתיים קשר של

12 שנים עם גבר נשוי. "מישהר", היא אומרת, "שלא חשב שאני מכוערת, או מטומטמת. מישהו שהאמין ני. שבגללו התחלתי להתקלף מקליפות. מישהו שאני חייכת לו את הבטחון שלי, הרבה מההצלחה שלי, ואת האמונה שלי בעצמי. נפרדנו, כי פתאום הכנתי שבעצם אני מחקה את המודל שהיה לי כבית. של לאהוב מאוד אבל לחיות בנפרד. הרי לא היה לי מודל ללמוד ממנו מהם חיים גורמליים כין גבר ואשה. היה לי מודל איך לעכור את הגבר שאני חיה איתו. ואת זה החלטתי לשבור. למצוא חבר ולחיות איתו חיים מלאים - אין דבר יותר חשוב מזה. ומי שמבין בברידות, יודע שור בעצם הסיפור. וכמו שהצלחתי לשבוד קורים ומעגלים אחרים כחיי, אני אנצח גם את זה".

מבחינתי, לשלוח ילד למוסד או לקיבוץ זהו כשלון טוטאלי. זוהי הרמת ידיים. זו חכמה קטנה מאוד לעשות ילדים ואחרי־כן לשלוח אותם למקום שבו מישהו אחר יגדל אותם".

היא אומרת שהיא נורא משתדלת כל הזמן להגיע לחכי טוב שאפשר, להיות מרוצה ממה שהיא רואה במראה. "גיליתי שכל החיים אני עושה דברים כרי שיאהבו אותי. כולם. כמו שרציתי תמיד, כילדה, שיאהבו אותי. והשתרלתי עוד. וזה פשוט לא הצליח

היא שותקת כשאני שואלת אם היא אוהכת אותם. את הוריה אחריכן היא אומרת: "אני לא שואלת את עצמי את השאלה הואת. אף־פעם. למה אני צריכה לשאול את עצמיז ואם אגיע למסקנה שכן, שאני אוהכת אותמז הרי לא תהיה לזה המשכיות או התפתחות. זה לא נושא לדיון עם עצמי. מה שחשוכ הוא איך ללכת הלאה, עם החיים שלי, כלי לסבול, כלי לפגוע בהם".

אבל פעם אחת בשנה, היא אומרת, היא סולחת להם. "כל שנה, כיום השואה, ברגע של הצפירה, ורק ברגע הוה, אני סולחת לשניחם על הכל. אני פפוס מבינה שאי-אפשר לכוא כשום טענה לאף אחר שהי שם. שפשוט אריאפשר לשפוט או האנשים האלה ע אותה, שהכירה אותו כשהיה אוד מוצל, היא שלא היוה שם מעולם ועברה תהליך מוחלט של סימבוחה וה בכלל לא חשוב שהיא לא היתה באישוויץ. היא היתה שם יותר ממנו. ברגע הוה של הצפירה, בריוק נרגע הוה, אני אומרת לעצמי שאין מה לעשות, שאני משום לא יכולה לכעום עליהם. פשום לא יכולה".

סימה קדמון

הערכים הקרירים מפנים מקומם ללילות לוהטים. דמי כים צריך לתת לילד? יש לי שלושה ילדים. אם מלמעלה, ממרומי הקומה ה־12, ניתן להריח את אתו קצת יגירו שאני קמצו אם אני אתו הרבה אקלקל אותם. אני אף פעם לא קבלתי דמי ביס". זהולך ונכרך בשמש הצורבת, נהל באדי הבנזין, בלהט

אורי הוקסם מהפתרון שמצא איתמר. בסלון העמיד צלחת ובתוכה חופן שקלים. כל אחד מהילרים שהיה צריך היה פשוט ניגש לצלחת ולוקח. מאחר והכסף עמר חופשי ולא היו צריכים להלחם כדי להשיג אותו ולא היו צריכים למסור דין וחשבון על מה הוציאו, נהגו הכנים, לאחר שיצאו לכלות להחזיר את העורף לצלחת. הבת הצעירה עמרה על כך שתקכל רמי כים קצובים, אבל חיש מהר גילתה שעיקרון הצלוזת הוא הרכה יותר נומ.

נסיך ועכטיו הוא כא איתו חשכון. גם מכטו היה קבוע קמעה קמעה למד אורי על עולמו של איתמר. אישם למעלה כאילו הוא רואה דמות ממשית של מעולם לא הכינו עכורו סנדוויצ'ים לכית ספר. מתמי למרה גליה שאיתמר מסגל את עצמו לתפקיר האכ בעיר, בדרך קשה משום שהוא אף־פעם לא חי ככית שבו אבא ואמא מגדלים ילדם. בבית שנו הוא ראה זה באורח כליכך נרור ער שלפעמים נדמה לי שרק אותם כעולמם האינטימי החשות.

שיניים איום. כאילו מישהו החדיר סיכה מלובגת לתוך "אגי חושב שאגי יכול לשמש חומר גלם מצויין לפסיבולוגים" אמר לאורי בררכו הפשוטה והישירה. פי והסיכה הנו המשיכה הלאה הלאה וחדרה לתוך מוחי חורכת אותו עד שועקתי מכאב. *אני דוגמה מובהקת לארם שנולר כנסיך יחף. מכנסיים פרועות, לחם ובצל. אבל, מילדות חינכו אותי מכנסיים קצרים ומצאתי עצמי יורד כסביל המאוכק שאני נבחר. היום כשהנסיכות חזרו לאגרות קשה קצת הפונה מן המידרכה ימינה לעכר חדר ההורים. או להבין איך גרלתי נסיך, למרות שלא היה לי משלי סראנו לזה חרר, היום זו רירה. ער עכשיו, אני מוצא אפילו אגורה שחוקה והאחוזה שלי היתה כסר הכל את עצמי קורא לכית שלנו הגדול חדר. ירדתי בשניל. צרור חובות: עכודה קשה, התגרבות, והזכות ללמוד לא השעה היתה שתיים אחר חצות. איישם ילל איזה תן. לבכות כשכואב לך. הוכות להתנרב ליחירה קרבית".

ידי אניסטיקטים של ילר המנקש כרגעים הקשים כיותר את המימות הוריו. אני אומר אינסטינקטים, משום שכמודעות לא עשיתי את זה. במורעות היתה לנו מספלת היה חדר ילדים, אכל הקול הקרמון הוליך אותי אל חדר "בחוץ עמר הארון כו אכא מניח את כגרי העבורה הבוסשים מויעה. את הבעליים

כתור בריכת המים קירסרו

הצפרדעים בסימפוניה עליוה.

אני ירדתי בשביל. מודרך על

השרידים האחרונים של כושם החורף, לפני שהוא גווע

איתמר דיבר על הכנס שכליכך רצה השתתף בו.

"הייתי או כבן עשר. בגילה של רנה. אני זוכר את

"אני זוכר שבאורה כמעט טבעי לכשתי חולצה,

המצאתי את הסיפור. התעוררתי כחצות עם כאכ

"אכל כשרנה... אפילו לא היסטתי. אתם יורעים", ריבר

אל גליה ואורי, אבל, לגליה היה רומה שהוא מדבר אל

מישהו נעלם אותו מישהן שהכתיר אותו ככתר של

האספלט.

הגסות. מרפסת קטגטונת. רלת כהירה. רשת. עמרתי כמהופנט. כאילו איזה חוט נעלם כרת את ראש הציפיות שלי וכאן, סמוך לדלת לא יכולתי להמשיך. הייתי רק צריך להעיק על הידית, להיכנס ולפרוץ כככי. הכאכ היה מטריף אכל לא יכולתי לעשות את הפעולה הפשוטה. סעולם לא ראיתי אותם ערומים או כלכוש אינטישי. מעולם לא ישנתי בחדר

ההורים. מעולם לא מצאתי עצמי זוחל בשעות של פחר, חרדה או צורך להתפנק אל מתחת לשמיכתם. חדר ההורים נראה לי תמיד כאוווה נעלמת קרו. אתה יכול לבוא אליה על פנת לשוחת, לשחות קפה. לאכול עונה. לשמור כמה מחברות שלא רצית שילוי הכיחה יציצו כהן. אכל לא מקלט. שלחתי יד אל אל הירית וקפאתי. העולם שמעכר לדלת קם עלי כעולם נכרי. עולם שאני לא יכול לכקש את עורתו או לצפות החר... שבתי ועליתי בשביל המאובק חורה אל חרר הילרים. ישכתי על המררגות וכר כיליתי את כל הלילה ער שאי שם, מעבר לגבעות זרות השמש".

איתשר נשא אל כני הזוג מבט מיוסר, כאילו חשף רנה לפתה בכאב שיניים. היא מידרה בבכי, ותופנקה בפניהם את העולם הפנימי העשוק ועכשיו נבחל מענם למרות שאמה הקימה אותה כתשומת לב ובחמימות, "החשימה. "מאו אני רגיש לנושא כאב השיניים... למרות שהקרונו בווידיאן סרטים מצתיקים שהיא אולי... אם רנה סוכלת מכאב איוניים תייחר יכול

> אתגרים יצא אל העיר, הפך מנכ"ל של מפעל ששינשנ כוכותו. יצא מהקיבוץ בניל מאוחר, לכן נהג לשתף את

קבלו רמי כים, לא"...

פנטהאוז

כתר בראש

לבי הקיבוץ מטבעם כלכים ידירותיים. גליה

אורי "הכלבים אינם צריכים להגן על אחוזתם

הקטנה והם תופסים את המשק כולו כטריטוריה גרולה

ולכז הם פולטים בפלות כלבים זרים. מתיידדים איתם.

משום שבמשמעות הרחבה הכלכים הזרים אינם

מסכנים את חבל הארץ שלהם אולי, כלבי הקיבוץ

בגלל בוני ואולי בגלל השכן מהקומה הרביעית,

איתמר גלעד, בן קיבוץ בגליל, שתמיד נשאר מסתורי

ואולי לכן היא סקרנית לגביו. גכר בגילו של אורי.

מופנם יותר. שקט יותר. עריין פוסע בתנועות כבדות,

כאילו הוא צועד בחולות הכפר שלו. למרות שזה

מכבר למד ללבוש חליפות לענוב עניבות, לנהל

עסקים. חי בתחושה שהמירוץ הוא מעמסה כברה

ולפעמים כלתי מוכנת. אבל היה כו עוד משהו, שאורי,

בלשונו הכוטה תפס: "הוא הולך זקוף כאילו הוא מפחר

שכל רגע יפול לו הכתר מהראש". כתר. גם לגליה

היתה תחושה שהוא מאזן כתר סמוי איישם על קצה

איתמר. הקמטים, נראו עכשיו כצלקות עמוקות

הורצות את לחייו ומקנות לו הבעה מיוסרת. לגליה

רומה שהוא שלם עם עולמו. תמיר חיור שליו מרחף

על פניז. אבל מעל לכל, עיניו הבהירות מתכוננות בה

ומקנות לה את התחושה שהוא מתכונן במשהו רחוק

מוזמנים כסוף השבוע לכנס בני הקיבוץ. המשק החליט

לערוך פגישה לכל אלה שעזבו אותו במרוצת השנים.

לפי הסטטיסטיקה כ-50 אחוז מבניו. כדי לחזור

ולקשור אותם אל הבית. לחזור ולתת להם תחושה

שאיישם המקום שבו גדלו ושיחקו כילדים, ממתין

אורי זכר תופעה ששיעשעה אותו בכיתו של

איתמר. איתמר עזב את הקיבוץ כשהיה בן 40. הוא

שייך לרור הבנים שעכרו את המסלול הקכוע. שרות

כצכא. יחידה קרבית. עליה בסולם הדרגות עד מפקד

גדוד, בלי לשרת בצכא קבע. השכלה אוניברסיטאית.

ריכוו ענף הפלחה ריכוז חמשק ריכוז מפעל

הפלסטים ריכוז המפעלים של האזור, אחריכך ריכוו

המפעלים בתנועה הקיבוצית. כניל 40 חשב אין לו

אורי בבעיות ששום בדעיר לא התלבט בהם. במה

משכנתה תמי, אשתו של איתמר, למדה כי הם

השופון העמוק, של בן כפר, נמחק מפניו של

פרוזתו. נושא אותו בהררת כבוד.

שהיא לעולם לא תוכל להבחין בו.

גליה משייכת את הקיבוץ לתחום הידירותי. אולי

איבדו את חוש השמירה על הטריטוריה".

מתפעלת מאדיבותם אל בוני. "בקיבוץ לכל"

כים אין משמעות של טריטוריה", הסביר לה

יגאל לב

אגרה חרשה 'נסיך המתגורר בקומה הרביעית, מתלונן על הכתר המעיק. ההורים שלנו, אלה שעשו גליה מסוקרנת אל עולמו של איתמר "בני את המהפכה הגדולה בחייהם, הקימו את הקיבוץ: הקיבוץ הם אנשים שבאו מכוכב לכת אחר. תאר לך הגיגו אותנו כהתגשמות החלום ואת עצמם כדור שהם חיו בתוך מעין פנימיה, כלי ההורים. למרות אחרון לשיעכור. למה שלא נאמין להם שנים רבות שההורים נמצאו כמה מטרים מהם, כאותו קיכוץ. לא

לאור מכן הכנתי שכסך הכל הייתי גמר על יד ענקי הרוח האלה, אכל כבר לא יכולתי להשתחרו משמן ההמלוכה שמשתו את ראשי. נולרתי נסיך שאין לו כלום, ולמרות שעברו שנים רבות וידי עו"ו ויאייי לא התבגרתי מהתחושה של בטוצן בממלכתי. בארץ הקטנטבה שלי, כמו הכוכב של הנסיך הקטן בה

שולטים חוקים שאינם קיימים על כוכב ארץ'. ביום הכינוס, נשאר איחמר כבית. כחו הצעירה אוהבת, עדייון משכה בחושמה כמין זעם על הכאב להדשות לעצמי בשקם לנמוע לכנסי. שראתה בו עלבון. אותו לילה צילצלה גליה אל בני הויג ואמרה להם שאם דנה נרדמה והכל כסדר הם יכולים לעלות. תמי נשארה, איתמר עלה לפנטוטנה תלאכינ הולכת ונכנשת בקסמיו של הקיץ.

59 Binenin

אסטרולוגיה מאת רות אלי שבוע אנו פותחים מדור חדש בו תענת מהסטרולוגית רות אלי למיקבץ (שיועלה בנורל) שאלות אישיות של קוראי "סופשבוע" בתחומים שונים. קוראים מעוניינים מוזמנים לשלוח שאלות מודפסות במכונת־כתיבה או בכתבייד ברור על צידו האחד של הנייר בלבד,

הסבה מקצועית

מזה 20 שנה אני עובר כחשמלאי רכב שכיר בכנוסך. עכשיו הציעו לי שני ידידים, אנשי מקצוע, לפתרה מוסך משלנו. הרעיון מאוד קוסם לי, משום שתמיד הלכותי להיות עצמאי. מצד שני אני מסרגם משפחה, אשה רשלושה ילדים, ואני פוחד לוותר על ההכנסת החורשית הקבועה. מה כראי לי לעשות?

(השם, הכתובת, מקום חלידה ותאריך חלידה של הקורא שמורים במערכת).

לקראת סוף השנה מתחילה עבורך תקופה בת שלוש שנים, בערך, של קשיים כספיים אפשריים. לא ניתן לראות, על פי ההורוסקום, כיצד יתבטא הקושי. אם תישאר במקום עכורתך הקכוע – אתה עלול לעמוד בפני הוצאות גדולות, בלתי־צפויות. אם תשנה את מקום עכורתך – עלולים מקורות הכנסתך להצטמצם, או אפילו להיעלם לחלוטין. עליך לנהוג זהירות מירבית ככל מה שכרוך בהשקעות כספיות גדולות (אתה עלול להפסיר כספים) או בלקיחת הלוואות (אתה עלול להיתקל בקשיי החזר). העניינים אמנם עשויים להסתרר כעוד שלוש שנים... אך עליך להיות בטות שתוכל להחויק מעמר ולשאת בהפסרים במשך תקופה כה ממושכת.

עניין נוסף: על פי ההורוסקופ, אתה מצסייר כאדם היודע מה הוא רוצה, העומר על שלו ומתקשה לוותר ולהתפשר. כידיד -- אתה טיפוס נוח ומשתף פעולה: אך כשותף – אתה עקשן הרבה יותר ולעיתים גם מהיר חימה, דבר העלול לגרום למריכות וסכסוכים

בינך לכין שותפיך. איני יכולה לדייק יותר בתשובתי, שכן אין בידי

להתחתן איתו,

החלטתך הסופית.

אני בת 28, רווקח, ושואפת לחקים בית ומשפחה. לפני כחודשיים פגשתי גבר רציני המעוניין בנישואים. אני שוקלת להינשא לו למרות

לכתובת: רות אלי, מערכת "סופשבוע",

"מעריב", ה.ד. 20000 הל־אביב, מיקוד 20016.

לשאלות יש לצרף את תאריך הלידה חמדוייק

ומדי פעם יתפרסמו המכתבים שעלו בגורל

בצירוף תשוכת האסטרולוגית. המערכת תכבד

בקשות קוראים שלא לפרסם שמות ופרטים

נתונים נוספים, כגון: התאריך והשעה כה הועלתה

ההצעה, תאריכי הלירה של ידיריך (כרי שאוכל לברוק

את מידת ההתאמה ביניכם) ותאריכי הלידה של בני

משפחתך (מה שיהיה מאפשר לגלות את השפעת

השינוי בעבורתך על מהלך חייהם). כל שניתן לעשות,

הוא להצביע על מספר מוקדי בעיות פוטנציאליים.

אני מקווה שתביא אותם כחשבון בשעה שתקבל את

כאמור, בין מכתבי תפונים תיערך הגרלה,

של חשואל/ת: שנה, יום ושעה.

מתאימים, והאם אוכל להיות מאושרת איתו? (השם, הכתובת, מקום חלידה ותאריך הליהו של הקוראה ושל הגבר עליו נסבה שאלתה שמירים במערכת).

מההורוסקופ שלך עולה שאת אשה חזקה, נעלת יוזמה, כושר החלטה ויכולת התמודרות בלתי רגילה יחר עם זאת, את תולמת על גבר שיהיה חזק אף יותר ממך, כך שלצידו תוכלי להרגיש בטוחה ומוננת. הבעיה היא שלנשים בעלות שיעור קומה כמוך נמשכים כדרך־כלל גברים ערינים ופאסיביים יותר, הזקוקים לאשה חזקה, שתשלים חסר שקיים בקרבם.

הגבר שלו את חושבת להינשא, הוא כדיוק טיפוס כזה: אדם רגיש, רגשי ומשפחתי, המוכן לעבוד ולמלא תובות בסיסיים בנאמנות, אך זקוק לתמיכה וליר

עקרונית, אתם יכולים להיות זוג טוב, משום שאתם משלימים זה את זו. אך עלולה להתעורר נעית אם ציפיותייך לא תהיינת מציאותיות. את נוסה לפרפקציוניזם ולביקורתיות: הציפיות שלך גבוהות -הן מעצמך והן מהסוככים אותך. משפט מפתח אצלך הוא: "אם אני יכולה לעשות זאת – מרוע שהוא לא יוכלו". יהיה עליך לשנות גישה זו, אם את מתכוונת להינשא לגבר שלך. לא כולם מסוגלים לתפסר באותה מידת עוצמה כמוך. עליך לקבלו על מגבלותיו וללמור להנות מהטוב שהוא מסוגל להענים. יכול להיווצר מצב של "חילופי תפקירים" ביניכם, כאשר את תה" התוסה והסובעת והוא יהיה הרד וה"ממושמע". אין רע ככך, בתקופה כה הקריטריונים הנוקשים של תפקדים גבריים ונשיים הולכים ומיטשטשים.

כמירה שתוכלי לקבל את מגבלותיו, להנות מהטוב שבו ולא לדרוש ממנו את שאינו מסוגל להעניק ~ אתם יכולים לכנות שותפות חיים חיונת

(20 בינואר עד 18 במברואר)

(19 בפברואר עד 20 במארס)

(21 במארס עד 19 באמריל)

שוז מעניינת.

בוע עשויה ליפול לידכם הזדמנות יוצאה אבל תחיינה גם כמה הצאות בלהיצפור

פעילויות שעות תפנאי יגרמו לכם כחה

רונאה רבה, אך אל תתפתו לזנות את חע"

בודת. קיימת ציפייה לשיפור החכופה,

ות. ביחסים עם מישתו קרוב צמויים קשר

חושר תשומת לב בלתי-מכוון מגדכם

עלול לפנוע וושבוע בחברים או בירילים

קרובים, תחיות לכם חודמנות לשימור הול

כנסה, אך מומלץ לנהוג זהירוה וטאקס

ביחסים עם הממונים עליכם. צפויה פוי

בימים אלת לא תיתנו משלוות מחבה מומלע לוצל כל רגע מנוי למנוחה ויי

המצברים. בתחום הכספים והחשקעות

צמויות בשורות טובות, אך עדיין כדא

שעות ווערב המאוחרות הן זמן טוב לאי

שות עם חברים, אך לא כדאי לעשת אח

אצלכם בבית – מועב לצאת לבלות: בת

מעניינות, וקשר קיים עתיד לצבור מאר

לחישמר ממני הוצאות מיותרות.

(20 באפריל עד 20 במאי)

שאינני אוהכת אותו. שאלתי: האם אנחנו

(22 בנובמבר עד 21 בדצמבר)

(בדצמבר עד 19 בינואר)

בימים אלה עלולות להתגלע מחלוקות

בתווום הפינוסי, ותחקשו להגיע לכלל

הסכמה. תצטרכו להיזהר ממני הוצאות

דגש מיוחד, וייתכנו פוישות ושיחות חשו-

מיוחרות. ענייני משפחה מקבלים עכשיו הוום חרומנטי צפויות עכשיו האומר

בשעות הבוקר עלול להתגלע ויכוח חריף

עם עמית לעבודת. נחג בסבלנות. אבל,

בסך הכל, הקריירה עכשיו בשיאה. חשי

דומן לתשנת קידום. בתחום הרומנטי צפוי

תחזית לשבוע שבין 10 ל-16 ביוני

תאומים

٠.٠٠

(21 במאי עד 20 ביוניו לע אי־תבוות. חקפידו לנצל תודמוויות מפני התבטאות פוגעת, כדי לא לחבל בק־

21 ביוני עד 22 ביולי)

(23 ביולי עד 22 באונוסט) מצבירוח משתנים עלולים לפנום בימים מפריזים בתמבות שלכם. במשאים חקשו־ וים בכסף או בשימוש גאשראי, פוטב להמנע בומן תקרוב מחוצאות בלתי חבר

(באונוסט עד 22 בספטמבר 23 אודחים שיניעו מחוץ לעיד עלולים לחוות כם וכי היחסים עם מישחו קרוב עולים מיטרד קל וצפוי מצב מביך במקצת, ליוצי בקנח אחד עם ציפיותיכם. אך חמשיכו אים לוסיעות ארוכות צפונות תקלות בד- לחקדיש תשומת לב, כדי לבסק את חיוו־ דך, ורצוי להתכונן לכך. חילוקי דעות סים עוד יותר. בן זונכם שונא לחרגיש מו-עלולים לחתולע עם כן זוג בקשר לילדים. בן מאליו,

원 **한대의**대원

(23 בספטמכר עד 22 באוקטובר)

(23 באוקטובר עד 21 בנובמבר)

בימים אלת תרגישו כי יש שכר למאמציי

התפתחוות חיוביות צפויות חשבוע בת" בתחום הקריירה צפויות בימים אלה התפ-חום הקריירת, אך אתם נוטים לכזבו יותר החויות משמחות, אך בקשרים עם מישחו מדי זמן בתתרועעות עם אנשים במקום קרוב עלולים לפרוץ ויכוחים קשים. בדאי העבודה. בתחום החברתי עלולות לתחג" לוסות להגיע לשיתוף פעולה ולחיזחר

ביתקים אישיים עלולות לחיווצר השבוע בעילת בגלל דברים שאינם נאמרים. אפשר בהחלט ליהנות מפרטיות, אך אל תאטמו את עצמכם מפני תסביבה. שימו דגש על ענייני חביה, ונצלו את הזמן לשיתות איני

בתולה

אוזכים אותה. אוזכים בה. נהריח.

עורכת בת דורה בר עיצוב חוה עילם

10 ביוני 1988 כ"ה בסיון חשמ"ח גליון 369

ספרים שהגיעו למערכת

"כן אוחבת לא אוחבת". "מסדה" כתב ציפיה של זוג הורים להולדת תינוק" ישראל לרמן ספר המסופר מוקודת מבטו של הנער 🏻 פקידת האימוץ המאשרת להם את קבלת | גוי קוצוי, 10. בית סבלב, 12 עבורי, אהוד, יריות על השכונה, שוטרים הילדה שזמן כה ובציפו לה. ברוטיים המתמקמים בעזרת הנשים בבית 5 ספרים עם מסר מדעי " הוצאת מסדה. הכנסת. אהבות נעוריו של אהוד וחבריו, כרנב וצייר נולט דיסני. רנועת הנוער, בית הספר והמשפחת " על

א. "חבח נתבונן בשמיים". בחללית הכל ברגישות, בעדינות ובחומור דק. מיוחדת מרחפים ידידינו סביב כוכבי "שוקולד מריך מאוד". חות חבושי. "שעת הלכת, מוגשים בכוכב שביט ונוחתים על קריאח" "מסדח". 3 סיפורים המבטאים מציאות של שכונה

ב. "פלאי העולם". הפירמידות במצריים, רגילה. לילדי כיתות א"ב'. המסלים הענקיים באי הפסחא, גורדי "הנסיך המאושר" אוסקר ויילד הוצאת השחקים בניו יורק, מגדל אייפל ועוד, כל "חמון מודן". האגדה המפורסמת מוגשת בפלואה

בארמון עיזח".

תוצאת תמוז מודן.

"ספר חלמח".

עריכה מירי ברוך

איורים דני קרמן

הוצאת עם עובר

בארץ בשנות שלטון חתורכים.

איור: בני לוין. הוצאת הקיבוץ המאוחד.

קוראים

שבוע הספר נפתח , עשרות ספרים חגיעו

מרום תפשו את עיני במיוחד. האחד,נקרא

י "ספר חלמת" ערכה אותו מירי ברוך ואייד אותו דני קרמן. הוא יצא בהוצאת עם עובד. בתוך הספר מקובצים ביחד ספורים העוסקים בשאלה המוכרת כל כך "למת"ו בלמת יש לורקים כתר זחבו שכתב לוין קיפנים. בלמת צבועה חעגבויה באדומז כחבה תמר שחף. ובמי יודע מדוע ולמה לובשת הזברה פיג'מה". כמובן שכונב זאת ע. הלל.הספר ערוך יפת מארד מבחינה גראמית. הציורים שבתוכו מצוירים דווקא כשחור לבן ולמרות זאת הם יוצרים נגוד מרהיב על הרקע הצבוע

אלו מתגלים לעיניו של מוקי ורעיו במסעם סביב העולם. בתרגום חדש ומעודכן, כשפת ימינו. ג. "חרי חגעש". הרי געש מתגלים לדינגו ציורים ' ליאת בניבוני הראל. "עיזה פזיזה" לוין קיפנים. איור ליאה

ולחבריו הצופים בהם מרחוק. ד. "חים ותיפאים". ברפסודה או בדוגית, בניפיני. הוצאת "תמוז מודן". בספיוות מפרש או קיטור, שטים דונלד מהדורה תדשה ומלאה של חמשת ואחייניו ומגלים את תכונות הים הסיפורים: "עיזה פויזה", "גדי מה פה שהלך לחביא שקדים וצימוקים", "העזים

הגיבורות", "עיזה עויוה", "הדליקה ה. "חקושב הדרומי חקושב הצפוני" דודי ורעיו מבקרים בקוטב ונחלצים משם "חלמה" לוין קיפניס. איורים: יעקב נוטרמן.

סיפורה של פרשה אמיתית מחיי היישוב "הידד לדודות" כתב: דמי דיצני. ציורים: "פזית של אבא ואמא". כתבה: עליזת דון, שיר תחילת מלא הומור - לדודות השמנות

> כתבו: עדרן ודוד קרטיק עיצובו יורכו ואנון הוצאת ספריית מעריב

הספר השני הוא ספר בשנו "יום הולדות". הוא וכתב ע"י עדה ודוד קרסיק. ויצא בחוצאת "מעריב".נוסף לעטיפה המתודרת הוא גם ספר שמושי מאוד. הספר' מציע להורים ולילדים רעיונות ודרכי ביצוע לעריכת חגינת יום הולדת: עוגות מיוחדות, משחקים, שעשועים, קישוטים והוטנות. בספר תמונות יפות של עוגות יום הולדת מיוחדות: עוגת ספר תווים למשל, או עוגת עולם הפוך (ע'מ 139), גם עוגה כלוב החיות חומצאת בע'ם

למערכת. כולם יפים ומפתים . אך שניים 35 עם הסבר מדוייק איך להכיות.

תַּשְבֵּץ הַכֶּלֶב

מְאַנָּהָ 2. אַסָת מְן סַצֵּאוְ, 3. בּוֹ לוֹמְדִים, מאודו ו. כלבח שמרותית שבטב עלים שמתופצת. הבשורה המשמחת של 8. פתח נדול בבית או בחומה, 9. שים מוֹטָה גור, 3. סָאָדוֹן שֶל הַבֶּלֶב, לְמָשְל. 13. בּלְכַד, 15. מַלַת שְלִילָה, 17. גַּל שֶׁל - 4. עַיָרָה בַּגַנָב, 5. עוֹבֶד בְּבֵית־סוֹמָה, 6. וְיַבְרִים (בְּתִיב מָלֵא), 20. אָרָס, 21. מְּמֶּחֶן, 13. בָּת קוֹל חוֹוֶרֶת 24. מִתְנוֹמֵט

של סקלב, 11. "דְּבּוּרוֹ" שֶׁל סקּלָב, 12. פִי הַסִיָּת (בְּתִיב חָסֶר) 14. טוג שֵל בָּלְב כמו 16. בקאוף 16. שמח של כלבה 28. בֶּן הַבְּבְשָׁה 31. דְּר.

בראש הרובן, 25. מענו בוקע הפרה,

27. שאיגו נְקום, 29. הגָדוֹל בְּעוֹמוֹת,

30. קפור דְּמְיוֹנִי, 32. טָנָא. 33. לא

בן בָּקָר, ל. בּוֹא לְמִשְׁהֹג, 8. מִפּּוְקִייוּ

הוֹסְיפוּ ר׳

לפניקם סודרות למלים. לאסר

משה סדשה שום סודוסה וסות.

2. יַבְּשָׁח מַקְבָּת יָם – מְרָאָה.

3. דין – שאינו ומצא בּסְמוּד.

4. בְּחָמֵת בַּיִת -- חַמְּוַת חֹמֶר לְשֵׁם

1. מִסְמָן – בּוֹ קוֹרְאִים.

סדברת ומשוי.

.5. עָנָן – מָשׁ בְּצֹרָוּ לְאֵכֹלּ 6. לוּה מתקת דְק – מְמָנוּ מוֹצֶצֶת שָׁתַּבְאוּ אוֹקן תוֹסִימּוּ לֶחָן אַת הָאוֹת סףבורה צוף. ר׳ (בתְּחַלָּה, בְּאָמְצִע אוֹ בּפוֹרְ) וּתְּקַבְּלוּ

ז. מבקועת שער בכדיונגל – מול. 8. נְקִי – צְעַק בְּקוֹלֵי קוֹלוֹת. 9. מְשָׁבֶּח – לַח. 10. עוף טורף – הוא מורים פים

בין המותרים יונול ענו בלוגרף

פחרונות נא לעולות ל"מעריב ילדים" תד 20044 ולא

בַּךְ אֲנִי קוֹרַאת

בְּשְּׂאֲנִי הּוֹלֶבֶת הַבִּיִּוְתָה עָם סְפָּר אני בודים בו בו אָתַר דָּף אָתַר דָּף

> מְעַלְעָלָח, מִטְתַבֶּלָּח בּוֹדְקָת אָט־אַט בַּבֶּל הְנבוּנֶה וְצִיוּר זורְקָת מַבָּט

וּלְאַתַור שְּקּרְאתִי בּוֹ פָּרְק אוֹ שְנֵיִם אָינִי מָתְאָפְּקָת עָד שְהַוְּמָן יַחֲלֹף וּכְבָר אָצות רְצוֹת הְעֵינֵיִם לְקָרֹא מָה קוֹרָה שְׁם בַּשַּׁמָר, בַּשּוֹרְ

חשוב לי מחשב

מחשב ודאי נתקלו לא פעם בששג

"סְפּרֵינו". קפּרַינו" הוּא בְּעוּי בְּרְבִּי,

שָבִּיכְלָתוֹ לָנוּעַ עַל צֵג ספַּחשֵב (לְסִי

לַסְשָׁאִיר סִימָן בְּעָקְבוֹחָיו. בְּמִשְׁׂהָקִים

לָכָל הַנְּוּונִים לְפִי רְצוֹנוֹ שֵל הַמְשַׂחֵק.

קנרה הפדויקה שמוש ב"קפריט"

שהוא, בְּמָלְונָה, בְצוּרָת בְּדוּר. הְּוֹתְּת

ספדור מעט מר, חקמת: הוא בלוא ווע

יבתור הפקף, כד שַבְּכָל פעם שהוא

ורבי־200×320) הוא מטור סורה. עינו

ל"קפריט". הערה: שורות ה־DATA

ספרקיבים את כ"קפריט" ולכן אפם

יבולים לשנות את ממאור מגרפי לפי

'פּוֹגע' בְּאַטַד מְשׁוּלֵי הַמְּקְדְּ (מְקַדְּ

סיקב בּפָּבְנִית וְלִמְדוּ אֶת עֶקְרוֹן

מְכִילוֹת אָת צָבֶע הַפִּיקְקְלִים

רבים יש נאע ופעליו דמות ספתקנות

זהו ה"קפריט"ו היום אניש לכם הקנית

הוֹרָאוֹת מְסָיָמוֹת) מִבְּלִי לִמְחֹק אוֹ

אלה מגם המתענינים בתכנות משחקי

וְכָּוִי לְאָחָר שְּיַדוּעֵ חַפּּל אָנִי קּוֹרַאַת לִי בְּשִּקְטָ, וָאֲמָלוּ בְּקוּל.

נוֹלָד לָךְ אָח קָטָן וְאַתַּ כוֹתָבָת על הַמוֹן רְנְשוֹת שְמִתְרוֹצְצִים בְּדָּ. רְנְעִים הוא חָמוּד ומָתוֹק (אַהְג שְׂמָחָה בּוֹ, ורְנָעִים הוא צוֹרָהַ ומָרְעִיש וְאָתָ מָצְטַעֶרת עַל קִינמוֹ. אַתְ שוֹאָלת מָה זוֹ שְאַלָה שָהַרְבָה מְאֹד אֲנְשִׁים וְסוּ

לוחץ לי

לְדִיתָה

לַעָנוֹת עָלָיהָ בְלֹא הַנְּלֶחָה יִחַרָה. הָּרְנָשות שַאַתְ מְתָאִרָת הַּם מְנָת חלקם שֶל רֹב הָאָנְשִים בְעוֹלְמָנוּ. סּפְרִי על הַרְנָשות שַלוּן לְאִמֶּא אוֹ לְאִרָא. ולמירב פליאתר יתכרר לד שגם הם מָשִים אותו דְבָר. גם הם מַרְגִישִים בעס, חֹמֶר־אוֹנִים וְרַצוֹן לְהַפְּסִיק את סבְּכִי וְסַצְרָחוֹת בָרְנָעִים שָל וְדְנוד. שְבִי וְהַשְּבִי עִם עַצְמֵּוֹ – הַאִּם אַתְ תִּשְׁה כְּוֹ רַק בְּנַמֵּס לְאָתִידָּז אוֹ אולֵי גַם בְּנַמַס לְסַבְרוֹתָנִוּר, לַמִּוֹרָה, לְאִמָא וְאַבָּא וְאָּכְלוּ בְּיַחַט לְעַצְמֵּוּוֹ אָם הַתְשוּבָה שָׁלֶּוּ הִיא בּן. הַבִי שָאַהְּ יַלְּדָה רְנִילָה שֶׁתּאָלִץ ללמד להתמודד עם הרושות המלוים אוֹתָה/אוֹתְנוּ בְּכֶל מִעשׁינוּ.

מכתבים למדור לוחץ לי נא לשלוח לפי הכתובת: "מעריב לילדים" קוליבך 2 ת"א המדור לוחץ לי.

שוה שי

אַיזֵה צְחוקוּ

קאָם רָאָתָח אָת יָרוֹן יוֹשָׁב עַל הַכְּּטֵא ולַרַנְלָיו השעון המעורר – והוא מצלצל ומרעיש.

"לָמָה שַׂמְתָ פָּה אָת הַשְּׁעוֹנִו" תָּמְהָה. "רולי נרדקה" – עוה – ואני רוצה לָהָעיר אוֹתָהּ".

רוָה הַאָּטוּה נִלְּתָה עַל רֹאשָׁה שָׁל אִמָּא שַּׁעַרַת שִּׁיכָה וְקַרָאָה: ״אָמָא, תָּנִי לִי אָת השְּׁעָרָה וָאַשִּיבָנָה לְּסָבְתָא״.

רתוב הסנונית 15 באר יעקב

רצוובם (צבעים מ-0 עד 15) כוכב שבים פרק 34 כתב וצייר אורי פינק

10 SCREEN LIGLSIKEY OFF: COLOR 1.2,2 20 X=8:XDIR=#:Y=9:YDIR=4

180 GET(0,0)-(7,7),Fam
190 CLS
200 Line(0,0)-(320,0)
210 FOR G=0 TO 2:READ V,Z:LINE -(V,Z):NEXT G
220 X=X*XDIR:(F X>311 OR X<2 THEN XDIR:=XDIR:SOUND 700,.1
230 Y=Y*YDIR:(F Y>191 OR Y<2 THEN YDIR:=YDIR:SOUND 700,.2

30 DIM F2%(10) 40 DATA 0,0,3,3,3,3,0,0

50 PATA 0,3,3,3,3,3,3,0 60 PATA 0,3,3,3,3,3,3,3

70 DATA 3,3,3,3,3,3,3,3

90 DATA 3,3,3,3,3,3,3,3

130 FOR R- 0 TO 7

150 READ PIXEL 160 PSET (C,R),PIXEL

180 GET(0,0)-(7,7), F2%

250 FOR 1-0 TO 20:NEXT

260 PUT(X, Y), F2% 270 GGTO 220

בּהָוְאָה עִדוּ

100 DATA 0,3,3,3,3,3,3,0

120 DATA 320,200,0,200,0,0

Riagaio 62

בצבע האפרסק.

